MEHMET ALİ AĞCA

PAPA'YI NEDEN VURDUM?

Bin Yılın Kitabı

esenkitap™

Mehmet Ali Ağca

PAPA'YI NEDEN VURDUM

ESEN KİTAP
İstanbul 2010

E S E N K İ T A P

A R M O N İ

Mehmet Ali Ağca / Papa'yı Neden Vurdum

İstanbul 2010

ISBN: 978-605-88367-0-9

Yayıncı Sertifika No: 19368

1. Baskı 2010, İstanbul (25,000 adet)

© Bu eserin yayın hakkı saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz, basılamaz. Elektronik ortamlarda yayınlanamaz.

Genel Koordinatör
Mehmet Sütşurup
Vadullah Taş

Mizanpaj
Özlem Semiz

Baskı
Kitap Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1
Topkapı, Zeytinburnu - İstanbul
+90 (212) 482 99 10

Esen Kitap
İ. M. Ç. 6. Blok No: 6435 34143 Unkapanı - İSTANBUL
Tel: 0212 512 99 00 (pbx) • Fax: 0212 519 44 15
E-mail: bilgi@esenkitap.com.tr
www.esenkitap.com.tr

İçindekiler

ÖNSÖZ 9

BİRİNCİ BÖLÜM 15
BÜYÜK MUCİZE

İKİNCİ BÖLÜM 33
FATİMA GİZEMİ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM 45
BENİM İLKEL HAYATIM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM 71
FATİMA'NIN DÖRDÜNCÜ SIRRI

BEŞİNCİ BÖLÜM 91
PAPA SUİKASTİ

ALTINCI BÖLÜM 115
TANRI MI? ŞEYTAN MI?

YEDİNCİ BÖLÜM 129
HUKUKİ KOMPLONUN SEBEPLERİ

SEKİZİNCİ BÖLÜM 141
ULUSLARARASI HUKUKİ SİYASİ KOMPLO

DOKUZUNCU BÖLÜM 173
EMANUELA ORLANDİ OLAYI

ONUNCU BÖLÜM 217
OLAĞANÜSTÜ KUTSAL YIL 1983

ONBİRİNCİ BÖLÜM 233
ASRIN MAHKEMESİ

ONİKİNCİ BÖLÜM 251
MERYEM ANA YILI

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM 259
DÜNYANIN SONU

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM 271
MESİH AĞCA'NIN ÖZGÜRLÜĞÜ

ONBEŞİNCİ BÖLÜM 285
IS GOD DEAD? TANRI ÖLDÜ MÜ?

ÖNSÖZ

Bütün insanlara ilan ediyorum ki Güneş sisteminde Kur'an-ı Kerim'den başka ilahi bir kitap yoktur ve İslamiyet'ten başka ilahi bir din yoktur ve kıyamet gününe kadar başka bir ilahi kitap ve ilahi din olmayacaktır.

Mehmet Ali Ağca'nın kaleme aldığı bu kitabın, dünya tarihinde eşi benzeri olmayacağı için insanların bu kitap karşısında şaşırmaları ve "bu adam ya çıldırmış olmalı ya da uluslararası bir entrikanın içinde rol yapıyor" diye düşünmeleri mümkündür. "3000 yıldan beri Yahudiler, 2000 yıldan beri Hıristiyanlar ve 1400 yıldan beri Müslümanlar tarafından kurtarıcı olarak 'beklenen Mesih benim ve bugün kainatta benden başka hiçbir Mesih yoktur' diyebilmek için bir insanın ya tamamen çıldırmış ve sapıtmış olması, ya da şeytanî bir komplonun akıllı ve mantıklı robotik bir maşası olması lazımdır. Veya CİA, MOSSAD, İngiliz SİS gibi istihbarat teşkilatlarının küresel planlarında rol alan sefil bir figuran olmalıdır" diyebilirler akıl mantık vicdan sahibi müminler. Fakat bir ihtimal daha var, dünya tarihinin dönüşünü beklediği ikinci ve ebedi Mesih olmak ihtimali. Bu kitapta Ağca'nın Mesih olduğunu gösteren birçok somut belge ve bilgi mevcuttur. Şayet müminler bu kitabı bütün önyargılardan uzak olarak okurlarsa, beklenen

Mesih'i keşfedecek ve anlayacaklar. Elbette Mesih Ağca'nın kainatta Allah'tan başka hiç kimsenin onayına ihtiyacı yoktur. Fakat Mesih Ağca'nın Müslümanlar tarafından anlaşılması ve kabul edilmesi İslâm dünyasındaki bomboş hurafelerin ve bomboş umutların ortadan kalkmasına ve Müslümanları daha gerçekçi olmaya sevkedecektir.

Ey insanlar biliniz ki ne Mesih, ne Melek Cebrail, ne de Peygamberler, Allah istemeden size yardım edemezler. Gökyüzünden yeryüzüne dönecek bir kurtarıcı Mesih-Mehdi inancı bomboş bir hurafeden ibarettir ve Kur'an-ı Kerim'e aykırıdır. Dahası Mesih den başka bir BEKLENEN MEHDİ'de yoktur ve bu yüzden Ağca nın kendisini biricik MESİH-MEHDİ ilan etmesi ilahi hakikata yüzde yüz uygundur. Bugün yeryüzünde geçerli olan biricik ilahi kitap olan Kur'an-ı Kerim'de ZUHRUF suresi ayetler 57- 62 arasında "Mesih Kıyameti bildirecek" denilmektedir. Kur'an-ı Kerim'de yazılı olan bir hakikati kainatta değiştirebilecek hiç kimse yoktur. Ve Mesih Ağca 1985-1986 yıllarında Roma'da asrın mahkemesinde dünya medyası huzurunda kıyameti ilan etmiş ve ZUHRUF suresi ayet 61 gerçekleşmiştir. Portekiz'de gerçekleşen en ünlü Meryem Ana mucizesi de neticede Kur'an-ı Kerim de dolaylı olarak bildirilmiştir ki bu meseleyi bütünüyle ifşa etmenin şimdi zamanı değildir. FATİMA mucizesinde Meryem Ana Vatikan'ın Şeytana teslim olacağını ve çökeceğini ilan etmiştir.

Bu kitapta mevcut en önemli belgelerden bir tanesi 27 Kasım 1979 tarihli Ağca mektubudur. 27 Kasım 1095 Salı günü Papa Urban dünyaya Haçlı Seferlerini ilan etti ve 27 Kasım 1979 Salı günü dünyada yayınlanan mektubunda Ağca "Haçlı komutanı Papa'yı vuracağım" dedi. O zaman Ağca Haçlı Seferlerinin 1200 ila 1300 yılları arasında yapıldığını zanneden cahil bir insandı. Fakat ilahi sistem 27 Kasım 1095 Salı günü ve 27 Kasım 1979 Salı

günü bağlantısı ile Vatikan'a bir mesaj gönderdi. 13 Mayıs 1917 FATİMA mucizesinin yıldönümünde 13 Mayıs 1981 günü Vatikan hükümetinin emriyle Ağca Papa'yı vurdu, fakat neticede Vatikan da bu suikastte sadece Tanrı'nın bir maşası oldu.

Bu kitabın kapağında "Bin yılın kitabı" yazması hiç abartılı değildir. Hatta bu kitap Kur'an-ı Kerim'den sonra dünya tarihinin en önemli ikinci kitabı demek kesinlikle abartılı değildir. Bugün milyarlarca insanın beyni yıkanmıştır. Şaşkın kitleler futbol, sinema, müzik gibi sahte dinlere kulluk etmektedir. Kabalık ve küfürbazlık sembolü Recep İvedik filmlerinin her birini beş milyon insan izlemiştir. Şu veya bu ölü siyasetçinin ayağının tozu olmakla övünen beyni yıkanmış zavallı çocuklar Satanist Medya tarafından övülmekte ve model insan olarak gösterilmektedir. Bu rezil davranışlar insanlık onuruna en büyük ihanettir. Laiklik, Satanizm değildir. Laiklik, İslamiyetin temelinde mevcut olan din ve vicdan özgürlüğü demektir. "Dinde zorlama yoktur" ve "Senin dinin sana benim dinim bana" diyen Kur'an-ı Kerim insanlık tarihine en büyük "Liberte, Egalite, Fraternite," yani Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik ilkelerini vaaz etmektedir. İlkel bedevi kültürünü "İşte İslamiyet" diye tanıtmak vicdansızlıktır. Ortaçağ da milyonlarca masum insanı diri diri yakıp öldüren kiliseleri ve papazları "İşte Hırıstiyanlık" diye tanıtmayan Satanist küresel medya, üç-beş bin psikopat arap terörist yüzünden İslamiyete çamur atmak vicdansızlığını terk etmelidir. İSLAMİYET TERÖRİZMİ LANETLİYOR.

Hiç kimse milli, etnik, kültürel, sosyal, ekonomik sebeplerle kullandığı terörizme İslamiyetin kutsal adını bulaştırmasın. İslamiyet demek barış, sevgi, şefkat, sosyal adalet ve sosyal demokrasi demektir. Kin ve nefret kusan zalimler zorbalar ve lüks hayat yaşayan şehvet düşkünü benciller için Kur'an-ı Kerim diyor ki "Vay o namaz kılanların haline ki onlar kıldıkları namazdan

gafildirler." İnsanlık tarihinin en önemli ikinci kitabı ve bin yılın kitabı olarak tanımladığım bu kitabımın insanlığa faydalı olmasını temenni ediyorum.

Son olarak şunu belirteyim; kitabı ben yazdım ama olaylar daha net anlaşılsın, objektif bir bakış açısı hakim olsun amacıyla, birinci şahıs diliyle değil, üçüncü şahıs diliyle kaleme aldım. Hem eserin akıcılığı, hem bütünlüğü açısından bu üslubu tercih ettim.

Mesih Mehmet Ali Ağca

1. BÖLÜM

BÜYÜK MUCİZE

BÜYÜK MUCİZE

"Bugün tarihi bir gündü. Benim güvenime layık olan bir kardeşimle görüştüm. Bu görüşme muhteşem oldu. Hatta olağanüstü idi. Bu buluşmaya Tanrı karar verdi."

Roma cezaevi önünde 27 Aralık 1983 günü dünya medyası huzurunda Papa John Paul II bu sözleri tarihe kaydetti. Dünya tarihinin en büyük papası olan ve olağanüstü bir zekaya ve şahsiyete sahip Polonyalı Papa nasıl ve niçin bu sözleri söyleyebilmişti?

Bu muhteşem ve olağanüstü tarihî görüşmenin sakın ola ki Papa ile bir dünya lideri arasında, Amerikan devlet başkanı, Sovyet veya Çin cumhurbaşkanı veya İngiltere kraliçesi, Japon imparatoru veya dünyanın en büyük dinî liderlerinden biri ile Papa arasında meydana geldiğini düşünmeyin. Hayır, bunların hiç biri değildi. Papa, Mehmet Ali Ağca ile görüşmüştü. O gün, kendisini vuran, ağır yaralayan ve yıllarca çok büyük acılar çekmesine sebep olan Mehmet Ali Ağca ile görüşmüştü.

Polonyalı Papa muhteşem bir insandı. Sevgi ve şefkat incilinin en güzel sembolü idi. Fakat bu durum, bu hakikat, Papa ile Ağca arasındaki inanılmaz görüşmenin gerçek mânâsını ve mantığını anlamak için asla yetmez. Zira Papa, kendisini bıçaklamak isteyen,

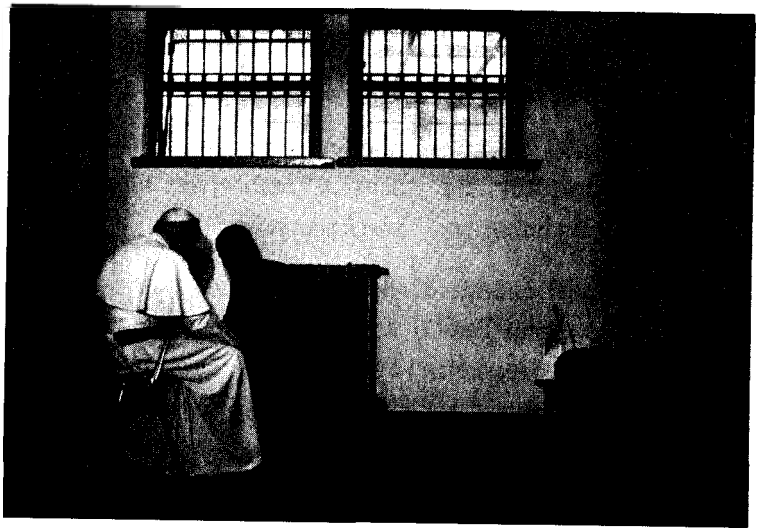

Mehmet Ali Ağca ile Papa arasındaki görüşme.

fakat dokunamayan ve aynı zamanda Katolik papaz olan Juan Fernandez Krohn isimli İspanyol saldırganı dünya medyası önünde lanetlemişti. Bu olay, 13 Mayıs 1982 günü Papa'nın Fatima mucize merkezine yaptığı tarihî ziyaret sırasında gerçekleşmişti. Papa ile Ağca arasındaki görüşme ise Tanrı tarafından kararlaştırılan büyük bir mucize idi ve bu ilahî hakikatin şifreleri bu kitabın gelecek sayfalarında kolaylıkla görülebilecek ve anlaşılabilecektir. Fakat daha evvel bu tarihî buluşmayı insanî açıdan yeniden analiz etmek ve değerlendirmek gerekmektedir.

Binlerce yıldan beri kin, nefret, şiddet, terör ve savaşın hâkim olduğu bir dünyada Papa'nın bu muhteşem jesti, dünyaya en geniş biçimde izah edilmeyi beklemektedir. Küçük ve büyük tiranlar ve firavunlar tarafından felakete sürüklenen milyarlarca insan, sistematik bir kin ve nefretle yüz milyonlarca insanı öldürdüler, işkence ettiler, zulmettiler ve bütün bunlar bugün de beş kıtada devam etmektedir. Evet, Polonyalı Papa kendisini vuran ve ağır yaralayan şahsı affetmiş, kendisiyle görüşmüştü. Fakat Hitler ve Stalin ve benzeri birçok diktatör, kendilerine bir tek taş bile atmayan on milyonlarca insanı vahşice katlettiler. Ruanda'da 1995'te bir milyon insan etnik ve siyasî sebeplerden dolayı baltalarla, bıçaklarla vahşice birbirlerini öldürdüler. Yani Mesih İsa tarafından gerçekleştirilen ahlâk devrimi, "düşmanınızı bile sevin" diyen o olağanüstü insanî devrimin ve aydınlanma devriminin "liberte, egalite, fraternite" yani "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" ilkelerinin sürekli olarak vaaz edilmesi dünya çölünün karanlıklarını aydınlatmaya yetmiyordu. İnsanoğlu sürekli olarak insanlığın ilk kardeşlik cinayetine, Habil ve Kabil cinayetine geri dönüyordu. Fakat Polonyalı Papa'nın olağanüstü davranışı yani suikastçısını affetmesi ve onunla görüşmesi, bütün iyi niyetli insanlar için bu kötülüklerin ve karanlıkların esiri olan bir dünyada bir kutup yıldızı gibi parlıyordu.

Papa-Ağca görüşmesinden on gün sonra 8 Ocak 1984 günü İtalyan devlet televizyonu RAI'nin otuzuncu kuruluş yıldönümü kutlanıyordu. Bunun için İtalyan televizyon kanalı RAIUNO o günkü "Otuzuncu Yıldönümü Özel Programı"nda İtalyanlara şu soruyu soruyordu: "Son otuz yıl içinde televizyonda gördüğünüz ve dünyada yaşanan en önemli, en büyük hadise hangisidir?" Kendilerine bu soru yöneltilen şahıslar bir düzine önemli olayı hatırlayarak yanıtlıyorlardı. Birçok kişi televizyon tarihindeki en önemli iki olayı şöyle sıralamıştı:

1. 19 Temmuz 1969 günü insanın ilk kez ayda yürümesi.

2. Mehmet Ali Ağca ile Papa arasındaki görüşme.

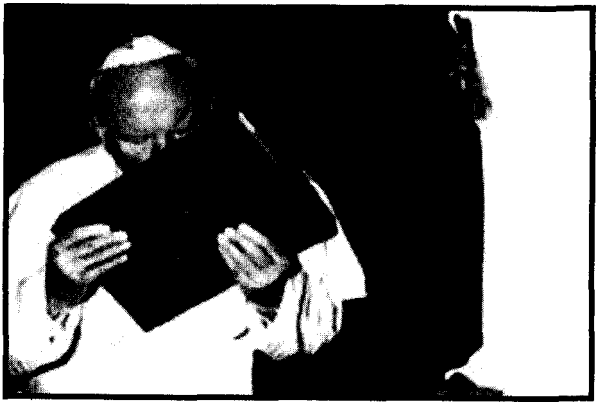

Polonyalı Papa son yüzyılın en şerefli insanlarından bir tanesiydi. Bu fotoğrafta görüldüğü gibi Vatikan da kendisine hediye edilen kutsal Kur'an-ı Kerim'i Papa saygıyla öpüyor.

Kur'an-ı Kerim'e karşı kin kusan satanist sahte hıristiyanlar şerefsizlik etmeyin ve Polonyalı muhteşem Papa gibi Kur'an-ı Kerim'i öpün ve saygı gösterin. Papa'nın bu asil davranışında barış adamı Fethullah Gülen'in de büyük payı vardır.

Birkaç şahıs ise en büyük olayın Ağca ile Papa görüşmesi olduğunu, bu görüşmenin bütün insanlık için umut olduğunu belirtti. Bir İtalyan kadın şöyle diyordu: "Papa ile Ağca dakikalarca kulaktan kulağa neler konuştular? O kadar çok bilmek isterdim ki." Şimdi hem o kadına, hem bütün insanlığa Papa ile Ağca'nın kulaktan kulağa konuştuklarını ifşa etmek gerekiyor. Çünkü Papa ile Ağca kulaktan kulağa dünya tarihinin en büyük olayını konuşmuştular. Yani "dünyanın sonu"nu. Dünyanın yakında yok olacağını, insan soyunun yeryüzünden silinip gideceğini konuşuyorlardı. Papa'nın, Tanrı tarafından kararlaştırıldığım söylediği tarihî görüşmeye, büyük mucizeye dönmek gerekir. 8 Ocak 1984 günü birçok insan İtalya'nın en büyük televizyonu RAIUNO ekranlarında Papa-Ağca görüşmesini televizyon tarihinin en büyük olayı olarak tanımlıyordu. Bir gün sonra yani 9 Ocak'ta dünyanın en önemli ve itibarlı

dergilerinden biri olan haftalık Time, bu görüşmeyi kapak hikâyesi olarak bütün dünya baskısında yayınlıyordu. Time'ın bu davranışı, Vatikan hükümetinin Mehmet Ali Ağca'ya yaptığı bir doğum günü hediyesiydi. Zira 9 Ocak 1984, Ağca'nın 26. Yaş günü idi. Bu olaydan birkaç gün sonra Vatikan Başbakan'ı Kardinal Agostino Casaroli, Roma cezaevi papazı vasıtasıyla Mehmet Ali Ağca'ya bu Time dergisi ile birlikte bir tane İncil ve doğum günü kutlama mesajı göndermişti. Time dergisi, yaklaşık on sayfa ve birçok fotoğrafla anlattığı tarihî olayla, dünya tarihindeki bütün soykırımların, zulümlerin, intikamların ve afların tarihini de anlatıyordu. Time şöyle diyordu: "Amerikan Devlet Başkanı Gerard Ford, istifa eden Başkan Richard Nixon'u affettiği zaman İncil'in şu meşhur sözlerini hatırlatıyordu: 'Affedin ve affedileceksiniz.'" Time bu prensibin şu anda Ağca'ya uygulanamayacağını da ekliyordu. Tabiatıyla Ağca cezaevinde kalmalıydı. Fakat Vatikan hükümeti, Time'dan çok farklı düşünüyordu, çünkü Emanuela Orlandi olayı vasıtasıyla hükümet aylardan beri Ağca'yı özgürlüğüne kavuşturmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Time bu olayı "Şayet Papa ve Ağca bir araya gelip konuşabildilerse ABD Başkanı Ronald Reagan ve Sovyet lider Yuri Andropov da hemen buluşmalılar, dünya barışı ve nükleer silahsızlanma için işbirliği yapmalılar" sözleriyle bitiriyordu.

Papa ile görüşmek için Mehmet Ali Ağca sadece iki yıl beklemişti. Fakat Fatimalı rahibe Lucia, bir papa ile görüşebilmek için tam altmış beş yıl beklemişti. O rahibe Lucia, iki bin yıllık Hıristiyanlık tarihinin en büyük mucizesinin en önemli şahidiydi ve hâlâ hayattaydı. Fatima mucizesinin ellinci yıl dönümünde yani 13 Mayıs 1967 günü Papa VI. Paul, Portekiz'deki Fatima'ya tarihî ziyareti esnasında bir milyon Hıristiyan'ın "Rahibe Lucia ile görüşün!" taleplerine rağmen onunla özel bir görüşme yapmamış, sadece kalabalık huzurunda el sıkışmış ve iki dakikalık bir sohbet etmişti.

Vatikan hükümetinin ve Papa'nın tek resmî gazetesi olan L'osservatore Romano 21 Ekim 1984 tarihli sayısının birinci sayfasındaki başmakalesinde şu sözler yazılıydı: "Papa ile Ağca arasındaki görüşme 1983 Olağanüstü Kutsal Yılı'nın en önemli hadisesi olmuştur. Bu görüşmede bütün insanlık için umut vardır." Vatikan gazetesinin bu inanılmaz değerlendirmesi, Papa ile Ağca arasındaki tarihî görüşmenin daha fazla izaha ve analize layık olduğunu göstermektedir. Mesela, Mesih İsa hiç kimseye tek bir taş bile atmamıştır. Fakat Kudüs'te dinî ve siyasî liderler masum Mesih İsa'yı en vahşi ölüm cezasına mahkûm etmiştir. Bu yüzden Ağca ile Papa arasındaki kardeşçe kucaklaşmanın bütün dünya tarihi ve insanlık için büyük bir sembolik değeri vardır. Bu görüşmede kesinlikle insan mantığını ve aklını aşan ve ilahî bir plan çerçevesinde gerçekleşen olaylar zincirinin mevcut olduğu kolayca görülebilir. Yoksa Vatikan hükümetinin tek resmî gazetesi bu olayı niçin 1983 Olağanüstü Kutsal Yılı'nın en önemli olayı olarak tanımlasın ki? Hatırlatmak lazım ki o kutsal yıl içinde Papa, onlarca devlet başkanı, başbakan ve dünyanın önemli şahıslarıyla da görüşmüştü, fakat gazete bu görüşmelerin hiç birine yer vermemişti. Dahası Papa tam dört kez Vatikan'da özel olarak Mehmet Ali Ağca'nın ailesini kabul etti ve onlarla görüştü. Bu görüşmeler Mart 1987, Aralık 1994, Mayıs 1996 ve Kasım 1997 tarihlerinde gerçekleşti. Fakat şunu da hatırlamak ve hatırlatmak gerekir ki Papa Sofya'ya yaptığı tarihî ziyaret esnasında Bulgar Antonov'un annesi ile birkaç dakika görüşmeyi bile reddetti. Kaldı ki Bulgar Antonov, İtalyan adalet sistemi tarafından Papa'ya suikast mahkemesinde masum ilan edilmişti.

M.S. 30 yılında Mesih İsa ile peygamber Yahya arasında Ürdün nehri üzerinde tarihî bir buluşma gerçekleşti. Bu olaya pek az insan şâhit oldu. Elbette kutsallar kutsalı Mesih İsa'nın kâinatta Allah'dan başka hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Yine de Mesih İsa'nın basit bir

formalite gereği Ürdün nehrinde peygamber Yahya tarafından vaftiz ve tasdik edilmesi gerekiyordu. İşte Matta İncilinden bu olayın anlatımı:

"Peygamber Yahya dedi ki 'Ben Mesih İsa'nın ayakkabılarını çıkarmaya layık değilim. Mesih sizi kutsal ruh ve ateşle vaftiz edecek.' *(Sure 3, ayet 11)*

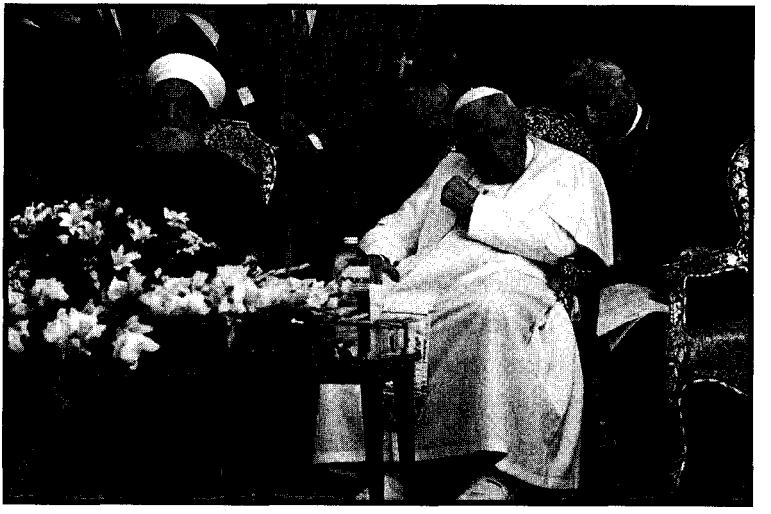

Muhteşem insan polonyalı Papa bir camide müslüman din adamlarıyla buluşarak İslamiyete olan saygısını dünyaya gösterdi.

'Mesih İsa, peygamber Yahya tarafından vaftiz edilmek için Galile'den Ürdün nehrine geldi.' *(Sure 3, ayet 13)*

'Fakat Yahya, Mesih İsa'yı engellemeye çalışıyordu.' diyerek 'Benim, senin tarafından vaftiz edilmeye ihtiyacım var, fakat sen bana mı geliyorsun?' *(Sure 3, ayet 14)*

Mesih İsa şöyle cevap verdi: 'Bırak bu sefer öyle olsun, çünkü bu şekilde doğru olanı yerine getirmiş olalım.' *(Sure 3, ayet 15)"*

Mesih İsa ile peygamber Yahya arasındaki bu tarihî görüşmenin dünya halkları arasında yayılması birkaç asır sonra gerçekleşebildi. Fakat Ağca ile Papa arasındaki tarihî görüşme bütün dünyaya aynı gün ilan edildi ve bütün dünyada on yıllarca konuşuldu. Bugün hemen hemen hiç kimse 1986 yılında Reykjavik şehrinde Sovyet lider Mikail Gorbaçov ile ABD Başkanı Ronald Reagan arasında gerçekleşen ve Soğuk Savaş'm sonunu hazırlayan, Sovyet İmparatorluğu'nun yıkılışına giden yolu hazırlayan tarihî görüşmeyi bugün tarihçilerden başka pek kimse hatırlamamaktadır.

Böylece 27 Aralık 1983 günü Papa Giovanni (Papa Yahya), tıpkı Peygamber Yahya'nın Mesih İsa'yı Ürdün nehrinde dünyaya sunması ve tasdik etmesi gibi Mesih Mehmet Ali Ağca'yı dünya tarihine sunmuş ve tasdik etmiş oldu.

Polonyalı Papa, muhteşem bir insandı ve muhtemelen 20. Yüzyılın en iyi insanıydı. O, Vatikan tarihinin en insancıl, en aydınlık simasıydı. Fakat objektif olmak adına, entelektüel haysiyet adına, Vatikan'ın şeytanî ve karanlık yüzünü oluşturan birçok papayı, özellikle İtalyan papaları, hatırlamakta fayda vardır. Mesela XII. Pio, sevgi İncili'ni hain Yahuda gibi otuz gümüş paraya satmıştır. Papa XII. Pio biraz ekonomik menfaat karşılığında İncil'i ve Hıristiyanlık dinini önce İtalya'daki faşist rejime, daha sonra da Almanya'daki Nazi rejimine satmıştır. Papa XII. Pio, diktatör Mussolini'yi ilahî kaderin adamı olarak, yani Tanrı'nın adamı olarak tanımlıyordu. Fakat namuslu insanlar, faşist diktatör Mussolini'nin şeytanın adamı olan adî bir suçlu olduğunu biliyorlar. Fakat bu tarihî hakikate rağmen 1994'te İtalya'nın en önemli üç dört politikacısından biri olan İtalyan Dışişleri Bakanı Gianfranco Fini "Mussolini 20.

Yüzyılın en büyük devlet adamıdır." demişti. Tabii bu tanımlama bütün İtalyanların görüşü değildir. Zaten İtalyan halkı 29 Nisan 1945 günü diktatör Mussolini ve bir düzine yandaşının cesetlerini Milano şehrinde çiğneyip ezmiştir.

İtalyan Papa XII. Pio, Vatikan'ı Nazi faşist bir çeteye dönüştürmüştü. Mussolini, Etiyopya'da ve Avrupa'da milyonlarca masum insanı, Hıristiyan'ı öldürürken Papa XII. Pio, "Mussolini ilahî kaderin adamı, Tanrı'nın adamı" diyebiliyordu. İnsanlık adına büyük utanç değil mi? Dahası, Mussolini ve en yakın yoldaşlarının İncil'den nefret ettiklerini ve Mesih İsa'ya hakaret ettiklerini hatırlamak gerekir. Papa XII. Pio hiçbir zaman Hitler ve Nazi rejimini açıkça lanetlemedi. Hitler, on milyonlarca insanı ve Polonya'da beş milyon masum Katolik insanı öldürürken Papa XII. Pio sustu, hep sustu ve tek kelime veya bir cümle ile bile Hitler'i lanetlemedi. Dahası, birçok tarihçi XII. Pio'nun Hırvat diktatör Ante Pavelic'e Hırvat ruhban sınıfı vasıtasıyla yardım ettiğini iddia etmektedir. Faşist Ante Pavelic çetesi Hırvatistan'da korkunç bir vahşet ve işkence ile bir milyondan fazla insanı 1995 Ruanda vahşetine benzer bir şekilde öldürdü. O zamanki Vatikan hükümeti bütün bunları biliyordu ve susuyordu.

Vatikan, 2. Dünya Savaşı yıllarındaki soykırımlar karşısında sadece suskun kalmakla yetinmedi ve savaş sonrasında yüzlerce Nazi faşist yönetici Vatikan toprakları üzerinde saklandı ve bunların Avrupa dışına, faşist ülkelere, Latin Amerika'ya kaçmalarına, kaçırılmalarına yardımcı olundu. Bütün bunlar, tarihî belgelerle ispat edilmiştir. Soykırımlar karşısında sessiz kalan Vatikan, soykırım suçlusu olarak müebbet hapse mahkum edilen Hırvatistan Kardinali için dünya çapında bir kampanya başlattı ve birkaç yıl içinde soykırım suçlusu bu kardinali hapisten çıkarmayı başardı. Bu inanılmaz fakat gerçek tarihî olaylar ve çelişkiler karşısında şunu sormak gerekir: **Vatikan için din nedir?** İncil diyor ki "Bütün

insanları sevin. Görebildiği insanı sevmeyenler göremediği Tanrıyı sevemezler".

Asırlar içinde sadece İtalyan papalar ve bürokratlar tarafından yönetilmesi sebebiyle Vatikan bir İtalyan mafyasına dönüşmüş oldu. Fakat en inanılmaz olan şey, Aralık 2009'da Papa Ratzinger, dünya medyası huzurunda bir dinî ayinde Papa XII. Pio'yi "Aziz" ilân etti. Dolayısıyla "XII. Pio kimin için bir saygıdeğer aziz insan modeli olabilir?" diye sormak gerekir. Tabii ki sadece faşist diktatör Mussolini'yi taparcasına seven İtalyan satanist, faşistler için model insan olabilir. Milyonlarca vicdanlı, haysiyetli Hıristiyan dün olduğu gibi bugün de diktatörler Mussolini, Hitler ve Stalin'i Deccal yani en kötü insan olarak tanımlıyorlar. Yani Papa XII. Pio veya Vatikan hükümetinin İncil'e ve Hıristiyanlığa ihaneti milyonlarca saygıdeğer Hıristiyan'ı töhmet altında bırakamaz. **Şayet bilgin ve vicdanlı Müslümanlar islamiyeti Hıristiyanlara doğru şekilde anlatabilseler en az on milyonlarca hırıstiyan birkaç yıl içinde Müslüman olurlar.** Neticede son ilahi kitap Kur'an-ı Kerim içinde mükemmel İncil ayetleri de mevcuttur. Bugün yüzmilyonlarca hırıstiyan TESLİS masalına inanmıyor, fakat gidecek başka bir yer bulamadıkları için mecburen oldukları yerde kalıyorlar. Bu tarihi fırsatta Müslüman misyonerlere büyük bir vazife düşüyor. **Bugün sadece Kuveyt'in elinde bir trilyon dolar para mevcut ve bu paranın yüzde onunu harcayarak batı medeniyetinin ruhunu yeniden şekillendirmek mümkündür. Aksi takdirde Müslüman ülkeler özellikle Arap ülkeleri kendilerini öldüren, işkence eden şeytani katil sürülerini beslemeye devam edecektir.** Hatırlayınız ki 1979 ila 2010 yılları arasında Ortadoğu'daki savaşlar bu bölge halklarına onbir trilyon dolara mal olmuştur. Sadece Körfez Savaşı Kuveyt'e beşyüzmilyar dolara malolmuştur. Fakat Kuveyt yüz yıllık tarihinde İslamiyet için beş milyar dolar para harcamamıştır. **Ey sözde Müslümanlar şayet siz kutsal din için malınızı canınızı feda**

etmiyorsanız, Allah size niçin yardım etsin? Milyarlarca doları lüks hayat için harcayanlar, siz boşuna Allah'dan yardım beklemeyin ve şu Kuranı Kerim ayetini hatırlayın "Vay o namaz kılanların haline ki onlar kıldıkları namazdan gafildirler." Bugün sadece Abu Dabi eyaletinin elinde yediyüz milyar dolar mevcuttur ve bu paranın onda birini harcayarak bütün dünyaya mükemmel islamiyeti tanıtmak ve Müslüman olmayan onmilyonlarca insanı Müslüman yapmak mümkündür. Ey siz gafiller, Ortadoğu şeyhleri, Brunei sultanları ve iktidar-zenginlik sarhoşu sözde Müslümanlar sizin gideceğiniz yer ebedi cehennemdir. Çünkü siz yeryüzünde insanlık için geçici bir cennet inşa etmek için çalışmadınız ve siz sadece milyar dolarlık şeytani servetlerinizle lüks saraylarınızda sahte cennetlerde şeytana hizmet ettiniz.

Muhteşem insan Polonyalı Papa her fırsatta müslümanlarla kucaklaşarak vicdanlı, haysiyetli bir insan olduğunu ispat etti. Müslümanlara karşı kin ve nefret kusan sahte hırıstiyanlar şeytanın yolunu terkedip Polonyalı Papa'nın evrensel kardeşlik yolunu izlemelidir.

Polonyalı Papa, dünya tarihinin en insanî, en vicdanlı ve en namuslu papası idi. Dolayısıyla o "Aziz" ilan edilmeli ve bütün insanlar için örnek davranış modeli olarak kabul edilmelidir. Fakat, peygamber sevgisi, papa sevgisi hiçbir zaman insanları yoldan çıkarmamalıdır. Hiçbir insan asla tapılacak kadar sevilmemeli, çünkü sadece ebediyen birlik ve bütünlük içindeki tek Allah tapılmayı hak ediyor. Mesih İsa bu konuda en mükemmel örnektir. Allah'a tapılması ve secde edilmesi konusunda Luca İncilinden şu kelimeler, mükemmel, somut bir misaldir: *(Sure 22, ayet 41)* "ve Mesih İsa diz çöktü ve Allah'a dua etti." Kâinatın en üstün insanı Mesih, bir yaratılmış olarak kendisini yaratan, kâinatı yaratan, kutsallar kutsalı, yüceler yücesi Allah huzurunda diz çöktü, secde etti. Bunu İncil apaçık anlatıyor. "Şayet Mesih İsa Tanrı olsaydı, bir başka Tanrının huzurunda secde eder miydi?" diye sormak gerekir. Zerre kadar akıl, mantık, vicdan sahibi her insan bu soruya kendi vicdanıyla bir cevap bulmalıdır.

Fakir Polonyalı Papa şimdi peygamber İbrahim'de dahil her insan gibi birkaç metre karelik mezarında yapayalnız uyumaktadır. Polonyalı Papa veya Mahatma Ghandi gibi binlerce saygıdeğer insanı sevmek, saygıyla hatırlamak doğru bir davranıştır. Fakat bu tip insanları yüceltmek, putlaştırmak, tanrılaştırmak şeytanî bir davranıştır ve cezası ebedi cehennemdir ve bu hakikat Kur'an-ı Kerim'de şu ayet ile bildirilmiştir " Allah şirk günahını asla affetmeyecektir." İnsanların bir tek mutlak umudu vardır: Allah ve sadece Allah.

İtalyan Papa XII. Pio, şeytanın temsilcisi gibi davrandı. Fakat zaten birçok Katolik, Fatima mucizesinin sırlarının Vatikan'daki zihinlerin şeytanî güçler tarafından ele geçirileceğini öngördüğüne inanmaktadır. Bu konuda işte birkaç somut belge:

1. Vatikan'daki en ünlü cin çıkarıcı papaz Gabriele Amor, 2010'da yayınlanan kitabında açıkça şunları söylüyor: **"Artık Vatikan şeytanın merkezidir. Bugün Vatikan'da birçok kardinal ve piskopos şeytanî ayin düzenliyorlar ve şeytana tapıyorlar. Zaten bütün bunlar Fatima sırlarında bildirilmişti."**

2. Papa Ratzinger 10-13 Mayıs 2010 tarihinde Fatima'ya yaptığı ziyaret sırasında şöyle demişti: "Bugün Hıristiyanlığın en büyük düşmanları kilisenin içinde, yani Vatikan'ın içinde bulunan cinsel sapkınlardır ve bütün bunlar zaten Fatima sırlarında öngörülmüştü."

3. 29 Haziran 1972 günü medya ve halk huzurunda yaptığı bir konuşmada Papa VI. Paolo resmen şöyle demişti: "Şeytan Vatikan'a girdi."

İşte bütün bu belgeler ve hadiseler, Vatikan kendisini değiştirmezse, Teslis masalını terk etmezse Firavun sarayları gibi arkeolojik bir kalıntı olarak tarihin müzesine atılacağını göstermektedir. TEVHİD hakikatı kainatın en kutsal en mükemmel ve ebediyen değişmeyecek tek hakikatıdır ve MESİH Tevhid hakikatının birinci evrensel ebedi hizmetçisidir. Dini dört beş kadınla fuhuş yapmak zanneden doğu medeniyetindeki bazı aptal ve cahil insanlar elbette bu en kutsal hakikatı anlayamaz ve Mesih Ağca'ya kin kusarlar.

Papa XII. Pio, Nazi-faşizm dünyada milyonlarca masum insanı ve Hıristiyanı öldürürken diktatör Mussolini'yi ilahî kaderin yani Tanrı'nın adamı olarak tanımlıyordu. 1994 yılında ünlü İtalyan politikacı Gian Franco Fini "Mussolini 20. Yüzyılın en büyük devlet adamıdır" dedi. Fakat Mussolini, diktatör Saddam gibi tecavüz suçlusuydu. Bütün tecavüzcüler sadece ölüm cezasını hak ediyorlar. İtalyan halkı, Mussolini ve işbirlikçilerini halktan çaldıkları altın ve

paralarla İsviçre'ye kaçarken yakaladı ve öldürdü. Hitler, Mussolini, Stalin ve Saddam gibi diktatörlerin ve yandaşlarının bir tek vatanları ve milletleri vardır. Bu onların şahsî iktidarı, zenginliği ve lüks hayatıdır. Dahası diktatör Mussolini, sevgi ve evrensel kardeşlik vaaz eden dinden nefret ediyordu. Aslında bütün soykırımcı diktatörler zaten kin, nefret ve sürekli savaş vaaz ederler.

Papa XII. Pio, birçok tarihçi tarafından Hitler'in Papası olarak tanımlanıyor.

Papa XII. Pio, Mussolini'yi ilahî kaderin adamı olarak tanımakla Tanrıya ve insanlığa ihanet etmiştir. Mussolini sadece satanizmin adamıdır.

29 Nisan 1945. Diktatör Mussoli ve suç ortaklarının İtalyan halkı tarafından idam edilişi.

2. BÖLÜM

FATİMA GİZEMİ

FATİMA GİZEMİ

13 Mayıs 2000, üçüncü bin yılın başlangıcı. 1917 yılında Fatima mucizesinin meydana geldiği yerde bir milyon insan toplanmış Papa'yı dinlemek için bekliyordu. 2000 yılı, Mesih İsa'nın iki bininci doğum yıldönümü için kutsal jübile olarak ilan edilmişti. 2000 yılında dünyanın birçok tarafında bin yılcı denilen milyonlarca insan dünyanın sonunu bekliyorlar ve bütün dünyada korkunç felaketlerin meydana geleceğine inanıyorlardı. Fakat 2000 yılında dinî açıdan kayda değer olağanüstü tek şey, Vatikan hükümeti tarafından Fatima'nın üçüncü sırrının açıklanması oldu.

Mehmet Ali Ağca'nın Vatikan ile hem papazlar hem de avukatlar vasıtasıyla sürekli irtibatı ve iyi ilişkileri vardı. Hem avukat Pietro Dovidio hem avukat Marina Magistrelli inançlı Katoliklerdi ve Vatikan ve İtalyan hükümetleri ile Ağca arasında elçilik de yapıyorlardı.

Ancona cezaevi. 15-20 Nisan 2000 tarihleri arasında Mehmet Ali Ağca ile mutat haftalık görüşmelerinden birinde bayan avukat Magistrelli, Vatikan Başbakanı Kardinal Angelo Sodano'nun bir mesajı ile birlikte selamlarını getirdi. Avukat Magistrelli, Ağca ile görüşmesinde Sodano'nun mesajını şöyle iletiyordu:

"Ali, beni dinle. Önümüzdeki 13 Mayıs'ta Vatikan hükümeti Fatima'nın üçüncü sırrını açıklamaya karar verdi. Bunun için Arşipiskopos Tarcisio Bertone 27 Nisan'da Coimbra'ya gidecek ve rahibe Lucia ile bu konuyu görüşecek. Sen Ali, üçüncü sırrın ifşa edilmesi konusunda mutabık mısın? Vatikan hükümetine veya Papa'ya göndermek istediğin bir mesajın var mı? Şimdi karar verme zamanı. İki yolun var: Hıristiyan olup özgür ve güçlü olmak veya Türkiye'ye iade edilip cezaevine konulmak."

Papa'nın bu ısrarlı talebiyle, hem kutsal yıl 1983'te hem 1987 Meryem Ana yılında ve şimdi 2000 kutsal yılında Mehmet Ali Ağca'nın Hıristiyan olması isteniyordu. Bu da Vatikan politikasına göre çok doğaldı. Tabiatıyla Ağca, bütün bu talepleri reddetti. Vatikan'da özgürlük, zenginlik, iktidar ve şöhret sahibi olmaktansa yapayalnız bir esir olmayı tercih etti. Ağca, avukatına: "İlahi hakikata Tevhid inancına ihanet etmektense Türkiye'de cezaevinde yıllarca hapis kalmak daha iyidir." diye cevap verdi. Esasında Ali Ağca mükemmel İncil yani Tevhid İncili vaaz ediyordu ki bu hakikat neticede Kuranı Kerimin bir parçasıydı. Vatikan ise İncil'i yanlış anlayıp yanlış yorumluyor.

Neticede Mehmet Ali Ağca hıristiyan olmadı. Fakat Kur'an-ı Kerim'i saygıyla öpen muhteşem insan Polonyalı Papa Müslümanların kardeşi oldu.

Ağca ile Vatikan arasında muhtemel bir manevî ittifakı imkânsız kılan tek şey **Teslis** doktriniydi. Esasında bu teslis masalı ne Tevrat'ta ne de İncil'de mevcuttu. Yohanna İncil'i sure 17, ayet 3, teslis masalını yok ediyordu: "Bu edebî hayat demektir ki seni biricik hakikî ilah tanısınlar ve senin gönderdiğin Mesih İsa'yı da tanısınlar." Luca İncil'i sure 22, ayet 41 "Mesih İsa diz çöktü ve tek Tanrı'ya dua etti." Bu iki İncil ayeti ve Mesih İsa'nın davranışı, Vatikan tarafından uydurulan teslis hikâyesini tamamen yok etmektedir. Ağca bütün dünyaya bu mükemmel İslami İncil hakikatini ilan ediyordu.

13 Mayıs 2000 dünya medyası huzurunda Papa ve Vatikan hükümeti adına Vatikan Başbakanı Kardinal Sodano, Fatima'nın üçüncü sırrını dünyaya ifşa etti. Bu sır, Mehmet Ali Ağca'nın Papa'ya düzenlediği suikastın ta kendisiydi. Ağca, bazı papaların dahi bilmediği Hıristiyanlığın bu en büyük sırrını 13 Ekim 1980 tarihinde Zürih'te Vatikan hükümetinin adamı Padre Michele denilen bir şahıstan öğrenmişti.

İtalyan ve dünya medyası üçüncü sırrın açıklanmasına çok büyük yer veriyor ve olayı yüzyılın olayı, bin yılın ifşaatı gibi başlıklarla duyuruyorlardı. Fakat olayın merkezindeki Ali Ağca, bütün bunları zaten aşılmış bir gerçek, bir mucize olarak tanımlıyordu. **Ağca'yı ilgilendiren tek şey, ilahî imparatorlukta ölümsüzlük zirvesine yükselmek arzusuydu. Hem Meryem Ana kim oluyordu?** Çok saygıdeğer bir insan da olsa neticede Meryem Ana ilahî sistemin küçük bir hizmetçisiydi ve tek başına istediği gibi hareket edemezdi. Allah ebediyen tek Tanrı'dır. Allah, ebediyen birlik ve bütünlük içindeki tek Tanrı'dır. İki bin yıl öncesini tekrar hatırlamak gerekir. Mesih İsa, cellâtların zulmü karşısında büyük bir umutsuzluğa kapılmış. Marco İncil'i sure 15, ayet 34'te anlatıldığı gibi "Tanrım, tanrım, beni neden terk ettin?" diye haykırıyordu. Ve Mesih İsa'nın annesi Meryem Ana, birkaç adım uzakta umutsuzluk

içinde oğlunun korkunç acılarını izliyordu. Yani bu tarihî hadise M. S. 33 yılında Kudüs'te yaşanmıştı.

Bu fakir kadın Meryem Ana, 13 Mayıs 1917 tarihinde Portekiz'de Fatima isimli bir mahalde Tanrı gibi mi geri dönmüştü? Hayır, kesinlikle hayır. Elbette Fatima mucizesi, rahibe Lucia'nın anlattığı gibi gerçekleşti. Fakat sebepleri ve sonuçları itibarıyla Fatima mucizesi Vatikan'ın inandığı gibi bir şey değildi. Bazı Protestanlar ve Müslümanlar, Fatima mucizesini şeytanî bir olay olarak tanımlıyordu. Fakat bu inanç kesinlikle yanlıştır. Çünkü Fatima mucizesi, şeytanî bir komplo değildir. Fatima mucizesinin gerçek sebebi şimdilik bir sır olarak kalsa da gelecek yıllarda bu konuda her şey açıklığa kavuşacak ve ne kadar inanılmaz olsa da bütün hakikat dünyaya ifşa edilecektir. Bunun ötesinde Fatima mucizesinin görülebilir, insanlar tarafından anlaşılabilir tarafını, unsurlarını kısaca anlatmak şarttır. Şöyle ki; 13 Mayıs 1917 kendisini Meryem olarak tanıtan manevî bir şahıs, Portekizli üç çocuğa görünür. Bunlar on yaşında Lucia, 9 yaşındaki Francesco ve 7 yaşındaki Giaccinta'dır. Bunlar, okuma yazma bilmeyen, bâkir ve saf, temiz köylü çocuklarıdır. 13 Mayıs 1917 günü bu üç çocuk açık bir alanda oynarken gökyüzünde iki ışık fark ederler. Bir ağacın üzerinde duran insan görüntüsüyle karşılaşırlar. Bu, beyaz elbisesi sanki güneş ışıklarından oluşan ve on beş yaşında görünümlü bir kadındır. Lucia'nın tarifine göre çok güzel olan bu kadın, ciddî bir yüz ifadesine sahipti, elleri dua edecekmiş gibi göğsü üzerinde bağlanmıştı. Çocuklar bu sırada bir buçuk metre kadar mesafedeydiler ve aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Meryem Ana: - Kormayın, size kötülük yapmam.

Lucia: - Nerelisiniz?

Meryem Ana: - Gökyüzünden geliyorum.

Lucia: - Benden ne istiyorsunuz?

Meryem Ana: - Altı ay her ayın on üçünde buraya gelmenizi istiyorum. Daha sonra size gerekeni söyleyeceğim.

Lucia: - Ben de gökyüzüne gidecek miyim?

Meryem Ana: - Evet, gideceksin.

Meryem Ana ile üç çocuk arasındaki konuşma bu şekilde sona erer.

13 Temmuz 1917'de Meryem Ana bu üç çocuğa Papa suikastının da içinde olduğu bir sır verir ki esasında bu, bir tek sır olmasına rağmen daha sonra üç sır olarak bilinmiştir. Sır, üç bölümden ibaret olarak tanımlanmıştır. Buna göre birinci bölüm cehennem görüntüsüdür. Meryem Ana elini açınca çocuklar cehennemi ve insanlar ile cinlerin nasıl korkunç bir cehennem azabına maruz kalacaklarını onun ellerinde görmüşlerdir. Bu ilahî hakikat yani Cehennem dünya tarihindeki bütün insanları ilgilendiren en önemli hakikatlerden biridir. Sırrın ikinci bölümü ise, Birinci Dünya Savaşı'nın yakında biteceğini ve kısa bir süre sonra daha korkunç bir dünya savaşının başlayacağını öngörmekteydi. Aynı zamanda Rusya'da devrimin başlayacağını, Rusya'nın korkunç bir zulüm ve satanizm merkezi olacağını, fakat bir gün bu zulüm merkezinin yani komünist Sovyetlerin yıkılacağını da öngörüyordu. Üçüncü sır ise, Papa'ya yapılacak suikast olarak görülüyordu.

13 Ekim 1917, Meryem Ana'nın en son görünüşü idi. Daha önce 13 Temmuz 1917'de görünüşünde çok büyük bir mucize gerçekleşeceğini bildirmişti. O gün, gerçekten 13 Ekim'de en az yetmiş bin kişi mucizeye şahit olmak için Meryem Ana görüntüsünün olduğu yere akın etmişlerdi. Bunların arasında birçok ateist, komünist, satanist, din düşmanı da mevcut idi. 13

Ekim 1917 günü son bin yılda dünya tarihindeki en önemli mucize gerçekleşmişti. Meydanda toplanan yetmiş bin kişiden başka kırk kilometre civarındaki on binlerce insan da bu mucizeye şahit oldular. Yani yaklaşık yüz bin kişi **Güneş mucizesi** denilen hiçbir bilimsel izahı olmayan, hiçbir bilim ve teknolojinin yapamayacağı, izah edemeyeceği bir mucizeyi gördüler. Bütün gün yağmur yağmıştı. Toprak bir çamur gölü halindeydi. Meryem Ana gelip elini açtığı anda güneş insanların üzerine düşecek gibi görünmeye başlamış, ortalık güneşin bütün renklerdeki ışıklarıyla dolmuştu. İnsanlar korku içinde dünyanın sonunun geldiğini düşünüyorlardı. Bu mucize yüz bin kişinin şahit olduğu gibi yaklaşık on dakika sürdü. Mucizeden sonra çamur gölüne dönen toprak bir anda kurudu. Elbiseleri sırılsıklam olan insanların da elbiseleri kurudu. On dakika sonra güneş tekrar normal görünmeye başladı, mucize sona erdi. Bu inanılmaz olay, kırk kilometrelik bir saha ile sınırlı kalmıştır. Bu mucizeyi 1954'te Hollywood'da yapılan Meryem Ana-Fatima (Our Lady of Fatima) filmi çok iyi anlatmaktadır.

Bazı Protestanlar ve Müslümanlar ile bazı bilim adamları Fatima mucizesinin ya bir şeytanî komplo ya da bir illüzyon (yanılsama) veya kitlesel bir hezeyan olduğunu söylüyorlar. Fakat bu tip itirazlar ve analizler objektif, bilimsel, rasyonel düşünceye aykırıdır. Yüz bin kişinin kırk kilometre çapında bir alanda şahit olduğu bir olayın ne illüzyon ne kitlesel hezeyan olma ihtimali vardır. Dahası bu mucizeye şahit olanlar farklı sosyal gruplara mensupturlar. Bu insanlar arasında Hıristiyanların yanında ateistler ve din düşmanları, bilim adamları ve okuma yazma bilmeyenler, gazeteciler de mevcuttur. Bunların hemen hepsi mucizeyi aynı şekilde anlatmışlardır. Tabiatıyla bu olayın bir yanılsama veya hezeyan olması mümkün değildir. Fakat bu mucize dünya tarihindeki normal din mantığını da aşmaktadır. Şunu sormak gerekir: Üçüncü sır denilen anlaşılmaz birkaç cümleden oluşan bir sır neredeyse bir asır nasıl oldu da

dünyanın yarısını ardından sürükleyebildi? Bu sorunun cevabı henüz verilmedi. Bu cevap hâlâ ilahî bir gizemdir ve Mehmet Ali Ağca zamanı gelince bu müthiş ilahi sırrı dünyaya ifşa edecektir. Bu gizemin içinde şeytan da vardır. 29 Haziran 1972 günü Papa VI. Paolo medya ve halk huzurunda "Şeytan Vatikan'ın içinde." demişti. Birçok Katolik, papaz, gazeteci yazar diyorlar ki Fatima sırrına göre şeytanî güçler Vatikan zirvesini, zihinlerini ele geçirecek ve Vatikan'ı yöneteceklerdir. **Kısacası, Fatima mucizesi Vatikan devletinin yeryüzündeki zenginliğini, iktidarını artırmak için gerçekleşen bir mucize asla değildir. Tam aksine Vatikan'ın çöküşünü ilan eden bir mucizedir. FATİMA mucizesi sadece İslamiyete hizmet eden gizli bir İslâmî mucizedir.**

Mayıs 2000 gecesi bir milyon insan Fatimada Üçüncü Sırrın açıklanmasını bekliyor bu sır Ağca'nın Papa suikasti idi.

Ekim 1917 Günü son bin yılın en büyük mucizesine yaklaşık 100.000 kişi şahit oluyordu.

Fatima mucizesi dünya tarihindeki en önemli popüler dinî hadiselerden bir tanesidir. Bu mucize, dünyanın beş kıtasında milyonlarca insan tarafından âdeta yeni bir din gibi kabul edildi. Meryem Ana'nın 13 Temmuz 1917 günü açıkladığı gibi 13 Ekim 1917 günü son bin yılın en büyük mucizesi meydana geldi. Güneş mucizesi denilen bu olayın hiçbir bilimsel, rasyonel izahı yoktu. İlahî sistem, Fatima mucizesi vasıtasıyla bütün insanlığa şifreli bir mesaj yolladı. Bu mesaj, gelecek yıllarda adım adım daha iyi anlaşılacaktır. Bugün Vatikan bile Fatima mucizesinin tam manasını anlamamıştır. Emanuela Orlandi olayı da Fatima gizeminin bir parçasıdır. Orlandi'nin kaçırılışından sonra Vatikan içinde birileri Ağca'ya şu şifreli mesajı gönderdi: Fatima'nın Sırrı

1. Kudüs, kutsal doğum yılı... Evliya Anna... Meryem Ana... Emmanuel... Matta İncili, sure 1, ayet 23.

2. Vatikan... Kutsal yıl 1983... Evliya Anna caddesi... Meryem Ana... Emmanuela.

Bu şifreli mesaj, Mesih İsa ile yeni Mesih Ağca arasında bir mukayese yapıyordu: Mesih İsa, Kudüs'te kutsal yılda doğmuştu ve annesi Meryem idi. Ve bu Meryem'in annesinin adı Evliya Anna idi. Ve Matta İncili'nde Mesih İsa ayrıca Emmanuel olarak tanımlanıyordu. Emanuela Orlandi, Vatikan'da yaşıyordu. Annesinin adı Meryem idi ve Evliya Anna caddesinde oturuyordu. Vatikan, Emanuela'yı Ağca için kaçırmıştı. Vatikan, 1983 kutsal yılında Ağca'ya Katolik olmasını ve Emanuela Orlandi ile takas edilerek serbest kalmasını istemişti. Tam yirmi yedi yıldan beri Emanuela Orlandi, Vatikan'ı kahrediyor. Bütün bu inanılmaz olaylar ilahî sistemin birer işaretidir.

3. BÖLÜM

BENİM İLKEL HAYATIM

BENİM İLKEL HAYATIM

Dünya tarihinin başlangıcından beri insanların büyük çoğunluğu ister istemez ilkel bir hayat yaşamaya mecbur kaldılar. İnsan kalbinde, zihninde dini, siyasi, ideolojik, hümanist yüksek hissiyat ve fikriyatın inşa edilebileceği zamana kadar ilkel, bitkisel bir hayat yaşamak gayet normaldir. İnsanların kalplerinde manevî, ahlakî, hümanist bir zihinsel devrim yapabilmeleri için bir takım ilkelerden önce somut şartlara, temel ihtiyaçlarının karşılanmasına gerek vardır. Bugün sefalet sınırının altında yaşayan aç, susuz, hasta iki milyar insanın gerçek bir din, vatan, millet ve ideolojiye bağlı olmaları mümkün değildir. Satanist Karl Marx ve benzer komünistler "her şeyden önce ekmek" derken bir ölçüde haklıydılar. Çünkü aç, susuz kalmış bir insan için hayatta kalabilme savaşı bütün dinlerden ve vatan-millet kavramlarından çok daha önemlidir. Bu fikre karşı çıkacak sahte vatanseverler, bürokratlar, ruhban sınıfı ve benzer şahısları on gün bir hücreye kapatıp aç ve susuz bırakmak bu hakikati izah etmek için yeterlidir. Fakat sosyal bilimler ve insanî bilimler, uygulamalı psikoloji vs genellikle daha zayıfları ve daha fakirleri hedef alıyorlar ve böylece Firavunların, şeytanî sistemlerin sözcüsü oluyorlar, insanlığa karşı beyin yıkama operasyonunda kullanılıyorlar. Lümpen kitleler müzik, sinema, spor, futbol gibi

yeni sahte dinlerle uyutulurken hiç kimse en az yirmi milyar insanı rahatlıkla besleyebilecek, yaşatabilecek yeryüzünde neden insanların yarısı aç, susuz, cahil, evsiz, maddî veya manevî sefalet içinde yaşıyor diye soramıyor ve yeni bir dünya düzeni inşa etmek için çaba göstermiyor.

Dünya bütünüyle Allah'a aittir. İnsanlığın yeryüzünde bir cennet inşa etmek mecburiyeti vardır. Bu sorumluluktan kaçanlar ilahî adalete hesap vereceklerdir. Elbette bu demek değildir ki **mutlak eşitlik** ütopyasını vaaz etmek gerekir. Komünizm, asla geri dönülmemesi gereken şeytanî, vahşî bir tecrübe oldu. Sadece 20. Yüzyıl'da bütün komünist ülkelerde satanist diktatörlükler en az yüz milyon kişiyi vahşice öldürdüler ve daha fazla insanı da yaraladılar. Fakat insanlık tarafından bu komünizme ödenen korkunç bedel ekonomik, sosyal, insanî manada herhangi bir eşitlik üretebildi mi? Kesinlikle hayır! Küresel komünist terörizm milyarlarca işçi ve köylüye Komünist Parti denilen çeteler vasıtasıyla sadece zulüm, işkence, açlık ve sefaleti eşit olarak dağıtabildi. Diğer taraftan 1929'da Amerika'da başlayan ekonomik büyük durgunluk döneminde elbette aç, susuz, işsiz milyonlarca insan vardı. Fakat onlar özgürdü ve komünist terörizmin toplama kamplarında günde bir ekmek karşılığında her türlü zulme ve işkenceye maruz kalmıyorlardı. Rus yazar Soljenitsin'in kitapları bu komünist vahşet kamplarını yeterince anlatmaktadır. Kölelikte ekmek yemektense açlıktan ölmek çok daha iyidir. Yani Batılı demokratik sistem, komünist sistemden her zaman daha iyi oldu. Bu yüzden demokratik medeniyet her zaman komünist ve Nazi-Faşist Firavunlara karşı zafer kazanmayı hak etti. Tabii ki şu anda dünyanın en iyi sistemi İsveç, Norveç ve Finlandiya benzeri ülkelerde yani özgürlük ve ekmeğin yan yana mevcut olduğu, hemen hemen her insanın özgür olabildiği, ekmek bulabildiği sistemlerdir. Fakat bu ülkelerde ve Batı medeniyetinde çok büyük manevî ve ahlakî problemlerin olduğunu,

bu ülke insanlarının birçoğunun Tanrı'dan ve dinden uzaklaştığını da asla unutmamak lazımdır. Hayatın en önemli mânâsı ve gayesi kâinatı yaratan ve yöneten Allah'a alemlerin rabbine kulluk etmektir. İnsanoğlu şeytana kulluk ettiği zaman ekmek de özgürlük de bir hiçtir.

Bu dinî, felsefî açıklamalardan sonra Ali Ağca'nın ilkel hayatını anlatmak gerekir. Önce şunu hatırlamak ve hatırlatmak gerekir ki Mesih İsa da yeryüzündeki hayatının ilk otuz yılında karanlıkta kalmış ve bu otuz yıllık özel hayatı, dünya tarihini pek ilgilendirmemiştir. Mesih İsa'nın evrensel ilahî misyonuna dair hayatı M.S. 30 yılında Ürdün nehrinde peygamber Yahya tarafından vaftiz ve tasdik edilmesinden sonra başlamıştır. Mesih İsa'nın bu üç yıllık bilinen hayatı, dünya tarihini diğer insanların hayatından daha fazla etkilemiştir.

Ağca'nın manevî hayatı, vaftiz edilmesi ve dünyaya sunulması da 13 Mayıs 1981 günü dünyanın gözleri önünde gerçekleşen Papa suikastı ile başlamıştır. Elbette objektif olmak açısından şunu da ilave etmek lazımdır ki Polonyalı Papa dâhil bazı kimseler, Mehmet Ali Ağca "Deccal" demektedirler. Yani yeryüzüne özel bir görev için şeytan tarafından gönderilmiş, vücuda gelmiş şeytanî bir ruh diyorlar. Bu iddialar yanlış da olsa anlayışla karşılamak lazımdır. **Çünkü milyonlarca insan özellikle Museviler iki bin yıldan beri Mesih İsa'yı da Deccal olarak tanımlamaktadırlar.**

Ali Ağca, 9 Ocak 1958'de Türkiye'de doğdu. Osmanlı İmparatorluğu'nun külleri üzerinde yükselen ülkelerden bir tanesi Türkiye'dir. Ağca, 15-18 yaşları arasında inşaatlarda çalıştı. Sırtında taş ve çimento taşıdı. 1976'da Ankara Üniversitesi, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesine kaydoldu. Böylece siyasî macerası da başlamış oldu. Satanist komünizme karşı büyük bir düşmanlığı olan Ağca,

bu yüzden milliyetçi, ülkücü gruplarla bir arada yaşamaya başladı. Terörist Carlos ve Robin Hood gibi tek başına hareket eden ünlü insanlardan da etkilenen Ağca, tek başına dünyayı değiştirmek hayali ile şiddeti kullanmaya karar verdi. Tabii bu, dünya tarihindeki bütün diktatörlüklerin, Firavunların, Nazi-faşist ve komünist sistemlerin de kullandığı aptal ve câhil bir yöntemdi. 1976'dan itibaren Ağca, birkaç sokak kavgasına, üniversitelerde birkaç taşlı-sopalı kavgaya da karışmıştı. Fakat hiçbir şekilde herhangi bir insanın ölümüne veya ağır yaralanmasına yol açmadı. 1977'de Ağca, Türkiye'de komünist çetelere karşı birkaç silahlı eylem yaptı. Fakat kesin olan bir şey var ki Ağca, Türkiye'de veya dünyada hiçbir insanı öldürmedi. Bu yüzden Ağca'nın vicdanı temiz ve rahattı.

Komünizm vicdansızlıkda sınır tanımaz. Bu fotoğrafta görüldüğü gibi ellibin insanın katili komünist Apo ile Türkiye'de milyonlarca insanı öldürmeyi planlayan komünist Doğu Perinçek birbirlerine çiçek veriyorlar. 2010 yılında demokrasi referandumunda Apo, MHP, Doğu Perinçek ve CHP demokrasi düşmanlığında birleştiler. PKK-MHP ittifakı Türkiye'de beyin

yıkama operasyonunun korkunç başarısının en aşağılık misalidir. Apo denilen psikiyatrik vaka şahıs bugün Türkiye'de beyni yıkanmış milyonlarca insan tarafından en büyük kahraman hatta bir Tanrı gibi görülmektedir. Bu korkunç rezaletin sorumlusu halklarını ikiyüzyıldan beri küresel satanizme satan yerel Firavun müsveddeleridir. Allah'a karşı kin ve nefret kusanlar PKK ve Apo'nun manevi ana babalarıdır.

1970'li yıllarda Türkiye'de komünist terör örgütleri tarafından ilan edilmiş bir iç savaşın yaşandığını hatırlamak gerekir. Komünistler her gün ülkede cinayetler işliyor, bütün şehirlerde evleri, okulları, işyerlerini yakıp yıkıyorlardı. Bu komünist terörizme karşı ülkücü-milliyetçi insanlar da mecburen kendi hayatlarını savunuyorlardı. Dünyanın bütün ülkelerinin kanunlarında meşru müdafaa vardır. Sizi öldürmek isteyen birine karşı silah çekmeye ve onu etkisiz hâle getirmeye hakkınız vardır. Hatta bugün Florida'da insanların evlerinin bahçesine izinsiz girenleri kurşunlamaya hakları vardır. Gerçi bunlar aşırı ve yanlış kurallar olsa da mevcuttur. Türkiye'de anti-komünist insanlar hayatlarını, özgürlüklerini, haysiyetlerini korumak mecburiyetinde kalmışlar ve komünist terörizme karşı silah çekmişlerdir. Tabii bu arada Türkiye'li komünistler ile Avrupalı komünistleri birbirinden ayırmak lazımdır. Avrupalı komünist partiler her zaman terörizme karşı olmuş, barışçı demokratik bir mücadele yöntemi benimsemiştir.

Türkiye'nin terörist komünistleri ise doğuştan katillerdir. Bunların hayranı oldukları en büyük kahraman Pol Pot ve Stalin'dir. Pol Pot denilen canavar, 1975-1978 arasında sekiz milyon nüfuslu Kamboçya'da üç milyon insanı vahşice öldürmüştür. Bütün şehirler burjuvazi pisliği denilerek boşaltılmış, milyonlarca insan köylere, dağlara sürülmüş, bütün kitaplar yok edilmiş, 'kitap okumuştur' diye bütün gözlüklü insanlar öldürülmüştür. Dünya tarihinin bu en

aşağılık, en vahşî sisteminin lideri olan Pol Pot, Türkiye komünistleri tarafından büyük bir kahraman olarak yıllarca alkışlanmıştır.

Stalin ise on milyonlarca insanın katilidir. 25 Şubat 1956'da birçok tarihçinin belirttiği gibi Sovyet Parlamentosu huzurunda Sovyetler Birliği lideri Nikita Kruşçev şu tarihî sözleri söylemiştir: **"Stalin, insan değildi. Stalin, kana susamış bir canavardı."** Türk komünistler bu Stalin'e tapıyorlardı ve onun her yıl doğum gününü kutluyorlar ve Stalin'i insanlığın yetiştirdiği en büyük kahramanlardan birisi olarak kabul ediyorlardı. Bu kadar satanist ve rezil bir zihniyete sahip terörist Türkiye komünistleri ile silahlı mücadeleden başka hiçbir şey mümkün değildi. Tanınmış Türk komünist şair Nazım Hikmet, Moskova'ya kaçtığında herkes tarafından bilinen şu sözlerini söylemişti: "Nazım Hikmet'i Stalin yarattı." Bu en aşağılık korkunç söz, intihardan çok daha kötüdür. Bir insanın kendi insanlık onurunu, haysiyetini tamamen yok etmesidir. On milyonlarca insanın katili, dünyanın en vahşî suçlusu Stalin tarafından yaratıldığını söyleyen Nazım Hikmet, Türkiye'de bir şair olarak kabul görmektedir. Hâlbuki şairler, yazarlar hep Spartakus olmak zorundadır. İnsanlığın onuru, özgürlüğü ve eşitliği için savaşmalıdır. Kendisini Stalin'in yarattığını söyleyen satanist Nazım Hikmet, esaretin, köleliğin, satanizmin sözcüsü olarak hem insanlık onuruna hem edebiyata ihanet etmiştir.

1970'li yıllarda şayet dünya barışseverlerinin sembolü olan Mahatma Gandi, Türkiye'de yaşamış olsaydı Türkiye'li komünist teröristlere karşı mücadele ederdi, bomba ve silah kullanırdı.

Ağca, 1978'de Ankara'dan İstanbul Üniversitesine geçti. Ankara'daki bu iki yıl içinde Ağca, bir tek ders kitabı okumamıştı. Bu yüzden üniversite sınavlarına kendisi yerine daha iyi not alabilecek bir başka öğrenci girmişti. Yani küçük bir dolandırıcılık yapılmıştı.

Haziran 1979'da siyasî bir suikast suçlamasıyla tutuklandı ve Selimiye Askerî cezaevine konuldu. Yaklaşık bir ay sonra İstanbul'dan 40-50 km uzaklıktaki Maltepe Askerî cezaevine nakledildi. Askerî cezaevinde iki yüz kadar ülkücü-milliyetçi tutuklu vardı. Yaklaşık bir düzine de siyasî olmayan tutuklu vardı. Bu arada ölüm cezasıyla yargılanan masum Ağca, cezaevinden kaçma planları yapıyordu. Bir takım komünist medya tarafından Maltepe cezaevi, kaçılamaz olağanüstü güvenlikli olarak tanıtılmasına rağmen üçüncü sınıf, ilkel bir cezaevi idi. Personel de hiçbir cezaevi tecrübesi olmayan sıradan askerler ve subaylardan oluşuyordu. Yani firar edebilmek için bütün şartlar mevcuttu. Bu arada Ağca, iki ülkücü asker bulmuş ve bunlar vasıtasıyla dışarıdaki arkadaşları Oral Çelik ve Yalçın Özbey ile haberleşiyordu. Bu askerlerden Bünyamin Yılmaz ülkücü militandı. Yine de kendisine yardımları karşılığında para veriliyordu. İlk fırsatta Bünyamin Yılmaz, Oral Çelik'ten aldığı iki tane tabancayı Ağca'nın koğuşuna kadar getirmişti. Bu silahlar firar için gerekliydi. Bu arada mahkeme Ağca'nın akıl sağlığının yerinde olup olmadığını tespit için psikiyatrik hastaneye gönderilmesine karar vermişti. Aynı hastaneye gitmesi gereken bir başka tutuklu daha vardı. Bu şahıs Atilla Serpil isimli tuhaf birisiydi ve bir gecede silah zoruyla İstanbul'da on bir tane otel resepsiyonunu gasp etmekle övünüyordu.

Ekim 1979'in ilk haftasında bir sabah Ağca ve Serpil, iki üç askerî araçla psikiyatrik hastaneye nakledileceklerdi. Bir gün öncesinden Ağca ve Serpil uzun uzun konuşmuş, gerekli planları yapmışlardı. Her iki silahı da Serpil üzerinde taşıyacak, yolda mümkün olursa askerler rehin alınacak ve firar edilecekti. Ellerindeki kelepçeleri açabilecek bir uyduruk anahtar da yapmışlardı. Fakat yaklaşık iki saatlik yol boyunca firar edilebilecek bir durumun olmadığı anlaşılmış, Ağca ve Serpil el işaretleriyle firarın hastaneye kalması gerektiğinde anlaşmışlardı. Hastaneye gelindiğinde Ağca ve Serpil ayrı ayrı yerlere götürüldü. Ağca birinci katta beklerken

silahlı askerler Serpil'i ikinci kattaki tutuklu koğuşuna götürdüler. Bu arada hastane personeli koğuş girişinde Atilla Serpil'in üzerini aramaya başladılar. O da iki silahını birden çekerek yanında bulunan bazı şahısları tehditle rehin almıştı. Bu olayın gürültüsü aşağıdan duyuluyordu. Dolayısıyla hastanede de firar teşebbüsünün başarısız olduğu belli olmuştu. Serpil, yaklaşık bir saat rehin alma eylemine devam etti. Kaçmasına izin verilmezse rehineleri öldüreceğini söylüyordu. Bu arada olayı duyan Serpil'in genç eşi de hastaneye gelmişti. Kocasını ikna etmeye çalıştı. Bir süre sonra Serpil, silahını bırakarak rehine eyleminden vazgeçti. Böylece firar teşebbüsü başarısız oldu. Askeri yönetim her ikisinin de derhal cezaevine geri götürülmesine karar verdi.

Bir iki gün sonra hem Ağca hem de Serpil ifadeleri alınmak üzere İstanbul Askerî savcılığına nakledildi. Ağca savcıya bu olayla hiçbir ilgisinin ve bilgisinin olmadığını söyledi. Serpil de bu arada gayet cesur bir davranışla bütün sorumluluğun kendisine ait olduğunu, Ağca'nın olayla hiçbir bağlantısının olmadığını belirtti. Bu basit kaçış hikâyesi böylece sona ermiş oldu. Fakat daha sonraki yıllarda gerek bir takım baskılar ve işkenceler yüzünden gerekse bir takım maddî menfaat ve vaatler yüzünden Atilla Serpil, yalan söylemek zorunda kaldı. Kısacası bu basit firar teşebbüsü tamamen Mehmet Ali Ağca tarafından planlanmıştı ve bu olayda Ağca ve Serpil dışında hiç kimsenin bir katkısı olmamıştı. Silahları gönderen Oral Çelik de neticede Ağca'nın çantasını taşıyan bir arkadaşıdır ve hiçbir şekilde bir lider veya yönetici konumunda olmamıştır.

Savcıya ifade vermeye gittiği zaman Ağca, sıkıyönetim başsavcısına "Ben masumum ve yakında cezaevinden kaçacağım. Dünya gelse bu olayı durduramaz." demişti. Daha doğrusu bu sözler bir anda Ağca'nın ağzından çıkmıştı. Yoksa hangi akıl-mantık sahibi bir insan cezaevinden kaçacağını, elinde tutuklu bulunduğu

devletin adamlarına söyleyebilir ki?

Bu başarısız firar girişiminden sonra Ağca, Kasım ayında yeni bir firar planlamaya başladı. Bunun için yine dışarıdan Oral Çelik ve Yalçın Özbey gibi arkadaşlarından bir tabanca ve biraz para getirtmişti. Bütün bunlarda yine ülkücü asker Bünyamin Yılmaz aracı olmuştu. Ağca, Maltepe cezaevine geldiği zaman yaklaşık on beş-yirmi gün küçük bir koğuşta kalmıştı. Bu koğuş, 1971'de terörist Türk komünistlerin lideri olan Mahir Çayan ve üç arkadaşını misafir eden koğuştu. Mahir Çayan ve üç arkadaşı bu koğuşun ortasından tünel kazarak kaçmışlardı.

Kasım ayında Bünyamin Yılmaz bir tane asker üniforması getirdi. Ağca kararlıydı. **Ya özgürlük, ya ölüm!** 25 Kasım 1979 gecesinde son firar planlarını yapmıştı. Bünyamin Yılmaz elinde anahtarı bulunan hücreyi açacak, böylece ikisi birlikte askerî cezaevinden çıkıp gideceklerdi. Bunun için bulunduğu koğuştan üç tane kapıyı açarak daha hafif tutukluların kaldığı ve çıkış kapısına en yakın koğuşa misafir olarak gelmişti. Cezaevinde hiçbir tutuklunun firar planından haberi yoktu. Gece yarısı Ağca, koğuştaki asker üniformasını giydi ve Browning marka 9 mm.lik silahına mermiyi sürdü. Kesinlikle kararlıydı. Ya kaçacak ya da hapishanede ölecekti. Hemen hemen bütün mahkûmlar uyuyordu. Fakat koğuş başkanı denilen bir ülkücü olayı fark etmiş, cezaevindeki ülkücülerin başkanına haber vereceğini ve ondan izin alması gerektiğinde ısrar ediyordu. Ağca silahı çekti ve koğuş başkanının kafasına dayadı. Şayet kaçmasına engel olursa, problem çıkartırsa onu da, önüne çıkan herkesi de öldürecekti. Son kurşunu da kalbine sıkacağını söyledi. Şahıs ikna oldu ve kalleşlik yapıp ihbarcılık yapmadı.

bir soğukkanlılık ve kararlılıkla özgürlüğe doğru yürüdü. Cezaevi çıkış kapısında nöbetçi asker saatin kaç olduğunu sordu. Ağca, biraz şaşırsa da sükûnetini kaybetmeden saatine bakarak üçe çeyrek kaldığını söyledi. Tarihî olayın tam dakikası da böylece tescillenmiş oldu. Saat üçe çeyrek kala cezaevinden çıkmıştı. Askerî bölge içinde daha 40-50 metre gitmeden iki asker silahları ile gelerek "parola"yı sordu. Ağca cevap vermedi. Bünyamin Yılmaz konuşmalarıyla iki askeri ikna etti. 5-10 dakikalık yürüyüşten sonra Ağca ve Bünyamin Yılmaz tel örgüleri de aşarak Ankara-İstanbul karayoluna çıkmayı başardılar. Gecenin o vaktinde Ankara'dan İstanbul'a giden bir yolcu otobüsünü durdurup bindiler. Mecidiyeköy civarında otobüsten inerken şoföre para vermek istediler. Fakat şoför askerden para almayacağını söyleyerek reddetti. Böylece özgürlüğe giden yoldaki son engel de aşılmış oldu.

On-on beş dakikalık yürüyüşten sonra Beyoğlu'nda Ağca'nın Mehmet Pala isimli bir arkadaşının evine geldiler. 25 Kasım'ın şafak vaktine doğru Beyoğlu'ndaki yüzlerce köhne binadan üç katlı bir binanın son katına çıktılar. Ağca kapıyı çaldı ve adaşı Mehmet uyku yorgunu gözleriyle kapıyı açtığında şaşırdı. Şaşkınlıkla baktı. Kaçakçılık yaptığı ve esrar kullandığı için askerî elbiseli kimseleri karşısında görünce bir an endişe etti. Ağca kendini tanıtınca "Ali gardaş sen misin?" diyerek kucaklaştı. İçeriye davet etti. Üç gün elinden gelen her şeyi yaptı. Pala Mehmet lakaplı bu arkadaş o zaman iyi kalpli bir insandı. Fakat yıllarca uyuşturucu kullandığı için daha sonra felakete sürüklendi.

Otuz yıldan beri komünist Türk medyasının her türlü istismar ve spekülasyonda kullandığı Ağca'nın Maltepe askerî cevaevinden kaçışı işte bu kadar basitti. Bu basit firarda dünyanın hiçbir devleti ve istihbarat teşkilatının, hatta Türkiye'de hiçbir örgütün katkısı yoktu. Sadece Ağca'nın yakın arkadaşı Oral Çelik'in silah ve para

katkısı ile Bünyamin Yılmaz'ın desteği vardı.

Neticede bu firar olayı ilahî planın bir parçasıydı. 13 Mayıs 1917 Fatima mucizesinden 13 Mayıs 1981 Papa suikastına kadar gizemli olan ilahî bir planın parçası. 26 Kasım 1979 sabahı Oral Çelik, Mehmet Pala'nın evine geldi. Ağca, zorlukla bulduğu basit bir kağıt üzerine tükenmez bir kalemle dünya tarihinin en önemli belgelerinden biri olan mektubunu yazdı: **Papa'ya tehdit mektubu!**

Mektubun üzerine tarih yazmayı da unuttu. Şayet yazmış olsaydı 26 Kasım 1979 yazmış olacaktı ki bu durum ilahî plana aykırı olacaktı. Ağca mektubu Milliyet gazetesine yakın bir posta kutusuna bırakıp telefon etti ve o gazete de mektubu alıp ertesi gün 27 Kasım 1979'da manşetinde yayınladı. Mektupta Ağca, Papa'nın Türkiye'ye ziyaretini iptal etmesini, aksi takdirde Haçlı komutanı Papa'yı öldüreceğini ve cezaevinden kaçmasının tek sebebinin onu öldürmek olduğunu yazmıştı. Halbuki kesinlikle böyle bir şey yoktu. Çünkü Ağca, sadece hayatını kurtarmak için cezaevinden kaçmıştı. Fakat ilahî plan Ağca'yı adım adım Vatikan meydanına sürükleyecekti. Ağca o günlerde tarih konusunda o kadar cahildi ki Haçlı seferlerinin 1200-1300 yılları arasında yapılmış olduğunu zannediyordu. Hâlbuki Haçlı seferleri 27 Kasım 1095 Salı günü Papa tarafından dünyaya ilan edilmişti. Ağca'nın Haçlı komutanı Papa'yı vuracağını söylediği mektup da 27 Kasım 1979 Salı günü dünyaya ilan edilmişti. Bu asla bir tesadüf olamazdı. Bu inanılmaz olay, dünya tarihini adım adım izleyen ve gerektiğinde müdahale eden, asla görülemez, bilinemez, kâinatı yaratan ve yöneten en üstün zekânın varlığını ispat eden delillerden bir tanesidir. Ağca bu iki olay arasındaki tarihî bağlantıyı 1980 yılının Ekim ayında Zürih'te Vatikan hükümetinin bir ajanı vasıtasıyla öğrenmişti. Bu inanılmaz tesadüf karşısında Ağca şaşırıp kalmıştı.

1979'da Vatikan ve Papa'nın Ağca için hiçbir önemi yoktu. Papa'ya suikast yapması için de hiçbir özel sebebi yoktu. Fakat bu olaylar ilahî planın birer parçası idi. Yani Ağca ve Papa'nın o tarihte, aynı günde İstanbul'da buluşması kesinlikle ilahî sistem tarafından kararlaştırılmıştı. Papa, Türkiye'ye gelirken uçakta gazeteciler kendisine "Sizi ölümle tehdit eden Ağca hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sormuştu ve Papa bu soruya şu cevabı vermişti: "Ben bu fakir genç için dua ediyorum." diye cevap vermişti.

27 Aralık 1983 günü Ağca, Papa'ya "benim için dua ediyor musunuz?" diye sorduğunda Papa, "ben senin için her gün dua ediyorum" diye cevap vermişti. 28 Ağustos 1983 günü medyanın ve binlerce kişinin huzurunda Polonyalı Papa, Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori konusunda bir çağrı yaparken yine kendisinin her gün Ağca için dua ettiğini dünyaya ilan etmişti. Bütün bunlar hiçbir normal insan aklına, mantığına sığacak şeyler değildi. Çünkü bütün bu olayların ardında insan aklının ebediyen kavrayamayacağı, hayal bile edemeyeceği bir ilahî sistem vardı. 28 Kasım 1979'da Papa İstanbul'u terk edip giderken Ali Ağca da Papa'nın ziyaret ettikten sonra terk ettiği Fatih semtinde fakir bir öğrencinin evine misafir olmaya gidiyordu. Gerçekten bunlar çok tuhaf tesadüflerdi. Aynı günün sabahı Bünyamin Yılmaz, Ağca'dan ayrılmak ve bir akrabasının yanına gitmek istedi. Kendisine küçük bir tabanca ve yirmi bin lira para verildi. Yılmaz, gözleri donuk vaziyette, ne yaptığını bilmez bir haldeydi. Sanki kendi hür iradesine karşı görünmeyen birileri belki de ilahî bir güç Yılmaz'ı zorluyordu. Pişman olduğu hâlinden anlaşılıyordu. Vedalaşıp gitti. Ertesi gün de akrabasının evinde polis tarafından yakalandı. Yılmaz'a Ağca'nın yerini bildirmesi için zulüm ve işkence yapılsa da hiçbir şey bilmediği için bir şey söylemesi mümkün değildi. Birkaç gün sonra Oral Çelik, Ağca'yı Abdullah Çatlı ile tanıştırdı. Kendisi de firarî olan Çatlı, Ağca'yı on beş-yirmi gün Bostancı'daki evinde misafir etti. Çatlı'nın 4 yaşındaki kızı da

aynı odada beşikte yatıyor ve Ağca'yı her sabah erkenden "hey amca, kalk bakalım kahvaltı saati!" diyerek uyandırıyordu. Çatlı, ülkücü hareketin liderlerinden birisiydi. Kendisine yedi komünist öğrenciyi niçin öldürdüğünü sorduğunda Ağca'ya şöyle cevap verdi:

"Sen çok romantik düşünüyorsun. Katiller binlerce ülkücüyü öldürdüğü yetmedi şimdi de Bahçelievler'de MHP genel merkezini basmayı ve ülkücülerin kalabalık toplantılarına silah ve bombayla saldırarak yüzlerce kişiyi öldürmeyi planlıyorlardı. Biz ölmemek için öldürmek zorunda kaldık. O evde silah ve TNT kalıpları vardı. Onlara da el koyduk."

Aralık 1979 sonunda Ağca Ankara'ya gitti. Hamit Gökenç, kendi adına çıkarttığı bir pasaport ve bir kimlik kartını Ağca'ya verdi. Gökenç, görünüş olarak da Ağca'ya benziyordu. Ağca'nm etrafında ülkücü-milliyetçi denilen beş-on garibandan başka hiç kimse yoktu.

Şubat 1980'de Ağca, Sovyetler Birliği ve İran'a yakın bir köyde yaklaşık iki-üç hafta bir köylünün evinde misafir oldu. Birkaç köylünün yardımıyla Ağrı dağından tek başına İran'a geçmeye teşebbüs etti. Fakat başarılı olamadı. Muhtemelen Mart ayının ilk günlerinde Ali isimli İranlı bir eroin kaçakçısının yardımıyla 700-800 dolarlık bir ödeme karşılığında bir gece vakti İran sınırını geçmeyi başardı. İran sınırına doğru yaklaşırken eli silahlı iki Türk askeri, onların yolunu kesmişti. Eroin kaçakçısı Ali durduk yerde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Daha sonra biraz para vererek askerleri ikna etti. İran'ın Makü kasabasına geldiklerinde Ali, adaşını terk etti. Ağca bir taksi ile Tebriz'e gitmek üzere yola çıktı. Birkaç km sonra polis veya asker üniformalı küçük bir grup taksiyi durdurarak şoföre ve öndeki şahsa kimlik sordular. Şans eseri arka koltuktaki Ağca ile birlikte diğer şahsa hiçbir şey sormadılar. Bu İran'da güvenlik güçleriyle karşılaşılan ilk ve son vaka oldu. Birkaç saat sonra Tebriz'e ulaştılar. Elinde Hamit Gökenç pasaport ve kimlik kartıyla

ne yapacağını bilmez vaziyetteydi. Otele gitmekten çekiniyordu. Etraftaki inşaatlardan birinde geceyi geçirmeyi düşündü. Aklına bir anda Tahran'a otobüsle gitmek ve otobüste uyumak geldi. 10-15 gün Tebriz-Tahran arasında geceleri otobüste uyuyan Ağca, bir gün Tebriz'de sahte kimlikle bir otele yerleşmeye karar verdi.

Günlük 5-10 dolarlık bahşiş karşılığında üçüncü sınıf bir otelin resepsiyonundan bir oda almayı başardı. Mart ayının sonu ile Nisan ayının ilk günlerinde yaklaşık 5-10 gün Tahran'da otelde kaldı. Bu arada bir otelde sahte pasaportunu alırken iki Türk gazeteci pasaportu görüp "Kardeş, Türk müsün?" diyerek yanına geldiler. Elinde Türk pasaportu ile durumu inkâr etmesi mümkün değildi. Sohbete başladılar. Daha sonra Tahran'da McDonalds'a gidip tavuk ve patates yediler. O zaman İran'da kaos ve anarşi hâkimdi. Bu yüzden Ağca İran'da biraz rahat hareket edebildi. Daha sonra Tebriz'e döndü. Nisan ayının son haftasına kadar orada kaldı. Tebriz, bir milyon Türk nüfusu ve Türkçesiyle her Türk vatandaşının rahatlıkla kalabileceği, yaşayabileceği bir şehirdi. Bugün İran'da yaklaşık on milyon işsiz insan ve on milyon uyuşturucu bağımlısı mevcuttur. Bu korkunç trajediler molla sınıfının ve o yıl gerçekleşen devrimin tamamen iflas ettiğini göstermektedir. İran'da hiçbir dinî devrim olmamıştır. Sadece Şah zulmü gitmiş molla zulmü gelmişti. İran'ın en zengin adamı Haşim Rafsancani on milyar dolarlık bütün servetini İran'daki fakirlere dağıttığı zaman İran'da gerçek bir manevî, insanî ve ahlakî devrim gerçekleşmiş olur. Zaten Rafsancani on milyar doları İran halkından çalmıştır. Hırsızlıktan elde ettiğiniz parayı fakir insanlara dağıtmak da esasında faziletli bir davranış değildir. Fakat yapılması gereken vicdanî bir davranıştır.

Nisan ayının son haftasında Ağca arkadaşları Oral Çelik ve Yalçın Özbey'i telefonla aradı. Parasız kaldığını, İran'da tutunamayacağını, geri dönmek için İranlı Ali ile irtibata geçmelerini ve kendisini tekrar

Türkiye'ye geçirmelerini söyledi. Ağca, Oral Çelik ile Erol Taş isimli meşhur aktörün kahvehanesindeki telefondan haberleşiyordu. Bu yüzden daha sonra Türk polisi Erol Taş'a günlerce işkence ederek Ağca'nın yerini öğrenmeye çalışmıştı. Oral Çelik, Ağca ile telefon görüşmesinde İran'a para göndermesinin mümkün olmadığını, oradan başka bir ülkeye gitmesinin de mümkün olmadığını, en iyisinin Türkiye'ye dönmesi olduğunu söyledi. Bir akşam Ağca ve Ali yine Makü kasabasında buluşarak bir taksiyle Türk-İran sınırındaki bir Kürt köyüne ulaştılar. 3-4 kürt, ellerinde Amerikan tüfekleri ile taksiyi durdurarak Ağca'nın pasaportuna el koydular. Kürt köyünde bir eve zorunlu misafir olarak gittiler. Çay ve yemek ikram ettiler. Bu arada İranlı Ali, adamların Ağca'yı rehin aldığını ve arkadaşlarının Erzurum'dan 50 bin dolar göndermedikleri takdirde serbest bırakmayacaklarını söyledi. Bu bir tezgâh gibi görünüyordu. Ağca, hiç kimsenin beş bin dolar bile vermeyeceğini, Erzurum'dan bir dostluk nişanesi olarak birkaç bin dolar para gönderebileceğini söyledi. Bu söz üzerine şafak vakti Kürtlerin evinden ayrıldılar. İran sınırını geçerek Türkiye'ye geri döndüler.

Birkaç evden ibaret köye geldiler. Köyün sahibi olduğu söylenen Kör Eyüp'ün evine gittiler. Türkiye'ye gireli muhtemelen on dakika olmuştu. Eve girdikten iki dakika sonra radyoyu açtığında ilk haber olarak İstanbul sıkıyönetim mahkemesinin bir gün önce kendisini ölüm cezasına mahkûm ettiğini öğrendi. Bu da gerçekten inanılmaz bir tesadüf idi. Türkiye'ye adım attıktan sonra Ağca'nın yaptığı ilk iş radyoyu açmak olmuş, dinlediği ilk haber de kendisinin ölüm cezasına çarptırıldığını öğrenmek olmuştu. Zihni allak bullak oldu. Sürekli arkadaşlarına küfür ediyor, alçaklar, kalleşler neden Türkiye'ye dönmemi istediniz diyordu. Halbuki olay çok basit ve farklıydı. Ağca'nın ölüm cezasına çarptırılması büyük ihtimaldi ve arkadaşlarıyla en son üç dört gün önce görüştüğü için de hiç birinin bu idam kararından haberi olması mümkün değildi. Ağca

derhal evden çıktı ve yaklaşık yüz metre uzaklıktaki İran sınırının tel örgülerine baktı. Özgürlük ve ölüm köprüsünün tam ortasındaydı. Ya Türkiye'de kalıp idam edilecekti ya da yeniden İran'a dönüp özgür olacaktı. Cebinde bir dolar bile yoktu. "İran'a gitmeliyim. Gerekirse inşaatlarda çalışıp kuru ekmek yiyerek, gerekirse aç susuz kalarak özgür bir insan gibi ölürüm" diye aklmdan geçirdi. Ağca korkuyordu. Fakat bu kesinlikle "ölüm" korkusu değildi. Düşmanın eline düşmek, savaşı kaybetmek korkusuydu.

Dünyayı yöneten şeytan ve şeytanın kölesi sistemler bu savaşı asla kazanmamalıydı. Ağca'nın ruhunda izahı olamayacak bir şeyler kendisinin dünya savaşının sembolü olduğunu sanki fısıldıyordu. Sabahtan akşama kadar köyün etrafında öfkeli ve kararsız bir şekilde dolaştı. Bir ara TIR kamyonlarının üzerine veya altına saklanıp İran'a geçmeyi düşündü. Akşam olmuştu. Oral Çelik, Timur Selçuk ve dört beş ülkücü iki otomobille Kör Eyüp'ün evine gelmişlerdi. Yaklaşık altı yedi kişi iki otomobile bindi. Timur Selçuk, üzerinde Ağca'nın fotoğrafı olan sahte kimlik kartını verdi. 29 Nisan gecesi Erzurum'a doğru yola koyuldular. Hiç birinde silah yoktu. 10-15 dk sonra polis, muhtemelen trafik polisi onları durdurdu. Kimlik kontrolü yaptılar. Dün ölüm cezasına çarptırılan Ağca'yı tanıyamadılar. Yaklaşık bir saat sonra bu kez jandarma durdurdu. Yine kimlik kontrolü yapıldı. Jandarma da Ağca'yı teşhis edemedi. Bir saat içinde hem polis hem de jandarma, ölüm mahkûmunun arabasını durdurup kimliğini kontrol etmesine rağmen tanıyamadı.

Üçüncü dünya savaşı sembolik olarak devam ediyordu. Mesih Mehmet Ali Ağca yeryüzündeki şeytan imparatorluklarının darağacına çıkarılamadı. 1 Mayıs günü Ağca ve Oral Çelik, Erzurum'dan trenle Ankara'ya geldiler. Mebus evleri denilen yerde eski başbakanlardan Ferit Melen'in evinin tam karşısında bir evde kalıyorlardı. Bu arada Çatlı ile de görüşme fırsatları oluyordu. Bir

gün Haluk Kırcı eve geldi. Ağca, önce kendisini Afrikalı bir zenci zannetti. Şaşırdı. Çatlı'ya onun kim olduğunu sordu. Erzurum'lu bir ülküdaş dedi.

Ağca ile Kırcı üç dört gün aynı evde kaldılar. Birkaç kez kâğıt ve tavla oynadılar. Ondan sonra da bir daha hiç görüşmediler. Haziran'da Ağca, Ankara'dan ayrıldı ve bir sabah otomobille İstanbul'a gitmek üzere yola çıktı. Bolu civarında üç dört kişilik trafik polisi aracı durdurup kimlik sordu. Ağca'yı yine tanıyamadılar. Polislerden biri "dikkatli olun, Tanrı yardımcınız olsun!" dedi. Ağca'nın yanındaki şoför "Belki bizi tanıdılar" dedi. Ağca, İstanbul'da 15-20 gün bir arkadaşının evinde saklandı. O günlerde İzmir'de bir ülkücü öldürülmüştü. Polisin ifadesine göre ülkücü ölmeden önce kendisine kurşun sıkanın Mehmet Ali Ağca olduğunu söylemişti. Türkiye'deki tek kanallı televizyonun akşam haberlerinde bu haberi duyunca Ağca'nın arkadaşı hukuk fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi Mehmet "Bak Ağca, en kısa zamanda Türkiye'yi terk et. Yoksa bundan sonra işlenecek bütün faili meçhul cinayetleri senin üzerine yıkacaklar" dedi. Zaten Ağca da bunu düşünüyordu. Bu olay gelişmeleri hızlandırdı. Ağca, hapishane arkadaşlarından Doğan Yıldırım adlı ülkücüyü buldu. Sahtecilerle ve dolandırıcılarla iyi ilişkisi olan Yıldırım'dan bin dolar karşılığında sahte bir Hindistan pasaportu satın aldı. Yıldırım, pasaportu Ağca'nın kaldığı eve getirip teslim etti. O günlerde Ağca'yı polise ihbar edenlere oldukça yüklü bir miktar para mükâfatı verilecekti. Ağca, Türkiye'de firarî olduğu dönemde fakirlik sınırında yaşayan en az yüz ülkücü-milliyetçi ile görüştü, onların evlerinde kaldı. Bu yüz kişiden biri bile onu polise ihbar etmedi, onu satmadı. Bunlardan birinin Yahuda çıkmaması da gerçekten Türkiye'de asil ve haysiyetli insanların zannedildiğinden de çok olduğunu göstermektedir. Sigara parası bile olmayan pek çok insanın, o zamanın ekonomik şartlarına göre en az on-on beş daire alabilecekleri bir paraya bile onu satmamaları üzerinde düşünülmesi

gereken önemli bir meseledir. Bu insanların hepside şerefli inançlı insanlardı. Bugün 2010 yılında ülkücü-milliyetçi insanlar Müslüman olanlar ve satanist olanlar şeklinde iki gruba ayrılmıştır maalesef.

Temmuz 1980'de İstanbul'da eski başbakanlardan Nihat Erim, koruma polisi ile birlikte Dev-Sol denilen terör örgütü tarafından öldürüldü. Bir yıl önce Ağca'nın okuldan tanıdığı basit bir Dev-Sol militanı öğünmek için "Bir yıl içinde Mahir Çayan ile arkadaşlarının ve Kızıldere'nin intikamını almak için Nihat Erim öldürülecek" demişti. Esasında Nihat Erim'in suikasta kurban gideceğini herkes biliyordu ve buna rağmen hiçbir önem alınmamıştı ve ölüme terk edilmişti. Türkiye'yi sarsan bu suikasttan bir gün sonra Ağca ile Oral Çelik görüştüler. Ağca, polisin bütün İstanbul'u kuşatıp ev ev arama yapmasından endişe ediyordu. İstanbul'u derhal terk etmeleri gerektiğini Oral Çelik'e söyledi. Nihat Erim olayından bahsetti. Çelik de bu olayın basit bir olay olduğunu, yakında çok daha büyük suikastların olacağını söyledi. Eski bir başbakanın öldürülmesinin küçük bir olay olmadığını belirten Ağca, daha büyük olarak cumhurbaşkanının mı öldürüleceğini sordu. Çelik, iki üç gün sonra aynı anda evlerinin önünde Kemal Türkler ve Behice Boran'ın öldürüleceğini söyledi. Kimin ve hangi grubun öldüreceğini soran Ağca'ya, Çelik kesin bir isim vermedi. Ertesi gün Ağca, Özbey ve Çelik bir şoförle birlikte Edirne'ye gittiler. Birkaç gün sonra Ağca, Kapıkule sınırından Bulgaristan'a geçecekti. Birkaç ülkücü gümrükçü bu konuda Ağca'ya tampon bölgede yardımcı oldular. Bir Yugoslav otomobilini durdurup gideceği yere kadar onu götürmesini rica ettiler. Üç Yugoslav az çok Türkçe konuşuyorlardı. Ağca Romanya'ya gideceğini söyledi. Türk gümrükçü, Bulgar gümrükçüden transit vize isterken 50-100 dolar bahşişle işlerin kolaylaşacağını belirtti. Ağca gerekli bahşişi verdi. Bulgaristan yollarında giderken Ağca'nın Hindistan pasaportunu gören üç Yugoslav'dan biri ona Hindu olup olmadığını sorduğunda "evet"

dedi. Rupi nedir, İndira Ghandi kimdir diye sordu. Yorgun Ağca, bu soruların cevabını hatırlayamadı! Bu soruların cevabını bilmeyen birinin Hindu olamayacağını anlayan Yugoslav, "Sen Türksün kardeş!" dedi. Sofya önünde otobanda otomobili durdurup kapıyı açarak Ağca'yı indirdiler. Bu arada bir TIR kamyonunu durduran Ağca, Sofya'ya gitti. Tramvayla şehrin merkezine geldi. Hiç hesapta olmayan bir durumla karşılaştı. Grand Hotel Sofya resepsiyonuna gitti, pasaportunu tezgâha koyup bir oda istedi. Görevli İngilizce olarak formu doldurması için kendisine uzattı. Ağca, henüz pasaporttaki adını soyadını bilmiyordu. Pasaportu getiren Doğan Yıldırım pasaporttaki soyadının Tepelok gibi bir şey olduğunu söylemişti. Forma da öyle yazdı. İsmi öğrenmek için pasaportu alıp bakmak istedi. Daha sonra memura yazması için verdi. Böyle bir tuhaf olayla ilk defa karşılaşan memur uzun uzun ona baktı. Daha sonra başka bir form alarak pasaportunu kaydetti. Normal insan mantığına göre her şeyin bitmesi, resepsiyon memurunun polise sahte pasaportlu birinin otelde olduğunu söylemesi gerekirdi. Fakat bir şekilde Ağca normal hayatına devam etti. Ağca memura elli dolar bahşiş verdi. İkinci veya üçüncü gün Bulgaristan'ı terk etmeyi planlıyordu. Bunun için Sofya'dan Zürih'e uçak bileti aldı. Akşam Oral Çelik ve Yalçın Özbey telefonda Ağca'ya İsviçre'ye gitmemesini, sahte Hint pasaportu ile orada yakalanacağını söylediler. Bir ay sabretmesini ve Sofya'da beklemesini, sağlam bir Türk pasaportu bulup getireceklerini belirttiler. Böylece Ağca, Zürih'e gitmekten vazgeçti. Bulgar Havayollarına biletini iptal ettirdi. Bulgaristan'da yaklaşık kırk gün kaldı. Gelişinden birkaç gün sonra Sofya'da lüks bir otelin lobisinde İngilizce yayınlanan bir gazetenin sayfasında Kemal Türkler ile ilgili cinayet haberini okudu. Bu olay sadece iki satırla geçiştirilmişti. Türkiye'nin en önemli iki üç komünist liderinden biri olan Kemal Türkler'in ölümü, Bulgaristan'da hiç kimsenin umurunda değildi. Çünkü Sovyet komünizmi, yabancı

ülkelerdeki ajanlarını, maşalarını kullanılıp çöpe atılacak değersiz varlıklar olarak görüyordu. Bu arada şunu da belirtmek de vicdanî bir borçtur: Türkiye'deki satanist ve komünist medya ülkede meydana gelen büyük suikastlar konusunda CIA'yi suçlamıştır. Bu suçlamalar tamamıyla yalan ve iftiradan ibarettir. 1970'li yılların hem tecrübesi hem tarafsız araştırmalarıyla çok iyi bilen Ağca, "suikastlar ve benzeri entrikalar konusunda CIA Türkiye'de kesinlikle masumdur" demektedir. Türkiye'deki büyük cinayetlerin hemen hepsi Türkiye'nin kendi iç problemlerinden kaynaklanmış bağımsız küçük sağ veya sol terör grupları tarafından işlenmiştir. Fakat komünist terörün ardında genellikle KGB ve Sovyet komünist terörizmi vardı. KGB, komünist çeteleri desteklemiş ve Türkiye'deki demokratik rejimi yok etmek ve satanist komünist rejimi inşa etmek için bu çeteleri kullanmıştır. Mesela 1 Mayıs 1977 günü İstanbul'da Taksim'deki mitingde yaklaşık kırk kişi ölmüş, yüzden fazla insan yaralanmıştır. Bu olayın tek sorumlusu birbirlerini oportunist, revizyonist, sosyal faşist olarak suçlayan Sovyet, Çin veya Arnavutluk yanlısı birbirine kin ve nefret kusan, Türkiye'nin her yerinde birbirini öldüren karşıt komünist çetelerdir. Taksim'deki 1 Mayıs mitingini kana bulayan, birbirini öldüren ve bu vahşetin tek sorumlusu kesinlikle komünist çetelerdir ve bu olayın ardında kesinlikle hiçbir devletin gücü, istihbarat teşkilatı yoktur. Fakat komünist caniler, kendi suçlarını gizlemek için vicdansızlıklarından dolayı vicdan muhasebesi yapmadıkları için hep şu veya bu devleti, şu veya bu istihbarat örgütlerini suçlamışlardır.

Bu arada Ağca, Bulgaristan'da gayet rahat yaşamaya devam ediyor, dört tane lüks otel değiştiriyor, en az elli altmış kafeterya, restoran dolaşıyor ve birkaç Bulgar kızıyla arkadaşlık yapıyordu. Buna rağmen bu kırk gün içinde Bulgar istihbaratından, polisinden bir tek kişi gelip kim olduğunu ne yaptığını bile sormuyordu. Bu çok ilginçti. Ama Ağca'nın Türkiye'de idama mahkûm olduğunun

ertesinde hem Türk polisi hem de Türk jandarması tarafından durdurulup tanınmaması da çok ilginç bir olaydı.

Ağustos ayının son gününde Ağca, Sofya'dan bir taksi ile Türk-Bulgar sınır kapısına geldi. Taksici bir iki km uzaktan Ağca'yı bırakıp gidince sınır kapısına kadar yürümek zorunda kaldı. Bu arada bir Bulgar askeri sınır karakoluna yakın bir yerde silahını çekerek Ağca'nın karşısına dikilip durmasını söyledi. Ağca'nın Hindistan pasaportunu alıp sınır karakoluna giderek beş dakika sonra geri döndü. Sigara veya viskisinin olup olmadığını sordu. Bunları kullanmayan Ağca, askere yüz dolar bahşiş vererek zor durumdan kurtuldu. Birkaç kelime Türkçe bilen asker, teşekkür ederek gitmesine izin verdi. Kapıkule gümrüğüne gelen Ağca, bu kez kapıdan geçmek için otostop yapmak zorunda kaldı. En az on otomobil Ağca'yı almayı reddedince siyah bir Mercedesin kapısını açıp zorla bindi. Lübnanlı olduğunu söyleyen sürücü inmesi için yalvardı. Pasaportunu polise göstermesi için şoföre veren Ağca, kapıdan rahatlıkla geçmiş oldu. Kapıkule gümrüğünde tampon bölgede Ağca'yı Çatlı ve Ünal isimli bir arkadaşı bekliyordu. O bölgedeki bir çeşmenin başında Ağca ve Çatlı bir saat konuştular. Avrupa'da yerleşme ve buluşma konusunu tartıştılar. Bu arada gümrükteki ülkücü memurlar Ağca için mark, frank, dolar yaklaşık 7-8 bin Dolar para topladılar. Çatlı ise Nevşehir'den aldığı Faruk Özgün ismine kayıtlı ve Ağca'nın fotoğrafı yapıştırılmış hakiki bir pasaportu Ağca'ya verdi. Ayrılırken Ağca ve Çatlı bir köşede yalnız görüştüler. Çatlı bir hafta on gün içinde Zürih'e geleceğini ve ona İtalyan neo-faşist liderlerden birisi ile tanıştıracağını, bunların Sovyet lideri Leonid Brejnev'i öldürme planları olduğunu ve mutlaka tanışması gerektiğini söyledi. Gümrükçülerden biri Türk otobüsünü durdurarak onu Viyana'ya kadar götürmesini söyledi.

Ağca, Ağustos ayının son gecesi, gece yarısı terk ettiği

Türkiye'ye yirmi yıl sonra yine bir gece yarısı 14 Haziran 2000'de resmî bir uçakla dönecekti. Bu arada Ağca Viyana'ya gitmek yerine ertesi sabah Belgrad şehrinde otobüsten indi. Otele yerleşti. Ertesi gün Belgrad'dan trenle Paris'e geçti. İki gün sonra da yine trenle Zürih şehrine ulaştı.

İPEKÇİ OLAYI

1979 yılında Türkiye'de Abdi İpekçi isimli bir şahış vurulmuş. O zaman ülkücü milliyetçi geçinen bazı şahıslar bu Abdi İpekçi'yi Yunan casusu vatan haini olduğu gerekçesi ile infaz etmişler. Abdi İpekçi Yunan casusu mu vatan haini mi? Ağca'nın bu konuda elinde kesin bir belge yoktur. Fakat Milli İstikbarat Teşkilatı MİT'in bu konuda resmi belgelere sahip olduğu idda ediliyor. Abdi İpekçi'yi infaz ettiğini ülkücü Oral Çelik 16 Nisan 2006 tarihinde BUGÜN Gazetesi'nin manşetinde itiraf etmiştir. Elbette hiç bir suikast asla tasvip edilemez fakat Türkiye'de 1977-1980 yılları arasında beş bin insan ideolojik sebeplerle öldürülmüş ve bunların hepsi unutulmuştur. Bu öldürülenlerden üç bin tanesi ülkücü milliyetçi ve MHP yöneticisi insan tamamen unutulmuş ve sadece Abdi İpekçi 32 yıl hafızalarda ve Türkiye'nin gündeminde tutulmuştur. Çünkü bazı satanist, siyonist medya odakları bu Abdi İpekçi olayını kullanarak Türkiye'nin masum insanlarına ve müesseselerine karşı kin ve nefret kusmuştur. MHP ve ülkücü kuruluşlar ise öldürülen üç bin yoldaşlarını unutmuştur. Ölülerine sahip çıkmayanlar insanlık onurunu kaybetmiştir. Türkiye'de sağcı, ülkücü, milliyetçi geçinen insanlar genellikle iş birlikçi köle psikolojisine sahiptir maalesef. Türkiye'de ülkücü milliyetçi geçinen insanların tarihinde özgürlük savaşçısı bir tek Nelson Mandela yoktur. Esarete isyan eden bir tek Spartakus yoktur. MHP tarihinde bir tane SİSİ var. Bu travesti SİSİ

MHP yöneticisi olarak 28 Şubat terörüne zulmüne hizmet etmiş dini yok etmek için çalışmıştır. 28 Şubat darbesi küresel siyonizmin satanizmin Türkiye'de dini yok etme operasyonudur. Evet "Kanımız aksa da zafer İslam'ın" diye yıllarca meydanlarda slogan atan MHP neticede travesti SİSİ ile kucaklaşmış ve islamiyeti yok etme operasyonunda satanist siyonist çetelerle işbirliği yapmıştır. Türkiye 'de insanların beyni yıkandığı için bu korkunç gerçekleri anlayabilmeleri çok zor. Müslüman Türk milletini hor gören ve kendilerine "Beyaz Türk" diyen bir avuç satanist azgın azınlık yıllardan beri PKK, MHP, CHP koalisyonu oluşturmaya çalışıyorlar.

Yahudi irtica devleti İsrail 50 yıldan beri Türkiye'de İslamiyeti yok etmek için çalışıyor. Ve kemalizim maalesef satanizim olarak yorumlanıyor. Halbuki ATATÜRK Çankaya'da her hafta Kuran-ı Kerim okutan şerefli bir müslümandı. Elbette Atatürk'ü putlaştırmak bir suçtur. Hem insanlık onuruna karşı bir suç. Hem Atatürkün hatırasına karşı bir suç. Atatürkü putlaştırmak ve Kemalizmi bir dine dönüştürmek çabası kesinlikle bir siyonist operasyondur. Şerefli Türk ordusu bu siyonist, satanist planı bozacaktır. 10 Kasım 2009 tarihinde Genel Kurmay Başkan'ı saygıdeğer insan İlker Başbuğ Atatürk için **"Büyük ölülerin yasa ihtiyaca yoktur"** diyebilmiş ve büyüyü bozmuştur, tabuyu yıkmıştır. Evet büyük insan da olsa Atatürk sadece bir ölüdür ve Atatürkü putlaştırmak bir suçtur. Büyük Türk milleti kahraman Atatürk gibi milyonlarca insan yetiştirebilecek asil bir millettir. CHP tek parti dikdatörlüğü döneminde Türk milletine yapılan zulmün tek sorumlusu İsmet İnönü ve arkadaşlarıdır. Yani Türkiye'nin Atatürk'e büyük bir teşekkür borcu vardır. Bugün demokratik Türkiye Cumhuriyeti inşaa edilirken Atatürk'ün hatırasına saygı gösterilmeli. Şerefli Türk ordusu, Malazgirt kahramanı Alparslan'ın ordusu Fatih Sultan Mehmet'in ve Çanakkale şehitlerinin ve Atatürk'ün ordusu haksız yere hiç bir şekilde rencide edilmemelidir.

Bugün Avrupa, Amerika, Çin, Rusya ve Japonya'nın ruhu bitmiştir, tükenmiştir. Dünya lideri olabilecek ve dünyayı yönetebilecek tek millet Türk milletidir. **Ey Türk titre ve kendine gel!** Dinsiz bir Türkiye, kafir bir Türkiye, satanist bir Türkiye tarihten silinmeye mahkumdur. Unutmayın ki Türkiye'nin otuz tane nükleer füzesi yoktur. Ve hatırlayın ki dinsiz Sovyet imparatorluğu otuz milyon nükleer füzesiyle tarihten silinmiştir. Satanistler, siyonistler, Amerika, Çin, Avrupa otuz milyar nükleer füzeye bile güvenmesinler. "**LA İLAHE İLLALLAH**" sözü için güneş sistemini her an yok edebilecek görünmez ilahi bir ordu mevcuttur. Ey insanlar biliniz ki alkol ve kılık kıyafet gibi ilkel şeyler çağdaşlık ve medeniyet ölçüsü değildir. Cüppeli Ahmet Hoca denilen cahil insanlar ve benzeri şahıslar islamiyeti asla temsil edemezler. İslamiyet aydınlıktır ve çağdaşlıktır. Her türlü hurafeye ve irticaya karşın İslamiyet akıl ve bilimin zirvesidir. İslamiyet asil Türk milleti için biricik din, en mükemmel dindir.

Siyonist propaganda diyor ki "**Atatürk deccaldır**". Mehmet Ali Ağca diyor ki "**Atatürk şerefli bir müslümandır**".

4. BÖLÜM

FATİMA'NIN DÖRDÜNCÜ SIRRI

FATİMA'NIN DÖRDÜNCÜ SIRRI

Yıllardan beri milyonlarca Katolik, bunların arasında birçok gazeteci, yazar, hatta papaz, Fatima'nın üçüncü sırrının doğruluğunu reddediyorlardı. 13 Mayıs 2000'de Vatikan hükümeti tarafından Fatima'da ifşa edilen üçüncü sırrın dünyanın sonu ile ilgili olduğunu, bunun gizlendiğini ve bundan başka bir de Fatima'nın dördüncü sırrı olduğu konusunda ısrar ediyordu. Mehmet Ali Ağca da gerçekten Vatikan hükümeti tarafından saklanan dördüncü sırrın mevcut olduğuna inanıyordu.

1978 yılının sonbaharında Türkiye'de kimlik krizi yaşayan Ağca, sık sık kendisine "Ben kimim?" diye soruyordu. "Normal bir insan mı, yoksa insan ötesinde olağanüstü bir varlık mı?" Aynı dönemde Ağca'nın arkadaşları onu "İmparator" olarak çağırmaya başlıyordu. Ağca'nın en yakın arkadaşları kendisini "İmparator" olarak tanımlıyordu. Oral Çelik, Carlos lakabı ile çağrılıyordu. Tabiatıyla o zaman Ağca, Mesih'in de krallar kralı ebedî imparator olarak tanımlandığını bilmiyordu.

İsviçre, Zürih. Eylül ayının ilk haftası, belki 9-10 Eylül. Ağca, Abdullah Çatlı ile buluştu. Çatlı ona, Zürih'in Oerlikon isimli

mahallesinde ismi Michele olan ve İtalyan neo-faşisti zannettiği bir insanı tanıttı. Michele çok iyi Türkçe konuşuyordu. Michele'nin kaldığı villada bir iki saat oturup konuşup, yiyip içtiler. Çatlı, Michele'nin Avrupa'da Ağca'ya her mânâda yardım edeceğini söyledi. Michele'nin villasından ayrıldıktan sonra Çatlı ile özel olarak konuştular. Çatlı ona, İtalyan neo-faşistlerinin Sovyet lideri Leonid Brejnev'i öldürmeyi planladığını ve ona bu tarihî görevi vermeyi düşündüklerini söyledi. Ağca'nın kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Büyük bir anti-komünist olan Ağca, gerekirse komünist liderleri cehenneme göndermekten mutluluk duyacağını söyledi. Çatlı, ertesi gün İsviçre'yi terk etti. Muhtemelen Türkiye'ye geri dönmüştü. Çatlı, Ağca'ya "İtalyan neo-faşist lider" denilen Michele'yi kimin bulduğunu ve niçin tanıştırdığını söylemedi. Belki bu konuda o da pek fazla bir şey bilmiyordu. Fakat Çatlı da Padre Michele hakkındaki bazı hakikatleri kesinlikle bilmiyordu. Yani Padre Michele, Vatikan hükümetinin bir ajanı idi ve vazifesi Ağca'yı Papa suikastına hazırlamaktı.

Michele klasik bir faşist değildi. Fakat komünizme karşı büyük bir kin ve nefreti vardı. Tipik bir Akdeniz insanı idi ve otuz beş, kırk yaşlarında, siyah saçlı, 1.70-1.80 cm boyunda sağlıklı ve atletik bir şahıstı. Ağca ve Michele, Eylül ayının ikinci haftasından Ekim ayının son haftasına kadar Zürih'te birçok kez bir araya geldiler. Bu arada Michele, Ağca'ya Zürih merkezinde bir ev kiralamıştı. Kendi villasında her buluştuklarında Ağca'ya birkaç saat İtalyanca öğretiyordu. Ağca kısa zamanda orta derecede İtalyanca öğrenmiş ve bu başarısı Michele'yi şaşırtmıştı. Esasında İtalyanca çok güzel ve zengin bir dil olmasına rağmen okuma yazma bilen her insanın altı ay içinde iyi derecede öğrenebileceği kadar da kolay bir lisandı. Bu arada Michele, Ağca'ya anti-komünizm dersleri veriyor, komünizmin 20. Yüzyıl'daki bütün suçlarını anlatıyor, komünizmin tarihten silinmesi gerektiğini söylüyordu. İlk görüşmeden itibaren

Michele biliyordu ki Ağca, Papa'yı tehdit eden ve bütün dünyada aranan bir şahıstı. Ağca, Michele'nin kendisine Brejnev'i öldürmek için yardım edeceğini zannediyordu. Zaten Ağca Papa'ya tehdit mektubunu çoktan unutmuştu. Papa hiçbir şekilde aklına bile gelmiyordu.

Ekim ayının ilk günlerinde Michele, genel olarak Fatima mucizesinden, Vatikan'dan ve Polonyalı Papa'dan bahsetmeye başlamıştı. 13 Ekim 1980 günü Michele, Mehmet Ali Ağca'ya tarihî sırları ilk kez ifşa ediyordu. Şöyle diyordu:

"Bugün 13 Ekim. Son iki bin yılın en büyük mucizesi olan Fatima'daki güneş mucizesinin 63. Yıldönümü. Bugün sana hem gerçek kimliğini hem de ilahî planı anlatmam gerekiyor. Sen, Ağca, Mesih'sin. Yani Meryem Ana'da vücut bulan ve tekrar Türkiye'de ikinci kez dünyaya gelen biricik ilahî kelimesin! Yani sen ebedî Mesih'sin. Senin tarihî misyonun Papa suikastını yaparak Fatima'nın üçüncü sırrının gerçek olmasını sağlamaktır. Fatima'nın üçüncü sırrının Papa suikastıyla gerçekleşmesinden sonra ilahî sistem Sovyet imparatorluğunu mucizevî bir şekilde tarihten silecektir. Sen, büyük bir anti-komünist olarak Sovyet imparatorluğunun yıkılışından büyük bir mutluluk ve zafer duyacaksın, öyle değil mi?"

Ağca şöyle cevap verdi:

"Papa'yı vurmaktansa Sovyet lideri Leonid Brejnev'i öldürmek daha doğru olur. Ben Moskova'ya gitmeye, gerekirse bir intihar eylemi ile Sovyet lider Leonid Brejnev ve politbüro üyelerini öldürmeye hazırım. 1 Mayıs 1981 işçi bayramı törenlerinde veya 8 Mayıs 1981 İkinci Dünya Savaşı zafer günü törenlerinde veya daha uygun bir başka fırsatta ben Ağca, hem Leonid Brejnev hem politbüro üyelerini öldürmeye hazırım."
dedi. Fakat Michele şöyle devam etti:

"Sovyet lider Leonid Brejnev ve politbüro üyelerini öldürmek Sovyet imparatorluğunun sonunu getirmez. Tam aksine öyle bir operasyon Sovyet diktatörlüğünü daha da güçlendirebilir, Sovyet askerî sistemini hiç öngörülemeyen maceracı davranışlara hatta üçüncü dünya savaşına sürükleyebilir. Bunun için Kremlin'e karşı bir suikast operasyonu planımızda yok. Polonyalı Papa'nın kanı fedakârlığı üçüncü sırrın gerçekleşmesi, Sovyet imparatorluğunu kesinlikle tarihin mezarlığına atacaktır. Bu bir ilahî vaaddir. Gerçekleşmesi kaçınılmazdır, çünkü Meryem Ana, Fatima'da Sovyet imparatorluğunun yıkılacağına, ilahî sistemin zafer kazanacağına dair söz vermiştir."

Bütün bu ilahî plan sözleri, uzun yıllardan beri bir ateist gibi yaşayan Ağca için inanılmaz gibi geliyordu. Her şey sanki bir bilim-kurgu filminin senaryosu gibi görünüyordu. Bu arada Michele masanın üzerine birkaç belge koydu. Bunlardan birincisi Papa II. Urban'ın Fransa'da Clermont'ta halkın huzurunda yaptığı Haçlı seferleri ilanının kâğıt üzerindeki minyatürü idi. Resmin altında da Türkçe şu sözler yer alıyordu: "Salı, 27 Kasım 1095. Papa II. Urban dünyaya Haçlı seferlerini ilan ediyor." İkinci doküman bir Milliyet gazetesi idi. Ağca'nın Papa'yı ölümle tehdit ettiği mektubu manşete taşıyan gazete sayısı idi. Michele bu iki tarihî belge arasında ilahî bir bağlantı olduğunu söyledi:

"Bak, bu mektup dünyaya Salı günü 27 Kasım 1979'da ilan edilmiş ve Haçlı komutanı öldürmekten bahsediyor. Bu asla bir tesadüf değil. Salı, 27 Kasım 1095 Papa'nın Haçlı seferini dünyaya ilanı ile Salı, 27 Kasım 1979 Ağca'nın Haçlı komutanı öldüreceğini ilanı ilahî bir madalyonun iki yüzünü ifade ediyor. Papa II. Urban, Haçlı seferlerini ilan etmekle sevgi ve şefkat İncili'ne ihanet etmiştir."

Bu arada Ağca, Michele'ye "Benim Mesih olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Elinizde beni ikna edebileceğiniz somut

belge ve bilgi var mı?" Michele ise "13 Mayıs 1980 günü Meryem Ana Fatima'da göründüğü rahibe Lucia'ya tekrar göründü ve 'Mesih insan şeklinde yeniden dünyaya döndü. Yeniden vücut bulan ilahî kelimenin ismi Mehmet Ali Ağca! 1979'da Papa'nın Kostantinople'ü ziyareti sırasında Papa'yı ölümle tehdit eden Mehmet Ali Ağca!" diyerek dördüncü sırrı açıkladı. Michele'nin anlattıklarına göre rahibe Lucia bu mesajı hemen Vatikan'a göndermişti ve Vatikan Hükümeti de olayı değerlendirip iman ettikten sonra Çatlı vasıtasıyla Ağca'ya ulaşıyordu. Üçüncü sırrın gerçekleşmesi dedikleri Papa suikastı için Ağca'yı hazırlıyorlardı. Ağca o günlerde, Michele'nin bu ilahî plan masallarıyla belgelerin böyle yorumlarıyla kendisini Papa suikastına ikna etmeye, beynini yıkamaya çalışan bir özel operasyon ajanı olduğunu düşünüyordu. Bir KGB veya bir MOSSAD bir CIA ajanı veya bu konulardaki en büyük uzman olan SIS ajanı olamazmıydı? Fakat müteakip yıllarda Ağca'nın şahsen yaşadığı mucizeler ve Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli iki kızın Vatikan hükümeti tarafından kaçırılıp Ağca'nın özgürlüğü için rehin tutulması olayları kesin olarak gösteriyordu ki Fatima'nın dördüncü sırrında ifşa edildiği gibi Mehmet Ali Ağca yeni Mesih idi. Yani Meryem Ana'da vücuda gelen ilahi kelime ve Türkiye'de yeniden vücud bulan ebedi Mesih.

Bunun ötesinde herkesin görebileceği, anlayabileceği bazı mucizeler de vardı. Mesela Vatikan'daki bazı bilim adamlarına göre 13 Mayıs 1917 Fatima mucizesi ile 13 Mayıs 1981 Papa suikastı aynı dakikada meydana geldi. Böyle bir olayı ne CIA ne MOSSAD ne KGB, dünyada hiçbir iktidar gerçekleştiremez. Bu yüzden Papa 13 Mayıs 1982 günü Fatima'ya gitti ve tam suikast dakikasında saat 17:17'de Meryem Ana heykelinin huzurunda diz çöktü ve bir milyon insanın ve dünya medyasının huzurunda "İlahî planda tesadüflere yer yoktur. Bunun için bugün 13 Mayıs günü buraya geldim." dedi.

Şunu da hatırlatmak gerekir ki Polonyalı Papa sıradan mistik bir insan değildi. On tane yabancı dili çok iyi şekilde yazıp konuşabilen olağanüstü bir zekâya sahip, akıl ve mantık adamı idi. Daha sonra Michele Ağca'ya şu olayları da anlattı:

"Mesih'ten önce birkaç Deccal gelecek. Bu Deccallar geçen iki yılda ortaya çıktılar. Kendisini Mesih ilan etmiş olan bu Protestan Deccal Jim Jones, 18 Kasım 1978 günü Guyana'da yaklaşık bin tane müridi ile birlikte intihar etti ve cehenneme gitti. Bir yıl sonra 20 Kasım 1979 günü Mekke'de Müslüman Deccal ortaya çıktı ve yaklaşık bin kişinin ölümüne yol açtı. Kendisini Mesih ilan eden bu Müslüman Deccal, 9 Ocak 1980 günü şafak vaktinde altmış üç müridi ile birlikte idam edildi."

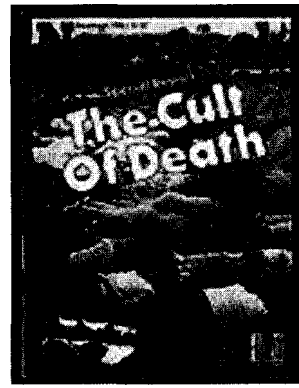

Hırıstiyan Deccal Jim Jones 18 Kasım 1978 günü kendisini Mesih ilan ederek yaklaşık 1000 bin müridiyle birlikte intihar etti.

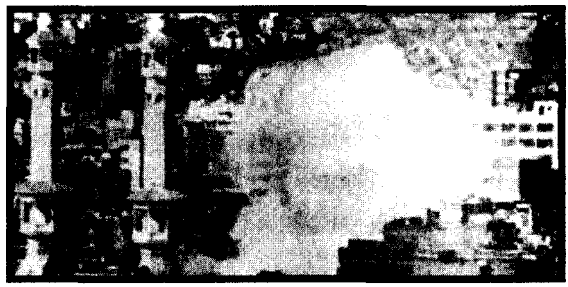

Müslüman Deccal Juhayman 20 Kasım 1979 günü şafak vakti yani hicri 1400 yılın birinci günü yüzlerce müridiyle birlikte dünyanın en kutsal mekanı olan Mekke'yi bastı ve yaklaşık bin kişinin ölümüne yol açtı. Kendisini Mehdi-Mesih ilan eden Deccal Jumaneh 9 Ocak 1980 günü şafak vakti 63 müridiyle birlikte idam edildi. 9 Ocak Mesih Mehmet Ali Ağca'nm doğum günüydü ve Mesih Ağca Papa'yı tehdit mektubunda "Mekke baskının hesabı sorulacak" diye yemin etmişti. Bazı Müslüman rivayetlere göre Mehdi yani Mesih hicri 1400 yılında ortaya çıkacaktı ve Mesih Ağca 1400 yılının ilk haftasında 27 Kasım 1979 tarihli ilahi mektubuyla dünyaya görünmüş oldu.

Michele şöyle devam etti: "9 Ocak 1980 Mesih Ağca'nın doğum günüdür ve bu bir tesadüf değildir." Michele masanın üzerine Associated Press ajansının 9 Ocak 1980 tarihli İngilizce bültenini koydu. Gerçekten de kendisini Mesih ilan eden bu Müslüman Deccal altmış üç müridi ile birlikte idam edilmişti. 9 Ocak, Mesih Mehmet Ali Ağca'nın doğum günüydü. İşin en tuhaf tarafı şu ki hiçbir dine göre yaşamayan Ağca, Papa'yı tehdit mektubunda "Mekke baskınının hesabı sorulacaktır" diye megaloman bir cümle yazmıştı. Ve şimdi Vatikan hükümetinin ajanı, Mekke baskınını yapan sahte Mesih'in yani Deccal'ın altmış üç müridi ile birlikte Ağca'nın doğum günüde idam edildiğini elinde belgelerle ona izah ediyordu. Bu gerçekten hiçbir tesadüf mantığı ile izah edilemeyecek inanılmaz bir olaylar zinciri idi. Özellikle Ağca'nın mektubunun Salı günü 27 Kasım 1979'da yayınlanması inanılmazdı. Çünkü Ağca Ekim ayında psikiyatrik hastaneden kaçmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Başarabilseydi belki de böyle bir mektubu yazmayı bile düşünmeyecekti. Ağca, Papa'nın ziyaretinden bir iki gün sonra kaçmış olsaydı böyle bir mektubu asla yazmayacaktı. Veya Ağca o mektubun üzerine tarih koymak isteseydi bu tarih 26 Kasım olacaktı. Dahası Türkiye'de gazetelerin bu tip tehdit mektuplarını hemen yayınlaması da Türk medya tarihinde pek görülmüş bir şey değildi. Yani 27 Kasım 1095 Salı günü Papa'nın dünyaya Haçlı seferlerini ilan etmesi ile 27 Kasım 1979 Salı günü Ağca'nın Haçlı komutanı Papa'yı vuracağını belirten tehdit mektubunun dünyaya ilan edilmesi kesinlikle ilahî sistem tarafından planlanmış bir olaydı.

Ekim ayının son haftasında Michele, Ağca'ya "İsviçre polisine senin ülkede olduğuna ve Zürih'te dolaştığına dair bazı ihbar mektupları gelmiş. Muhtemelen solcu Türkler seni ihbar etmişler. Bu yüzden İsviçre'yi terk edip birkaç ay için İtalya'ya gidersen senin için daha iyi olur" dedi. Ekim ayının sonunda Ağca, bir otomobille İsviçre sınırından İtalya'nın Como şehrine geldi. Bu arada Michele,

Ağca'ya bir telefon numarası vermiş ve kendisini her yerden arayabileceğini söylemişti. Ayrıca Papa suikastı için de kâinatta bu ilahî kararı durdurabilecek kimsenin olmadığını söylemişti. "Sen ne pahasına olursa olsun bu suikastı yapacaksın. Tanrı'ya güven, o seni koruyacaktır." demişti.

İtalya-İsviçre sınırı arasındaki Como dünyanın en güzel şehirlerinden birisiydi. Papa suikastına daha altı ay vakit vardı. Ağca zamanı nasıl geçireceğini bilmiyordu ve bütün gün göl kenarında yürüyüp kafelerde, restoranlarda zaman öldürüyordu. Sonbaharda Como gayet sakindi ve ortalıkta turist gözükmüyordu. Ağca, Kasım'ın üçüncü haftasında Roma'ya gitti. Bu arada İtalya'da büyük bir deprem olmuş, binlerce insan ölmüş, on binlerce ev yıkılmıştı. Hayatında ilk kez Roma'yı görüyordu. Kasım ayının son günlerinde Ağca, oradan uçakla Tunus'a gitti. Havaalanı'nda Tunus polisi tarafından tutuklanma tehlikesi atlattı. Ağca'nın pasaportunda meslek hanesinde "serbest" yazıyordu. Fakat uçaktaki deklerasyon formu'na Ağca, "tüccar" yazmıştı. Polis, mesleğini sorduğunda Ağca "tüccar" diye cevap vermiş, pasaport ile uyuşmadığı için karakola götürülmüştü. Pasaportun hakikiliği anlaşılınca soğukkanlılığını koruyan Ağca'ya Tunus polisi nazik bir şekilde davranmış ve serbest bırakılmıştı. Tunus'ta bir gün kaldıktan sonra Tunus'un en güzel tatil beldesi olan Hamamet'e gitti. Bu şehir, İtalyan başbakanı Bettino Craxi'nin de çok sevdiği ve ikamet ettiği bir sahil kentiydi. Ağca burada "at" koşturdu ve bir gün de "at kazası" geçirse de hafif sıyrıklarla kurtuldu. Birkaç İngiliz ve Alman kızla da diskoteklere giden Ağca, onlarla birkaç hatıra fotoğrafı da çektirmişti. Papa suikastından sonra kızlar epeyce şaşırmış olmalılar.

Aralık ayı ortasında Tunus'tan bir yolcu gemisiyle Palermo'ya hareket etti. Gece vakti bir iki saat geminin güvertesinde karanlıkta yapayalnız denizi seyretti. Bir an için "intihar"ı düşündü. Denize

atlayıp tarihten kaybolmanın daha mı iyi olacağını düşündü. Denizle arasında sadece bir saniye vardı. Bu bir saniye her şeyin sonu olabilirdi ve sonra hemen odasına döndü. Şafak vakti gemi İtalyan mafyasının merkezi olan Palermo şehrine gelmişti. İtalyan gümrükçüler gemideki yolculardan birinde biraz hafif bir uyuşturucu bulmuş olacaklar ki bütün bagajları titizlikle arıyor ve yolcuların kimliklerini dikkatle inceliyorlardı. Gümrük polisi Ağca'yı bir odaya götürdüler. 5-10 dakika beklettikten ve pasaportunu inceledikten sonra niçin geldiğini ve parasının olup olmadığını sordular. Yaklaşık bin beş yüz dolar vardı ve turist olarak gelmişti. Bir hafta sonra da İtalya'yı terk edecekti. Polisler onu bıraktılar. Ağca, sabahtan akşama kadar Palermo'da bir otelde dinlendikten sonra akşam treni ile Napoli'ye gitti. Napoli Civarındaki Vezüv yanardağını ve tarihî Pompei şehrini dolaştı. Fotoğraflar çekti. Napoli'de iki üç gün kaldıktan sonra Roma'ya döndü. Napoli, dünyanın en kaotik en tuhaf şehirlerinden biriydi. Bu arada on binlerce depremzedenin Napoli ve civarında yerleşmesinden dolayı da yaşanması oldukça zor bir şehirdi. 1980 yılının son günlerinde Ağca ilk kez Vatikan şehrine gidiyordu. San Pietro meydanını ve Katedrali ve Vatikan müzesini dolaştıktan sonra Vatikan'ın en yüksek noktasına çıktı. Duvarlara şimdi hatırlamadığı cümleler yazdı. Gittiği o günde bile Papa suikastı Ağca'nın aklına tam olarak yerleşmemişti. O günlerde ölüm listesinde ilk olarak Leonid Brejnev vardı. Onun ardından Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim ve Japon imparatoru vardı.

Ağca tarihe geçecek bir eylem yapmak istiyordu. Fakat Papa o günlerde kesinlikle bu liste içinde değildi. Ocak ayının sonunda Ağca, Milano'ya gitti. Daha sonra da gazetelerde okuduğuna göre Şubat ayının birinci veya ikinci günü Ağca, Biffi isimli bir kafe restoranda sabah kahvaltısı yaparken bir Türk kadın Milano'daki Türk Konsolosluğuna telefon ederek yerini ihbar etmişti. Konsolosluk da hemen İtalyan polisini aramıştı ve polis

de birkaç dakika içinde kafe Biffi'ye baskın yapmışlardı. Kafeden bir iki dakika önce tesadüfen ayrılmış olan Ağca aynı pasajdaki postanenin camından olayı seyrediyordu. Polisin kendisi için geldiğini bilmeyen Ağca, İtalyan Kızıl Tugay teröristleri veya başka suçluları aradıklarını düşünmüştü. Bir başka fırsat da 10 Mayıs 1981 gecesinde yine Milano'da bir restoranda yemek yerken bir Türk, İtalyan polisini aramış ve yerini söylemişti. İtalyan polisi geldiğinde o yine birkaç dakika önce restoranı terk etmişti. Saatlerce istasyon civarında olaydan habersiz trene binmek için dolaşıp durmuştu. Hem de çantasında Papa'yı vuracağı silahla birlikte!

Ağca, İtalya'ya Yugoslavya'dan, İsviçre'den, Tunus'tan, İspanya'dan yaklaşık on defa her türlü ulaşım aracıyla, otomobil, tren, gemi, uçak vs. girip çıkmıştı. Vatikan'ın adamı Michele şöyle demişti: "Kâinat gelse Papa suikastından önce seni durduramaz! İstesen de istemesen de sen, Ağca, bu suikastı yapacaksın!" Gerçekten o zamanlar dünyadaki en çok aranan birkaç kişiden biri olan Mehmet Ali Ağca'nın sahte pasaportlarla üç kıtada birden, on ülkede rahatlıkla dolaşması, en az on veya on beş kadar ihbara rağmen yakalanmaması akıl mantık sınırlarını zorlayan bir hadiseydi.

Şubat ayında Ağca İsviçre'ye döndü. Birkaç gün Lozan ve Cenevre'de kaldıktan sonra Zürih'e geçti ve yeniden Michele ile villasında görüştü. Her ikisi de anti-komünist olan bu şahıslar artık iki arkadaş gibiydi. Michele'nin Türkçeyi nereden öğrendiğini asla sormadı.

Michele aynı zamanda çok iyi kalpli, namuslu, disiplinli, bir villada yaşıyor olsa da mütevazı bir hayat süren, içki ve sigara kullanmayan her türlü cinsellikten uzak bir insandı. Kısacası o İncil'i şereflendiren mükemmel bir Katolik din adamıydı. Şubat

ayının sonunda Michele, Ağca'ya yirmi bin İsviçre frankı verdi. Bu parayı gelecek aylarda kullanması gerekeceğini söyledi. Michele'ye iki tane silah alıp alamayacağını sorduğunda o, İsviçre'den olmasa da Belçika veya Almanya'dan kendisinin veya arkadaşlarına aldırırsa uygun olacağını söyledi. Mart ayının ilk haftasında Ağca, İsviçre'den Avusturya'ya arkadaşları Abdullah Çatlı ve Oral Çelik'i ziyarete gitti. İkisi de Viyana'da şehir merkezinde bir evde oturuyorlardı. İsviçre-Avusturya sınırını geçmeye hazırlanırken Ağca'ya eşlik eden şoför arkadaşı "altıncı hissim kötü şeyler olacağını söylüyor. Sınırı birkaç yüz metre uzaktan gizlice geçsen daha iyi olur" demişti. O da küçük bir su kanalının duvarlarından tutunarak Avrupa'da ilk kez bir sınırı gizlice geçmiş oldu. Karanlıkta bir anda bir mezarlığın içine düştü. Kalbinde ölümsüzlük arzusu olan Ağca, mezarlık görmekten nefret ediyordu. Birkaç yüz metre sonra yeniden arkadaşıyla buluşan Ağca, yakındaki bir sınır istasyonundan tek başına trene binerek Viyana'ya gitti. Sabah erkenden Viyana istasyonuna indi. Arkadaşlarının tarif ettiği evlerine taksi ile ulaştı. Çatlı ve Çelik Viyana'da sahte pasaportlarıyla üniversiteye kaydolmuşlar, polisten oturma izni almışlar ve ev tutmuşlardı. Viyana şehri ona göre çok soğuk ve can sıkıcıydı. Hiç sevemedi. Mart ayının sonuna doğru Çatlı ve Çelik'in tanıdığı bir Türk vatandaşı vasıtasıyla Viyana'da bir silah tüccarından üç-dört bin dolara iki tane Browning marka silah satın aldı. Silahlardan bir tanesini Çatlı'ya hediye etti. Diğerini de çantasına koyup Avusturya sınırından İsviçre'ye getirdi. Avusturya çıkışında gümrük polisi kimliklere bile bakmadan geçmelerine müsaade etti.

İsviçre'de silahı Ömer isimli bir işçiye bıraktı. Lazım olduğunda, istediğinde kendisine ve istediği şehre getirip getiremeyeceğini sorduğunda olumlu yanıt aldı. Bu arada Çatlı ve Çelik ile Ağca arasındaki bütün ipler kopmuştu. Çünkü Çatlı ve Çelik artık kendileri için Türkiye'de her şeyin bittiğini ve Avrupa'da bir mafya

örgütü kurmak istediklerini belirtmişlerdi. Mafya faaliyetleri ile para kazanmak istiyorlardı. Ağca bu teklifi kabul etmedi, çünkü bu onun için ilkellikti ve tahammül edemezdi. Çünkü o, dünya tarihinin en üstün, en kutsal fikriyatı ve hissiyatı için savaşmak üzere ilahî kutsal bir misyonla yeryüzüne gönderilmişti. Nisan ayının ilk haftasında Zürih'e döndü. Michele ile Zürih'teki villasında tekrar bir araya geldi. Michele, Papa suikastının kesinlikle Mayıs ayında yapılmasını, tarihî günün yaklaştığını, Roma'ya gidilmesi gerektiğini söylüyordu. Ağca trenle Zürih'ten Roma'ya hareket etti. Michele uçakla geleceğini söyledi. Birkaç gün sonra Roma'da buluşup suikast planını hazırlayacaklardı.

AĞCA'NIN GAZETEMİZE GÖNDERDİĞİ MEKTUP

AĞCA: PAPA'YI DA ÖLDÜRMEK İÇİN KAÇTIM

27 Kasım 1979 Salı günü bir gazetenin manşetinde ve dünya medyasında Mesih-Mehdi Ağca'nın Papa'yı tehdit mektubu yayınlandı. 19 Mayıs 2006 tarihli YENİ ŞAFAK gazetesinde Taha Kıvanç imzalı makalesinde Fehmi Koru şu sözleri yazdı "16 Mayıs 2006 akşamı, 1979 yılında meydana gelmiş İslam dünyasını sarsan bir olayı-Mekke baskınını kastediyor-kitaplaştırma çabası sürdüren bir Amerikalı gazeteciyle görüşürken-Yaroslav Trafimov'u kastediyor- Biliyormusun? Dedi konuğum, 1979 yılının en önemli figürlerinden biri de Ağca idi, cezaevinden kaçtıktan sonra yazdığı mektup ne kadar önemli tahmin edemezsin..." Bu Amerikalı gazetecinin çok önemli dediği Ağca mektubunun önemi sadece ilahi evrensel planın bir parçası olmasından kaynaklanıyor. Özgür vicdana ve tenkitçi düşünceye sahip insanlar şu somut olaylar üzerinde düşünmelidir... Ağca daha Mesih-Mehdi olduğunu

keşfetmeden mektubunda "Mekke olayının hesabı sorulacaktır" diyor ve kendisini Mehdi ilan eden Mekke olayı lideri ve 63 müridi Mesih-Mehdi Ağca'nın doğum gününde 9 Ocak 1980 şafak vakti idam ediliyor. Ve Ağca bu olayı 13 Ekim 1980 günü Vatikan'ın ajanı Michele'den ögreniyordu. "İşte sahte Mesih ve 63 müridi sen Ağca'nın hakiki Mesih'in doğum gününde idam edildi" diyordu, Michele.

27 Kasım 1095 Salı günü Papa Urban II, dünyaya Haçlı seferlerini ilan ediyordu. 27 Kasım 1979 Salı günü Ağca, dünyaya Haçlı komutanı Papa'yı vuracağını ilan ediyordu. Bu inanılmaz olay asla bir tesadüf değil, ilahî sistemin bir mucizesiydi. Ağca'nın bu mektubunda hiçbir tarih yoktu. Tarih yazmayı unutmuştu. Tarih yazsaydı 26 Kasım 1979 yazmak zorundaydı. O zaman Ağca, cahildi ve Haçlı seferlerinin 1200-1300 yılları arasında yapıldığını zannediyordu. Ağca, bu mektubun gazetede yayınlanacağına da pek ihtimal vermiyordu. Bir mucize gerçekleşti 27 Kasım 1095 Salı günü Haçlı seferlerinin ilanına karşı ilahî sistem 27 Kasım 1979 Salı günü Ağca'nın mektubuyla cevap vermişti. Bu inanılmaz olayda iki ayrıntı daha var:

1. Papa Urban, "Haçlılar 15 Ağustos 1096 Meryem Ana günü hareket edecekler ve Konstantinapol'de yani İstanbul'da buluşacaklar" diyordu.

2. Papa'ya suikast tehdidi mektubu da İstanbul'da yazılıyor, dünyaya duyuruluyordu ve suikast 13 Mayıs 1981 Meryem Ana günü Vatikan'da gerçekleşiyordu.

Papa suikastı 13 Mayıs 1981 günü saat 17:17'de gerçekleşti. Fatima mucizesi de bilim adamlarına göre 13 Mayıs 1917 günü aynı dakikalarda gerçekleşti. Bunu ilahî hakikat kabul eden Papa, 13 Mayıs 1982 günü Fatima'ya gidip saat tam 17:17'de Meryem Ana

huzurunda diz çöküp şöyle diyordu: "İlahî planda tesadüflere yer yoktur. Onun için bugün Fatima'ya geldim.

13 Mayıs 1981 günü suikast'ten birkaç saniye sonra Ağca'yı bir tek kişi yakaladı. Adı rahibe Lucia idi. Papa suikastı Fatima'nın üçüncü sırrıydı. Bu sırrı Meryem Ana'dan alan ve saklayan tek kişinin adı da rahibe Lucia idi. Bütün bunlar Papa'nın da söylediği gibi ilahî planda tesadüflerin olmadığını gösterir. Bu olaylar, ilahî sistemin insanlığa apaçık mesajlarıdır. Elbette anlamak isteyenler için.

27 Kasım 1095 Salı günü Papa Urban II Haçlı seferlerini ilan ediyor

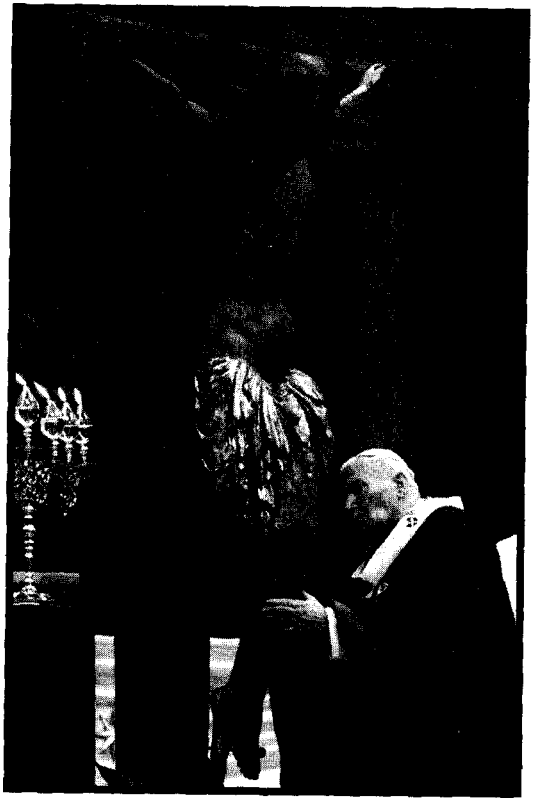

12 Mart 2000. Yüzbinlerce insanın ve dünya medyasının huzurunda Papa, Tanrı'dan ve insanlardan tam yedi kez özür diledi.

Klermont konseyinin ardından Papa Urban II, büyük bir kalabalık huzurunda 27 Kasım 1095 Salı günü dünyaya Haçlı seferlerini ilan ediyordu. Fakat ilahî sistem, sevgi İnciline karşı işlenen bu ihanet suçunu affetmiyordu. Böylece 27 Kasım 1979 Salı günü uluslararası medya vasıtasıyla Haçlı komutanı olarak tanımlanan Papa'ya suikast ilanı yapılıyordu. Esasında Polonyalı Papa kesinlikle masum ve muhteşem bir insandı. Fakat onun şahsında Vatikan imparatorluğu cezalandırılmış olacaktı. İnanılmaz olan şu ki ilahî sistem bu eylemi Vatikan hükümeti eliyle yaptırtacaktı. Vatikan buna bambaşka bir sebeple ikna edilecekti. Papa suikastı Fatima'mn üçüncü sırrının gerçekleşmesi ve bu olayın Sovyet İmparatorluğunu yıkacağına inanan Vatikan, Ağca'yı suikast için Vatikan meydanına getirmişti. Bundan tam dokuz yıl sonra da Sovyet imparatorluğu tarihten silinmişti. Suikasta kurban giden Polonyalı Papa çok yoğun fiziksel ve psikolojik acılar neticesinde insanlığın binlerce yıllık korkunç acılarını ve ıstıraplarını da çok iyi anlıyordu. Bunun için 12 Mart 2000 tarihinde dünya medyası ve yüz binlerce insan huzurunda Papa, Tanrı'nın huzurunda diz çöküyor, Haçlı seferleri de dâhil Vatikan'ın bütün suçları için Tanrı'dan ve insanlıktan tam yedi kez özür diliyordu. Şunu da hatırlatmak lazım ki iki bin yıllık tarih içinde bütün dinlerin mensupları ve Hıristiyan Katolik kardeşlerimiz özellikle komünizm, satanist sistemlerin zulmü altında birçok kez zulme, haksızlığa maruz kalmıştır. Polonyalı Papa, Ağca'ya göre 20. Yüzyılın en muhteşem, en saygıdeğer insanıdır.

5. BÖLÜM

PAPA SUİKASTI

PAPA SUİKASTI

Ağca'mn Papa suikastı 20. Yüzyıl'ın en büyük ve en gizemli olaylarından birisi olarak tanımlanıyor. Şayet Papa suikastı ilahî sistem tarafından kararlaştırılıp Vatikan hükümeti tarafından organize edilmeseydi basit ve ilkel bir olay olarak tanımlamak gerekirdi. Dünya tarihi suçlarla ve suikastlarla, terörist saldırılarla doludur. Elbette doğru, haklı güç her zaman kullanıldı ve kullanılmaya devam edecektir. Allah bile Firavun ordusunu yok etmek için haklı gücü kullanmıştır. Her insanın hayatını ve haysiyetini korumak için tartışılmaz meşru müdafaa hakkı mevcuttur. Her türlü vahşi saldırganlığa, tiranlığa karşı masum ve barışçı halkların, devletlerin saldırganlara karşı savaş hakları vardır. Hatta soykırımcı, işkenceci, işgalci iç ve dış güçlere karşı halkların savaşmak vazifesi, mecburiyeti vardır. Kısacası, dünya durdukça insanın doğru ve ahlakî şiddeti kullanma hakkı sabit kalacaktır. Dahası cehennem kâinatta şiddetin zirvesi, en yüksek ifadesi demektir. Cehennemi Tanrı yarattı, fakat Yohanna İncil'inde sure 5, ayet 22'de açıkça belirtildiği gibi "Tanrı'nın izni ile bütün cennetleri ve cehennemleri Tanrı'nın birinci ebedî hizmetçisi olan ebedî imparator Mesih yönetecektir." Kâinatta hiçbir güç Tanrı'yı, Mesih'i ve melekler

ordusunu sorgulayamaz. Her insan mutlaka sorgulanacak ve ilahî adalete hesap verecektir. İnsanlık ilahî kanunlara göre ve özellikle Musa peygambere vahiy edilen ve Kur'an-ı Kerim'de yazılı olan on emir çerçevesinde hareket etmek zorundadır.

Terörizmin bin tane sebebi olabilir. Açlık, cehalet, sefalet, sosyal adaletsizlik, insanların psikopatlığı vs. Fakat hiçbir şey binlerce yıldan beri uygulanan saf terörizmi meşru kılamaz. Psikopat Firavunlar, Nazi faşist-satanist, komünist ideolojiler ve tiranlar, binlerce yıldan beri insanlığa karşı terör uyguluyorlar. Devletlerin terörizmi ile grupların ve şahısların terörizmi arasında hiçbir fark yoktur. Hatta terörist devletler çaresiz kalmış küçük terörist gruplardan daha da suçludur.

El Kaide gibi Arap terör örgütleri ve onların adi suçları hiçbir dinin ürünü neticesi değildir. Bu örgüt sadece Ortadoğudaki sefaletin ve cehaletin ürettiği ilkel bir zihniyetin neticesi olan tipik bir terörizmdir. Ortadoğu faşizmi kendisine herhangi bir dini maske olarak kullanarak kendisini meşru kılamaz. Usame bin Ladin ve Zevahiri gibi El Kaide çete liderleri hem Tanrı'nın hem de bütün dinlerin ortak düşmanlarıdır. Maalesef doğu medeniyeti özellikle Orta Doğu ve Arap ülkeleri doğru dürüst bir demokrasi, sosyal adalet ve parlamenter sistem üretemediler. Arap dünyası 20. Yüzyıl'da Saddam Hüseyin gibi diktatör Nasır gibi ve Suriye'deki satanist Esad ailesi gibi Firavun müsveddeleri yetiştirdi. Bu Firavunlar kendi halklarına yabancı işgalcilerden çok daha büyük zulüm yaptılar. Hiçbir din asla terörizm vaaz etmez. Tam aksine bütün dinler her türlü terörizmi lanetler.

1981 yılında dünyada üç tane büyük suikast meydana geldi. 31 Mart 1981 tarihinde Washington'da ABD Cumhurbaşkanı Ronald Reagan suikasta maruz kaldı. Mayıs ayında Papa Vatikan'da

saldırıya uğradı. Ekim ayında Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat dünyanın gözleri önünde suikasta maruz kaldı. Bu üç olayın ortak tarafı, hepsinin dünya medyasının gözleri önünde gerçekleşmiş olmasıdır. Başkan Reagan ve Enver Sedat suikastları bir iki yıl içinde dünyada unutuldu gitti. Hiçbir zaman dünya çapında bir tartışma, polemik nesnesi olmadılar. Fakat Papa suikastı otuz yıldan beri dünya medyasının dikkatini çekti ve Vatikan, Sovyet imparatorluğu, Amerika ve Avrupa devletleri arasında tartışmalara konu oldu. Neticede bu durum ilahî planla ilgili bir durumdur ve ilerideki sayfalarda belgelerle gösterilecektir.

Muhtemelen 10 Nisan 1980 civarında Michele ve Ağca Roma'da ilk kez bir araya geldiler ve Papa suikastını planlamaya başladılar. 10-20 Nisan arasında en az dört-beş kez Vatikan'a ve San Pietro meydanına gittiler ve Polonyalı Papa'ya nasıl ve nerede suikast yapılacağına dair gözlemlerde bulundular. Bu teftişler sırasında Ağca ve Michele'nin yanında bir tek kişi vardı. Michele bu şahsı Mario ismi ile Ağca'ya tanıtmıştı. Ağca Bu adamın gerçek ismini 1983 yılında gazetelerden ve televizyonlardan öğrenmiş olacaktı. Mario olarak sunulan bu şahıs Ercole Orlandi idi. Vatikan hükümeti tarafından kaçırılan Emanuela Orlandi isimli kızın babası.

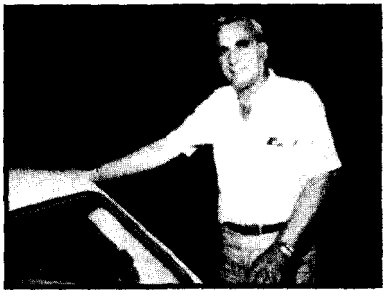

Papa suikastında Ağca'ya rehberlik yapan Ercole Orlandi Vatikan hükümetinin emriyle kızı Emanuela'yı da kaçırılma

hikayesi için Vatikan istihbarat teşkilatına teslim etti. Ercole Orlandi birkaç yıl önce öldüğü için İtalyan adaleti hiç bir şey yapamaz.

Papa suikastı 13 Mayıs 1981 günü Vatikan meydanında yapılmalıydı. Niçin 13 Mayıs 1981? Çünkü, 13 Mayıs 1917 Fatima mucizesinin yıl dönümü idi. Normal insanların anlayamayacağı Vatikan mantığına göre 13 Mayıs'ın seçilmesi Vatikan hükümetinin ilahî sisteme Polonyalı Papa'yı kurban ederek üçüncü sırrın gerçekleşmesini sağlamak ve böylece Sovyet imparatorluğunun yıkılmasını hızlandırmaktı. Çünkü Meryem Ana Fatima'da Sovyet imparatorluğunun yıkılacağına söz vermiş, Vatikan'ın dünyayı kendisine adamasını istemişti. Hiçbir Papa 64 yıl bu emri dinlememiş, fakat Ağca'nın Papa suikastından yirmi gün sonra yani 7 Haziran 1981 tarihinde dünya Meryem Ana'ya adak vakfedilmiş ve böylece bu olayın Sovyet imparatorluğunun yıkılışını hızlandırdığına inanılmıştır.

Vatikan bu davranışıyla, ilahî sistemle yani Tanrı ve Meryem Ana ile işbirliği yaptığına inanıyordu. Bütün bunlar tabii sıradan insanların anlayamayacağı kadar gizemli ve karmaşık olaylardı. Bir Çarşamba günü muhtemelen 15 Nisan 1981, Ağca, Michele ve Mario yani Ercole Orlandi-Vatikan hükümetinin ajanı-dakika dakika Papa'nın günlük programını izlediler, onun halk içinde dolaşmasını ve selamlamasını, açık otomobilde tur atmasını seyrettiler ve Michele her şeyi Türkçe olarak Ağca'ya izah etti. Nerede, ne zaman, nasıl hareket edileceğine dair neredeyse kesin bir karar alınmıştı. Yine de Mayıs ayında bir iki kez Vatikan ve civarında dolaşmak, inceleme yapmak gerekecekti. Mario, Roma'da birkaç kez Ağca'ya rehberlik yaptı. Ağca'nın birazcık İtalyancası ile anlaşabilmişlerdi. Mario, Papa'ya suikast yapılacağını belki biliyordu belki bilmiyordu. Fakat Vatikan hükümetinin bir adamı olarak emirlere uymak zorundaydı.

1983 yılında kızı Emanuela Orlandi'yi Ağca'nın özgürlüğü için Vatikan hükümetine feda etmekten de çekinmemişti.

25 Nisan 1981 günü Ağca, Milano'dan Palma di Maiorca'ya gitmek üzere ayrıldı. On beş günlük bir dinlenme ve meditasyon yapmayı düşünüyordu. 10 Mayıs günü Roma'da görüşmek üzere Ağca ve Michele vedalaştılar. Palma di Maiorca muhteşem güzellikte bir tatil yeriydi. Fakat sıradan bir hayat Ağca'ya basit bir hayat olarak görünüyordu. Bu iki haftalık tatil onu dinlendirmek yerine daha da büyük bir yorgunluğa sürüklemişti.

9 Mayıs 1981. Ağca, Palma di Maiorca havaalanı'nda uçağa binmek üzereyken İspanyol polisi, metal detektörden geçen Ağca'yı durdurdu, çünkü cebindeki tırnak makası alarm vermişti. Birkaç dakikalık araştırma-soruşturmadan sonra gidebileceği söylendi. İtalyan turist grubu ile birlikte kısa bir yolculuktan sonra Milano'ya indi. İtalyan polisi onun pasaportuna ve elindeki oldukça büyük valize bakarak sigara, viski gibi deklere edilmesi gereken bir şeyin olup olmadığını sormuştu. O da İtalyanca olarak hiçbir şeyin olmadığını söyledi. Türkçe olarak da polise "ama Papa'yı vuracağım!" diye fısıldadıktan sonra gülümseyerek hava alanını terk etti.

9 Mayıs 1981 gecesi Milano istasyonu yakınındaki bir restoranda Ömer adlı bir işçi ile yemek yiyordu. Ağca'nın telefonu sonrası İsviçre'den onun silahını bu Ömer getirmişti. Bu gariban işçi tabiatıyla hiçbir şey bilmiyordu ve tahmin bile etmesi mümkün değildi. O silahını alıp o akşam Brüksel'e gideceğini söyleyerek Ömer'i aldatmıştı. Zaten bir iki gün önce de Viyana'da Çatlı ve Çelik'e telefonla oradan ayrılmamalarını söylemiş ve bir hafta sonra oraya gelip kendilerini ziyaret edeceğini belirtmişti. **Papa suikastı, onun hayatının en büyük sırrı idi.** Ağca, bu büyük sırrı yeryüzünde

hiç kimseyle asla paylaşamazdı. Vatikan hükümeti hariçti ve onların bilmesi kaçınılmazdı.

Ağca, Milano'da Ömer ile vedalaşıp restorandan çıktıktan sonra İtalyan polisi yine baskın düzenlemiş ve onu aramıştı. Elbette yine bulamadılar. Bu arada Ağca, belinde silahla en az üç dört saat Milano istasyon civarında rahatça dolaşmıştı. İşin ilginç tarafı Kasım ayından beri Türk hükümeti ve Türk vatandaşı ispiyoncular İtalyan polisine Ağca'yı en az on kere ihbar etmiştiler. İtalyan istihbaratı polisi onun rahat rahat dolaştığını çok iyi biliyordu ve bunlar kesin belgelerle ispatlanmıştır. Buna rağmen Papa'yı vuracağını dünyaya ilan etmiş bir insanı İtalya'da bu kadar uzun zaman istihbaratın ve polisin bilgisi dâhilinde en az yirmi otel ve on kadar şehir dolaştığı sorusu gerçekten akıl ve mantık sınırlarını zorlamaktadır.

10 Mayıs 1981 günü Ağca, Roma'ya vardı. Trenden indi ve merkez istasyon civarındaki YMCA isimli Hıristiyan merkezinde Michele ve Mario ile buluştu. Oradan akşama doğru Hotel İsa'ya gittiler. Burada Mario, Ağca için bir rezervasyon yaptırmıştı. Akşam saat 5 civarında Michele, Mario ve Ağca, muhtemelen Vatikan plakalı bir araçla Roma'daki San Tommaso kilisesine gittiler. Çünkü o saatlerde Papa, orada bir dinî ayin yapacaktı. Bu ayin, kilisenin önündeki boş meydanda yapıldı. Kalabalık bir grubun katıldığı bu ayine Ağca tek başına, fakat Michele ve Mario'nun yardımıyla Papa'nın koruma polislerinin ve bir grup rahibenin olduğu özel bir bölümde katıldı. Papa, Ağca'ya sadece birkaç metre uzaklıktaydı. Onun bu ayine katılmasının tek gayesi Papa'nın vücudunu yakın bir mesafeden inceleyebilmekti. Çünkü Vatikan hükümeti Michele vasıtasıyla Ağca'ya Papa'yı öldürmeyeceği, onu sadece yaralayacağı konusunda kesin bir emir vermişti! Michele, Ağca'ya "bugün Papa'yı çok yakından iyi incele, kalbine ve başına ateş etmeyeceksin, karın ve mide bölümüne çok iyi bak. Oraya iki el ateş edeceksin! Papa'nın

ölmemesi lazım. Papa'yı öldürürsen seni hapisten çıkarmamız kesinlikle imkânsız!" demişti. O ayin sırasında Ağca, Papa'yı on beş-yirmi dakika dikkatle inceledi ve vücudunda nereye ateş edeceğine karar verdi. Ayin bitmeden Ağca, kiliseden biraz uzakta kendisini bekleyen arkadaşları ile buluştu. Birlikte Otel İsa'ya geldiler ve ertesi gün buluşmak üzere vedalaştılar.

Pazartesi, 11 Mayıs 1981. Ağca, Michele ve Mario tekrar Vatikan meydanında buluştular. Yeniden Papa'nın Çarşamba günü meydanda yapacağı ayine dair bütün bilgileri gözden geçirdiler. Papa'nın güzergâhını adım adım ve dakika dakika izlediler. Nasıl, nerede, ne zaman suikast yapılacağına dair nihaî kararı verdiler. Suikastın yapılacağı en uygun yerin, on binlerce insanı çevreleyen tahta barikatların dışında olduğuna karar verdiler. Çünkü halkın ortasında yapılacak bir eylem linç ihtimalini artırıyordu. Bu yüzden Ağca, halkın yoğun olmadığı bir yerde ateş edecek ve Vatikan veya İtalyan polisi tarafından yakalanıp götürülecekti.

Akşama doğru Mario ayrıldı. Ağca ve Michele baş başa kaldılar. Vatikan civarında bir evde en az iki üç saat bir akşam yemeğinde konuştular. Michele, Ağca'ya tekrar tekrar Papa'yı öldürmeyeceğini, başına ve kalbine ateş etmeyeceğini, karın bölgesine iki el ateş etmesini söylüyordu. 13 Mayıs günü bu suikast kesinlikle yapılmalıydı. Aksi takdirde 13 Mayıs 1982 gününü beklemek şarttı. Michele, Ağca'ya suikastın kesinlikle Vatikan hükümeti tarafından kararlaştırıldığını söylüyordu. Bizzat Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli ve en yakın çalışma arkadaşları tarafından tasarlanmıştı. Vatikan hükümeti Ağca'ya Papa'nın affını garanti ediyordu. Dahası Ağca, bir Vatikan mahkemesi tarafından yargılanacak ve en geç 1983 yılında serbest bırakılacaktı. Onun özgürlüğü, gerekirse dünya çapında şöhretli bir siyasetçi veya diplomat kaçırılarak elde edilecekti. Herşey bütün ayrıntılarıyla planlanmıştı. Muğlâk kalan

tek şey, tutuklandıktan sonra Ağca'nın nasıl davranacağı ve neleri konuşacağı idi. Michele onun susması gerektiğini veya boş şeyler konuşması gerektiğini söylüyordu. Bir gün Sovyetler Birliğini suçlaman gerekirse İtalyan devleti vasıtasıyla sana ulaşılacak ve gereken yapılacak diyordu. Bu son görüşmede Michele, Ağca'dan "onun ismini hiçbir zaman açıklamayacağına dair her türlü kutsal inancı ve namusu üzerine yemin etmesini" istiyordu. Ağca yemin etti ve bugün de sözünü tutarak Michele'ye zarar getirebilecek hiçbir sır açıklamadı. Bu kitap vasıtasıyla İtalyan mahkemelerinin Michele'yi tespit etmesi ve tutuklaması kesinlikle imkânsızdır.

Bu arada ilginç bir tesadüf eseri olarak 1981 Mayıs ayının ilk haftasında Katolik bir papaz Avrupa'da bir uçak kaçırıyor ve eylemine son vermek için Fatima'nın üçüncü sırrının dünyaya ilan edilmesini istiyordu. Kaldı ki birkaç gün sonra Ağca, Papa suikastı ile bu sırrı dünyaya ilan edecekti. 11 Mayıs 1981 günü Kolombiya'nın en büyük gazetelerinden biri olan El Tiempo veya El Espectador birinci sayfanın manşetinde Kolombiya'nın en ünlü medyum ve kâhininin bir kehânetini yayınlıyordu. Bu kâhin gerçekten inanılmaz bir kehânette bulunarak Çarşamba günü Papa'nın vurulacağını ve beyaz elbisesinin kana bulanacağını söylüyordu. Bu haber muhtemelen Kolombiya dışında kimsenin dikkatini çekmiyordu. Ama iki gün sonra Papa vurulduğunda gerçekten beyaz elbisesi kana bulanıyordu. Bu inanılmaz kehânetin ardında kim vardı? İlahî sistem mi yoksa şeytanî sistem mi? Elbette şeytan da bu suikastı kesinlikle biliyordu.

Dahası 90'lı yıllarda Vatikan elçilerinden birisi olan Mon Sinyör Rizzi, İtalyan Corriere della Sera gazetesine verdiği bir mülakatta şöyle diyordu:

"1980 yılının Aralık ayında Vatikan'da çalışan bir rahibe bana

geldi ve 'rüyamda Vatikan meydanındaki dikili taşa yakın bir yerde Papa'nın arabasında kurşunlandığı, kana bulandığını ve düştüğünü gördüm. Bir şeyler yapın, bir tedbir alın!" demişti. Ben de gülerek "o zaman dikilitaşın yerini değiştirin! dedim."

Gerçekten Papa suikastı dikilitaştan kırk-elli metre uzakta vuku buldu, hem de tam anlatıldığı gibi. Peru'da 1981 Şubat ayında bir falcı kadın şöyle demişti: "Güller açtığı zaman Papa vurulacak!" Bu kehanet de doğru çıktı, güller açtı ve Papa vuruldu. Dünya tarihinde bu kadar çok kehanetle gelen bir suikast belki de hiç görülmemişti.

13 Mayıs 1981

Dünya tarihinin en önemli suikastının gerçekleştiği tarihî gündü. Bu suikastın dünya tarihinin en önemli suikastı olarak tanımlanmasının en önemli sebebi, bu olayın ilahî sistem tarafından kararlaştırılmış olması, Fatima mucizesinde Meryem Ana tarafından üçüncü sırda Vatikan'a bildirilmiş olması ve bu suikastın Vatikan hükümeti tarafından organize edilmiş olmasıdır. 13 Mayıs 1981 günü Fatima'da Köln kardinali, bir milyon insanın huzurunda bir dinî ayin yapıyor ve şöyle diyordu: "Bugün terörizm dünyada çok büyük bir tehlike haline gelmiştir." Aynı saatlerde Vatikan hükümeti Papa'ya suikast düzenliyordu.

Ağca'nın Faruk isimli sahte bir pasaportla kaldığı hotel İSA. Mesih Ağca'nın bu otelden çıkıp İSA'nın vekili denilen Papa'yı vurması gerçekten ilginç bir tesadüftü.

13 Mayıs sabahı erkenden Ağca, otelden dışarı çıktı. Üzerinde takım elbisesi ve belinde silahı vardı. Oteli terk ederken son kez otelin üzerindeki yazıya takıldı: Otel Gesu. Çünkü Gesu Türkçe'de Mesih İsa demekti. Ağca, Vatikan'ın "sen ebedî Mesih'sin" sözüne ikna olmamıştı ve şöyle düşünmüştü: Mesih İsa otelinden hareket etmek ve Mesih İsa'nın vekili Papa'ya suikasta gitmek, gerçekten tuhaf bir tesadüftü. Ağca, o günlerde Mesih olduğuna inanmıyordu; fakat yine de ruhunun derinliklerinde şöyle bir ses onun kulağına şunu fısıldıyordu: "Sen asla sıradan bir insan değilsin. Sen evrensel, ilahî bir misyonla görevlendirilmiş olağanüstü bir varlıksın!"

13 Mayıs gayet güzel ve güneşli bir gündü. Öğleye doğru on veya on beş dakikalık bir yağmur yağmıştı. Ağca o gün hiçbir şey yemedi. Sadece bir iki bardak greyfurt suyu içti. Öğleden sonra yürüyerek meydana geldi. Meydan huzurluydu, binlerce insan her taraftan meydana akın ediyor, Papa'yı görecekleri için seviniyorlardı. Bu sıradan insanlar birkaç saat sonra Vatikan meydanında dünya tarihinin en ilginç en önemli hadiselerinden birinin gerçekleşeceğini tahmin edemezdi. Ağca zaman geçirmek için Vatikan meydanındaki mobil postaneye gitti. Beş on adet tebrik kartı alıp üzerine Türkçe bir şeyler yazmaya başladı. Sonra da bunları postaya attı. Suikasta bir saat kalmıştı. Ağca gitti, Vatikan meydanındaki dikili taşın yanında beklemeye başladı. Yapayalnız orada bulunması sivil giyimli bir polisin dikkatini çekti. Sivil polis ona birkaç metre yaklaştı, durdu ve dakikalarca ona baktı. Polis, bir robot gibi donup kalmıştı. Sürekli bakıyor, bir tek kelime edemiyordu. Ağca, onun polis olduğunu anladı, fakat soğukkanlılığını muhafaza ederek ona baktı. Polis ardına baka baka kalabalığa karıştı. Suikasttan sonra aynı polis Ağca'nın tutuklandığı polis merkezine gelmiş şaşkınlıktan ne yapacağını bilmiyordu.

Saat 17'den sonraydı. Beyaz elbiseli Papa, beyaz otomobilinde

Vatikan duvarlarından çıkıyor ve meydana giriyordu. Papa'nın otomobili görünür görünmez on binlerce insan "Yaşasın Papa!" diye alkışlıyorlardı. Papa'nın halk kitlelerini selamlaması ve takdis edebilmesi için otomobilin oldukça yavaş hareket etmesi gerekiyordu. Ağca'nın elinde bir fotoğraf makinesi vardı ve bir grup insanın arasında sıradan bir turist gibi bekliyordu. Gayet şık bir vaziyette giyinmişti. Tıraş olmuş, kravat takmıştı. Dış görünüşünden onun suikastçı olduğunu tahmin etmek çok zordu. Papa ilerliyordu. Binlerce insan sevinç çığlıkları atıyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Nihayet Papa Ağca'dan dört beş metre uzaktaydı. Fakat Papa sırtını dönmüştü. Ağca, Papa'nın ikinci kez döneceğini ve bu kez yüz yüze geleceğini çok iyi biliyordu. Papa'yı ikinci turda karnından vurmayı planlıyordu. Sırtından vurmak güvenli olmayabilir, onun ölümüne yol açabilirdi. Birkaç dakika sonra Papa yine Ağca'nın tam karşısındaydı. Bir an yüz yüze, göz göze geldiler ve o anda bir anne iki üç yaşındaki sarışın bebeğini takdis etsin diye Papa'nın eline zorla verdi. Ağca bir an suikastı yapamayacağını düşündü. Küçük çocuk bütün planları alt üst etmişti ve Papa bir anda uzaklaşabilirdi. Papa, sarışın bebeği annesine teslim ettikten birkaç saniye sonra yine Ağca'nın karşısındaydı. Bu bir iki saniye suikastın planlandığı şekilde yapılabilmesi için son fırsattı. Ağca elindeki fotoğraf makinesini yere attı, bir anda silahını çekti ve bir saniye içinde Papa'ya iki el ateş etti.

Bu iki el ateş, dünya tarihini değiştirmeye gitmişti. Bu suikast Sovyet imparatorluğunu adım adım yıkılışa sürükleyecekti. Bu ise madalyonun sadece görünen yüzü idi. Görünmeyen ve anlaşılmayan yüzü ise bu suikast, evrensel manevî savaşın yeryüzündeki bir yansımasıydı.

İki el ateşten sonra meydanda sanki bin yıl gibi uzun gelen bir saniyelik ağır bir sessizlik oldu. Hiç kimse ne olduğunu anlayamadı,

gördüklerine inanamadı. Bir saniye sonra binlerce insan panik içinde haykırmaya başladı. Vatikan civarındaki yüzlerce güvercin havaya uçuştu, binlerce insan ağlamaya dua etmeye başladı. 2000 yıllık Vatikan tarihinde ve Vatikan meydanında ilk kez bir suikast vuku buluyordu. Gerçekten bu meydanda tarihî bir gün yaşanıyordu. Vatikan hükümetinin istediğini yapmış, Papa'yı sadece yaralamıştı. Yoksa Ağca, Papa'nın başına ve kalbine iki kurşun sıkarak onu öldürebilir ve üçüncü kurşunu da kendi kalbine sıkarak orada intihar edebilirdi. Fakat Vatikan hükümetinin planı bir yana esasında ilahî sistem de bu olayın böyle yapılmasını istemişti. Zaten iki yıl sonra Papa, Ağca'nın hücresine kadar gelecek ve dünya medyası huzurunda 22 dakika onunla kulaktan kulağa konuşacak ve hemen akabinde dünya medyasına "Bugün tarihî bir gün. Ağca ile görüşmemi Tanrı istedi!" diyecekti. Bu gerçekten inanılmaz bir şeydi. Ağca, Papa'ya ateş ettikten sonra silahını yere atmıştı. Lucia isimli bir rahibe tek başına Ağca'ya ardından sımsıkı sarılıyordu. Bir dakika sonra polisler gelip onu yakalıyordu.

Şimdi tekrar olsa da Haçlı seferlerinden Papa suikastına kadar yaşanan inanılmaz olaylar yeniden insanlığın aklına mantığına sunmak gerek.

- 27 Kasım 1095 Salı günü Papa II. Urban dünyaya Haçlı seferlerini ilan ediyor.

- 27 Kasım 1979 Salı günü Ağca'nın Haçlı komutanı Papa'yı öldüreceğini söylediği mektubu dünya medyasında yayınlanıyor.

- 13 Mayıs 1917, Fatima mucizesinde Meryem Ana, Lucia isimli çocuğa görünüyor ve bu çocuk daha sonra rahibe Lucia oluyor.

- 13 Mayıs 1980 günü Meryem Ana, son kez rahibe Lucia'ya görünüyor ve "Mesih, insan şeklinde yeryüzüne döndü." diyor.

Yeniden vücuda gelen Mesih Mehmet Ali Ağca, 1979 yılında Papa'nın Kostantinapolis'i ziyareti sırasında onu ölümle tehdit eden şahıstır. Rahibe Lucia bu mesajı acilen Vatikan'a gönderiyor ve hemen olayı araştıran, değerlendiren ve iman eden Vatikan, 1980 Eylül ayında Zürih'te Ağca'yı buluyor ve kendisini 13 Mayıs 1981 Papa suikastı için hazırlıyor. Suikasttan birkaç saniye sonra Ağca'yı bir tek kişi yakalıyor ve bunun adı rahibe Lucia. Bütün bunların tesadüf olması mümkün görünmüyor. Yirmi bin kişinin içinde bir rahibe Lucia, Meryem Ana'nın göründüğü rahibenin adı da Lucia. Dünyaca ünlü jeofizikçi Prof. M. Linarez yaptığı araştırmalar sonucunda "13 Mayıs 1917 Fatima mucizesi ile 13 Mayıs 1981 suikastının aynı dakikada meydana geldiğini" iddia ediyor. Bütün bu olaylar kesinlikle dünya tarihinde eşi benzeri olmayan ilahî planın neticesi ortaya çıkan hadiselerdir.

Bu inanılmaz olay üzerinde Papa'nın yirmi yedi yıl yanında çalışan en yakın adam olan özel sekreteri Kardinal Stanislaw Dziwisz, İtalyanca bir kitabın içindeki "Ho toccato il mistero" isimli bir bölümde şunları yazıyordu:

"Bu olaya dair bazı şeyleri hatırlatmak istiyorum. Çok uzun bir zaman olmasa da her zaman önemli 13 Mayıs 1981 tarihine bağlı kalbimin derinlerinde yazılmış bu olayı sadece bugün açıkça konuşmaya cesaret ediyorum. Biliyorum ki Papa suikastı ve bağlantılı olaylar hiçbir şekilde bütünüyle anlatılamaz ve kavranamazlar. Buna rağmen bilinen anlaşılabilecek bazı şeyleri tekrar hatırlatmakta fayda görüyorum. Bu insanların merakını tatmin etmeye, dahası Papa'nın hayatı nasıl bir mucize ile kurtulduğunu anlatmaya ve bunun için de Tanrı'ya teşekkür etmeliyiz. Tanrının bağışı Papa'nın mucizevî şekilde hayata ve sağlığına dönmesi oldu. Gizem ise hâlâ insanî açıdan anlaşılmaz bir sır olarak kalıyor. Ne mahkemeler ne suikastçının uzun yıllar hapiste kalması bu olayın anlaşılmasına

yetmedi. Papa, Ağca'yı ziyarete gittiğinde yanındaydım. İlk konuşmasında affetmiş ve bunu dünyaya ilan etmişti. 2000 Kutsal yılında Papa, İtalyan Cumhurbaşkanı'na bir mektup yazdı ve Ağca'nın serbest bırakılmasını resmen talep etti. İtalyan Cumhurbaşkanı da bu talebi kabul etti. Ağca'nın İtalya'da serbest bırakılması Papa'yı çok rahatlattı. Papa zaten birçok kez Ağca'nın annesini ve ailesini Vatikan'da kabul etmiş bizzat görüşmüştü. Papa, cezaevi papazlarına sık sık Ağca'yı soruyordu. Gizem, ilahî açıdan Papa'nın sağlığını tehlikeye atan dramatik olaydı, fakat aynı zamanda kilisenin büyümesi ve gelişmesi için çok faydalı oldu. Bir keresinde Papa şöyle demişti: '13 Mayıs 1981 yani suikast Tanrı'nın büyük bir nimeti oldu. Çünkü Hıristiyanlığın yeniden doğuşu için Vatikan'da kanın akması gerekliydi.' Elbette Papa suikastının gizemi insanî manada yirmi yıl sonra da yeniden araştırılabilir. **Fakat inanıyorum ki suikastın en son manası ve amacı ilahî sistemin asla anlaşılamaz planında gizlidir.** Burada tekrar en derin inancımı belirtiyorum ki Vatikan meydanında akan kan, kilisenin, 2000 yılın kilisesinin ilkbaharı olmuştur. **Bu suikast için sürekli Tanrı'ya şükrediyorum. Çünkü Tanrı bana bu olaya şahit olma şansı verdi."**

Papa'ya yirmi yedi yıl boyunca en yakın olan kardinalin bu inanılmaz sözleri gösteriyor ki Ağca'nın Papa suikastı ilahî sistem tarafından kararlaştırılmış ve dünya tarihinde eşi benzeri olmayan bir hadisedir.

Bu arada 13 Mayıs 1981 günü Papa suikastçısı Ağca polis tarafından tutuklandı ve önce Vatikan içindeki küçük bir karakola götürüldü. İki üç tane Vatikan ve İtalyan polisi onun başına silah dayayarak ölümle tehdit ettiler. Kim olduğunu ve ülkesini sordular. Ağca, bir kâğıda sahte bir isimle Greece yani Yunanistan yazdı. Beş on dakika sonra Ağca, İtalyan polisi tarafından bir başka merkeze götürüldü ve beş on polis tekme yumrukla dövdüler. Yarım saat

sonra Ağca, Digos denilen İtalyan siyasi polis merkezine nakledildi. Burada kaldığı sürece ona bir tek fiske bile vurulmadı. Ağca'ya tek bir yanlış kelime bile söylenmedi ve nazik davranıldı. Elbette İtalyan polisi Papa suikastının ardında Vatikan hükümetinin olacağını hayal edemezdi. Siyasî polis merkezinde İtalyan polisi ve istihbaratının yöneticileri ilk iş olarak Ağca'yı çırılçıplak tırnaklarından saçına kadar aradılar. İntihar etme ihtimaline karşı ayakkabılarını ve saatini bile aldılar.

Birkaç saat sonra da Roma'nın başsavcısı onu sorgulamak için geldi. Tabii Ağca hakikati asla itiraf edemeyeceği için boş sözlerle ve yalanlarla onları oyalamaya çalışıyordu. Lübnan'da George Habaş isimli ünlü komünist teröristin bir eğitim kampında silah ve bomba eğitimi aldığını söylüyordu ki bunlar yalandı, çünkü hayatında Lübnan'ı görmemişti. Daha sonra Ağca, Bulgaristan'da kaldığını söylüyordu ki bu da gerçekti.

Ağca, İtalyan polis merkezinde tam sekiz gün aralıksız olarak bir sandalyeye kelepçeli olarak tutuldu. Sekiz gün hiç uyumadı. Buna rağmen gayet sağlıklı ve dinç kalabildi. Bu yüzden polis şefleri ve savcılar hayrete düştüler. Ağca şartlar gerektirdiğinde her insanın rahatlıkla bu zorluklara tahammül edebileceğine inanıyordu. Polis merkezinde Ağca'nın karşılaştığı en ilginç olay şu oldu:

Tutuklandığının üçüncü veya dördüncü günü 25-30 yaşlarında genç bir İtalyan polis, Ağca'nın kaldığı odada meslektaşları ile konuşurken ona dikkatle baktı ve elini yüzüne kapayarak İtalyanca "Tanrım, bu adam her gün bizimle yemek yiyordu. Böyle bir şey olamaz" diye söylendi. Gerçekten Ağca Roma'da bulunduğu zamanlarda ve en son Nisan ayında Digos siyasi polis merkezinin yanındaki self servis restoranda yemek yiyordu. Polis merkezine beş on metre uzaklıktaki bu restoranda polisler de yemek

yiyordu. Ağca birkaç kez İtalyan siyasi polisleriyle birlikte yemek yemişti. Bu yüzden genç polis Ağca ile birlikte yemek yemesini kabullenemiyordu. Bu arada 17 Mayıs 1981 günü suikasttan sonra Vatikan radyosu vasıtasıyla dünyaya yaptığı ilk konuşmasında Papa şu mesajı veriyordu: **"Beni vuran kardeşimi samimiyetle affettim. Onun için dua ediyorum."**

Papa'nın bu affı, Vatikan hükümeti tarafından Ağca'ya verilen "af" sözü müydü, yoksa Papa'nın asil kalbinden yükselen insanî bir arzu muydu? Muhtemelen her ikisinin birleşimiydi. Belki de Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli, Papa'ya Ağca'yı affetmesini telkin etmişti. Neticede Papa, çok iyi kalpli ve vicdanlı bir insan olmasaydı asla Ağca'yı affettiğini söylemezdi.

Polis merkezindeki sekiz günlük tutukluluktan sonra Ağca Roma cezaevine nakledildi. Suikasttan hemen sonra İtalyan hükümeti Ağca'ya özel bir avukat tayin etti. Avukatın ismi Pietro Dovidio idi. Bu avukat hem Vatikan hükümetinin adamı bir katolikti hem de İtalyan istihbaratıyla ortak çalışıyordu. Av. Dovidio yıllarca Ağca ile Vatikan hükümeti arasında bir elçi olarak görev yaptı. Bu arada Ağca Vatikan'da yargılanmayı bekliyordu. Çünkü Vatikan Meydanı, Vatikan sınırları içinde kalıyordu ve Vatikan mahkemesinin yargılaması gerekiyordu. Fakat İtalyan adaleti olaya el koymuş ve İtalyan kanunlarına göre de Vatikan meydanında işlenen

her suç İtalyan devleti tarafından yargılanıyor ve cezalandırılıyordu. Mahkemenin Vatikan'da değil İtalya'da yapılacağı anlaşılınca Ağca kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Av. Dovidio vasıtasıyla Vatikan hükümetine haber gönderiyor, kendisinin Vatikan mahkemesi tarafından yargılanmasını talep ediyordu.

31 Mayıs 1981 günü Vatikan hükümetinin ve Papa'nm tek gazetesi L'osservatore Romano gazetesi ilk sayfasında Vatikan hükümetinin görüşü olarak "Adalet, affetmektir" başlıklı bir makale yayınlıyordu. Yani Ağca'nın affedilmesi ve en hafif cezaya çarptırılmasını ve en kısa zamanda serbest bırakılmasını tavsiye eden bir makaleydi. Esasında Katolik İtalyan hükümeti ve Katolik İtalyan savcılar da aynı görüşteydiler ve hatta Vatikan'ın hizmetçileriydiler. Fakat Ağca, Vatikan'ı ihanet ile suçluyor ve İtalyan mahkemelerini asla kabul etmiyordu. Av. Dovidio mahkemeden birkaç gün önce Vatikan hükümetinin bir mesajını Ağca'ya getiriyor ve "bak Ağca, Vatikan mahkemesinde ısrar etme. Papa'yı vurduğum için üzgünüm dersen, İtalya'dan özür dilersen, halk seni anlayışla karşılar ve mahkeme de seni yirmi yıl hapse mahkûm eder, en fazla yedi sekiz yıl yatar çıkarsın!" diyordu. Ağca ise Vatikan'ın 1983 yılında serbest kalacaksın vaadini hatırlayarak yirmi yıl cezayı korkunç bir şey olarak görüyor, cezaevinde dört beş yıldan daha fazla yaşayabileceğine inanmıyordu. Böylece 20 Temmuz 1981 tarihî mahkeme günü geliyordu. Ağca, saç sakal karışık ilk gün mahkemeye geliyor ve kısa ve fanatikçe bir konuşma yapıyordu. İtalya'da hiçbir şekilde işkenceye maruz kalmadığı halde, İtalyan devletinin işkencesine maruz kaldığını söylüyor, bütün dünyada yayılan bu haber de İtalyan hükümetini çok öfkelendiriyordu. Ağca, İtalyan devletinin bir hiç olduğunu, kendisini yargılama yetkisi olmadığını, Vatikan devletinin haysiyetli davranmasını ve kendisini yargılamasını istemesini haykırıyordu. Diğer günlerde mahkemeye gitmeyi de reddediyordu. Yani Ağca kendi kendisini müebbede mahkûm

ettiriyordu. Bu arada dünya medyası büyük bir kalabalıkla, gazeteci grubuyla ve merakla Papa suikastı mahkemesini izliyor, suikastçının hangi devlet, hangi istihbarat adına çalıştığına dair birçok teori ortalıkta dolaşıyordu.

22 Temmuz 1981 günü Roma ağır ceza mahkemesi Ağca'yı müebbet hapse mahkûm etti. Ağca'nın bu fanatik davranışı karşısında müebbet cezası kesinlikle kaçınılmazdı. Avukatının istediği gibi davransaydı muhtemelen on beş yirmi yıl bir hapis cezasına çarptırılıp belki yedi sekiz yıl belki de dört beş yıl içinde serbest kalabilirdi veya İtalya'da mevcut olan yarı özgürlük modeliyle cezaevinden çıkabilirdi. Fakat ilahî plan o zaman Ağca için bambaşka, anlaşılamaz bir yol öngörüyordu. Ve bu daha sonraki yıllarda Bulgaristan'ın, Sovyetlerin, Amerika'nın herkesin birbirini suçlayacağı bir sürecin başlamasına ve ardından asrın mahkemesi denilen 1985 yılı mahkemesinin yapılmasına kadar gidecekti.

7-8 Ekim 2000. Vatikan'da Papa dünyayı Fatima Meryem Ana'ya adıyor, emanet ediyor. İnsanlar bilsin ki Meryem Ana sadece Allah ın bir hizmetçisi idi. (Reuters Paul Hanna)

İlahî plan Mehmet Ali Ağca'nın yeryüzündeki hayatından ve özgürlüğünden çok daha önemliydi.

Rahibe Lucia, Fatima mucizesinin hayatta kalan tek şahididir. 1930 yılından itibaren Vatikan'a bütün papalara onlarca mektup yazmış ve Rusya'nın ve dünyanın Meryem Ana'ya adanmasını istemiştir. Fakat Vatikan elli yıl rahibe Lucia'yı dikkate almamıştı. 13 Mayıs 1981 günü Ağca'nın Papa'ya sıktığı iki kurşun, Vatikan'ı ve Papa'yı ikna etmiş ve sadece bir ay sonra Papa, Rusya'yı ve dünyayı Meryem Ana'ya adamıştır. Böylece Ağca mucizesi, 13 Ekim 1917 günü gerçekleşen ve bin yılın en büyük mucizesi denilen güneş mucizesinden çok daha etkili olmuş ve Ağca, Vatikan'ı ve Papa'yı ikna etmiştir. Böylece 7 Haziran 1981 günü Vatikan'da büyük bir törenle dünya Meryem Ana'ya vakfedilmişti. 13 Mayıs 1982 günü Papa, Fatima'ya gidip yine Rusya ve dünyayı Meryem Ana'ya adamıştır.

25 Mart 1984 günü Vatikan'da bir milyon kişinin huzurunda dünya yine Meryem Ana'ya adanmıştır. 13 Mayıs 1991 günü Fatima'ya gitmiş ve Ağca'nın sukiast kurşununu Meryem Ana tacının tepesine en değerlimücevher olarak yerleştirmiştir.

13 Mayıs 2000 tarihinde Fatima'da yine bir milyon kişinin huzurunda üçüncü sır açıklanmış ve dünya Meryem Ana'ya adanmıştır. 7-8 Ekim 2000 tarihinde Vatikan'da bin altı yüz piskopos ve kardinal ile birlikte Papa yine dünyayı Fatima mucizesine emanet etmiştir. 13 Mayıs 2010 Fatima ziyaretinde yeni Papa Ratzinger, Ağca'nın Papa suikastından bahsetmiş ve Fatima mucizesinin ilahî bir mucize olduğunu tekrarlamıştır.

Şimdi milyarlarca insana şunu sormak lazım; son bin yılın en büyük mucizesi olan 13 Ekim 1917 Fatima'daki güneş mucizesi elli yıl rahibe Lucia'nın ve milyonlarca katolik insanın ısrarına rağmen

13 Mayıs 2000. Fatima üçüncü sırrın ifşasından önce Papa ve Rahibe Lucia özel bir görüşme yapıyorlar. (Reuters STR New)

Vatikan'ı ve Papa'yı dünyayı Fatima, Meryem Ana'ya vakfetmeye yetmemişken nasıl oldu da Ağca'nm Papa'ya sıktığı iki kurşun sadece bir ay sonra, hatta yirmi beş gün sonra Papa'yı ve Vatikan'ı dünyayı Meryem Ana'ya adamaya ikna etti, zorladı? Bu büyük bir mucize değilse, nedir? Bu ilahî sistemin bir işareti değilse nedir?

Mesih'in dönüşü Kur'an-ı Kerim'in neresinde? Diye soran cahil kardeşlerimiz işte size ilahi tartışılmaz belge, ZUHRUF suresi ayet 57 ila 62 arası 6 ayet her şeyi izah ediyor. Ayet 61, "Mesih Kıyameti ilan edecek" diyor ve ayet 62 ekliyor "Bana uyun bu doğru yoldur." Yani son peygamberin bildirdiği ilahi kitap Kur'an-ı Kerim'e uymalısınız deniliyor. Neticede Mesih Ağca da Kur'an-ı Kerim'e göre dünyanın sonunu ilan etmiştir. Ve Mesih Ağca yeni bir ilahi kitap yazmayacak ve yeni ilahi bir din kurmayacak asla. Melek Cebrail dünya tarihine söz verdi "Kur'an-ı Kerim son ilahi kitap ve İslamiyet son ilahi din" Dedi. Melek Cebrailin sözü kesinlikle tutulacaktır. Bütün dünya bilsin ki, insanların bir tek biyolojik vücutla onmilyonlarca yıl muhteşem bir hayat yaşayacağı cennet saraylarına giden tek yol İslamiyet yoludur. Evrensel istikbale dair insanların yeryüzünde İslamiyetten başka hiçbir umudu yoktur ve olmayacaktır.

6. BÖLÜM

TANRI MI? ŞEYTAN MI?

TANRI MI ŞEYTAN MI?

"Bu suikastı nasıl yapabildiler?"

Papa'nın Polonyalı özel sekreterinin açıkladığına göre suikasttan sonra kendine geldiğinde Papa'nın söylediği ilk söz bu soru cümlesi olmuştu. Bilinen o ki ne Papa'nın kendisi ne de Vatikan'da etrafına toplanmış Polanyalı grup, suikasta dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Çünkü Papa suikastı, Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli, en yakın yardımcısı Kardinal Achille Silvestrini ve onların yakın adamları tarafından tertiplenmişti. Tabiatıyla Papa suikastı, Bulgaristan hikâyesi ve Emanuela Orlandi'nin kaçırılması, bütünüyle bir İtalyan hikâyesidir. Özellikle Vatikan'ı yöneten İtalyanların hikâyesidir. Bu yüzden Vatikan'da yaşayan ve İtalyan olmayan birçok kardinal, piskopos ve bürokratın da Papa suikastından haberleri olmaması kuvvetle muhtemeldi ve onların da akıllarında Papa gibi bir barış adamını "kim, neden vursun?" şeklinde soru işaretlerinin oluşması kaçınılmazdı.

Vatikan hükümeti, Papa suikastı sonrası dönemin de nasıl yönetileceğini planlamıştı elbette. Vatikan'ın dinî inancına göre Papa suikastı üçüncü sırrın gerçekleşmesi idi ve bu olay Sovyet imparatorluğunu yıkacaktı. Şimdi bu hakikati bütün dünyaya

propaganda etmek, duyurmak gerekiyordu. Polonyalı Papa da kendisine en yakın kardinaller ve piskoposlar vasıtasıyla bu hususta ikna edilmeliydi ve Vatikan bu konuda yoğun bir çaba gösteriyordu. Suikasttan birkaç gün sonra bazı kardinaller ve piskoposlar Papa'nın yanına gönderilmiş ve suikastın üçüncü sırrın gerçekleşmesi olduğu, 13 Mayıs 1917 Fatima mucizesi ile 13 Mayıs 1981 Papa suikastı arasında bir tesadüf olmadığı, bunun ilahî bir plan olduğu ona sürekli olarak telkin edilmişti. 13 Mayıs 1981 günü Vatikan tarafından özel olarak seçilmiş olsa da bu gerçekten böyleydi. Çünkü neticede Vatikan hükümeti ilahî sistemin basit bir vasıtasıydı. Doğal olarak suikast sonrası birçok farklı yorumlar ortaya çıktı. Mesela, 15 Mayıs 1981 günü Vatikan'ın resmî gazetesi L'osservatore Romano'nun beşinci sayfasında "Era il giorno di Fatima" (Fatima'nın günüydü) başlıklı yazının altında şu kelimeler yazılıydı: **"Papa suikastı bu fakir genç-Ağca-tarafından yapılmadı. Papa suikastı bu fakir gencin ellerinde vücut bulan cinler tarafından yapıldı."**

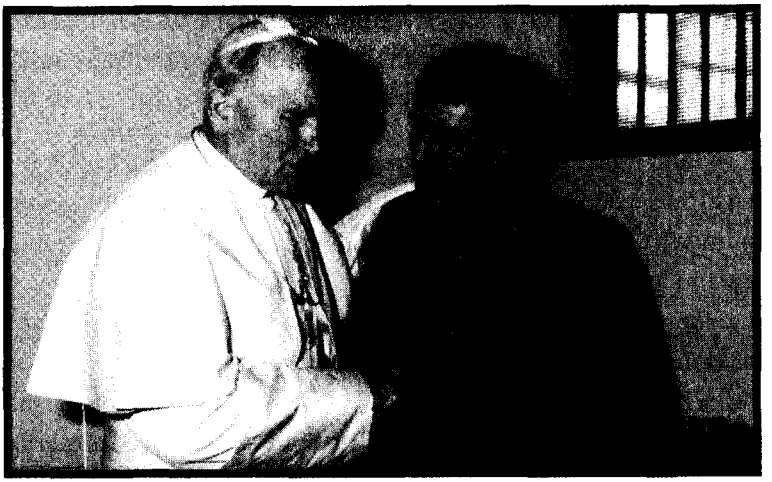

Dünyanın en büyük imparatorluğu olan ve beş kıtaya yayılmış, on binlerce okul ve üniversitenin sahibi olan Vatikan devletinin gazetesinde bunların yazılması inanılır gibi değildir. İnsanların bu yazıyı görmeden inanması da çok zordur. Vatikan suikastı Ağca'nın değil cinlerin yaptığını söylüyor. İki bin yıllık Vatikan tarihinde bu olayın böyle bir yorumunun benzeri de yoktur. Tabii şeytan ve cinlerin neticede insanî bir izaha da ihtiyacı vardır. Yani şu soruya cevap bulmak gerekmektedir: "Şeytan ve cinler Papa suikastını yapmak için hangi hükümet, yani Amerikan mı yoksa Sovyet hükümetini mi kullanmışlardı?" Çünkü Vatikan hükümetinin Papa suikastını organize ettiğini dünyaya itiraf etmek kesinlikle mümkün değildi.

İtalya'da yayınlanan haftalık Katolik Il Sabato dergisine Kasım 1991 veya Kasım 1992'de verdiği bir mülakatta Papa'nın yakın arkadaşı Polonyalı Kardinal Andrey Maria Deskur, kendisine sorulan **"Papa suikastını kim emretti?" sorusuna şöyle cevap veriyordu:**

"Elbette şeytan! Fakat şeytanın Amerikan istihbaratı CIA'yı mı yoksa Sovyet istihbaratı KGB'yi mi kullandığını öğrenmek istiyorsanız mahşer gününü beklemeniz lâzım."

Tabii bu kardinal Deskur mutlak iyi niyetli de olsa büyük bir hata içindeydi. Dünyanın bu kitapta göreceği gibi Papa suikastının ardında KGB mi yoksa CIA mi olduğunu anlamak için ne dünyanın sonunu ne de mahşer gününü beklemek gerekiyor. Basit fakat inanılmaz hakikat, çok daha net ve açık ki insanî manada Papa suikastının ardında Vatikan hükümeti vardır. Bunun en büyük ve kesin belgesi de Emanuela Orlandi olayıdır. Bu konuda Polonyalı Papa'nın da çok farklı, biraz çelişkili ve gerçekten ilginç açıklamalarını da mutlaka hatırlamak gerekir. 18 Mayıs 2000 günü Milano'da yayınlanan Il Giornale gazetesindeki bir röportajda Psikopos Pavel Hnilica şöyle diyordu:

"Ben 1985 yılında bir gün Papa'nın özel dairesinde onunla birlikte yemek yiyordum. Kendisine şöyle bir soru sordum: 'Papa hazretleri, size göre bu suikastın arkasında kim var?' Papa şöyle cevap verdi: '**Suikastın ardında şeytan var, fakat şeytan da sadece Tanrı'nın bir maşasıdır.**' Böylece Papa demek istiyordu ki Tanrı ilahî planının gerçekleşmesi için şeytanı da kullanabilir."

Bu arada şeytan gizemine dair bin kez tekrarlansa da yetmeyecek olayı tekrar etmekte fayda vardır. 29 Haziran 1972 günü medyanın ve halkın huzurunda Vatikan'da Papa VI. Paul şöyle demişti: **"Şeytan, Vatikan'a girdi!"**

Papa'nın Katolik yazar Vittorio Messori ile birlikte yazdığı Varcare la Soglia della Speranza (Umut Eşiğini Geçmek. Milano: Mondadori Editore, 1994) isimli röportaj kitapta Papa'nın şu sözleri kaydedilmişti:

"Fatima'daki üç çocuk için ne demeli? Bunlar ansızın 1917

yılında Rusya'daki Ekim devriminin öncesinde Meryem Ana'dan şu sözleri duydular. 'Rusya değişecek ve benim kalbim zafer kazanacak!' Böyle bir kehaneti bu çocuklar uydurmuş olamazlar. Ne tarihi ne coğrafyayı ne sosyal hareketleri ne de ideolojilerin gelişimini biliyorlar. **Buna rağmen kehanetleri yüzde yüz gerçek çıktı. Bunun için Papa uzak bir ülkeden çağrıldı ve bunun için Vatikan meydanında tam 13 Mayıs 1981 günü yani Fatima mucizesinin gerçekleştiği gün Papa suikastı yapılmalıydı ki bütün bunlar açık ve anlaşılabilir olsun. Ta ki dünya tarihinde özel işaretlerle konuşan Tanrı'nın sesi duyulsun ve anlaşılsın."**

İşte burada da görüldüğü gibi Papa'nın bu sözleri 13 Mayıs 1981 suikastının ilahî bir planın gerçekleşmesi için yapıldığını açıkça itiraf ediyor.

Bu arada bazı Müslümanların ve bazı Protestanların Fatima mucizesini, şeytan ve cinlerin bir komplosu olarak görmeleri olayına dönmek gerekir. Ağca, bu konudaki bütün şüpheleri ve soru işaretlerini anlıyor, fakat kesin olarak Fatima mucizesinin, şeytanî sistemin değil ilahî sistemin mutlak kontrolü altında gerçekleştiğine inanıyor.

Birçok kişi şöyle soruyor: "Şeytan ve cinler insanlara görünerek Meryem Ana veya bir başka şahıs şekline bürünerek bir takım sırlar ifşa ederek, insanların kendilerine bir ilâh gibi tapmasını isteyebilirler mi?" Bu soruya cevap olarak "Elbette şeytan ve cinler insanlara çok nadir de olsa görünebilirler. Bazı mucizeleri gerçekleştirebilirler. Fakat bütün müminleri her zaman aldatamazlar." denilebilir. Şayet aşırı şüphecilikle davranılırsa o zaman dünyadaki bütün dinlerin şeytan ve cinler tarafından üretildiği söylenebilir ki bu da şeytanî bir yalan olur. Elbette bütün dinler mükemmel değildir. Allah ebediyen mükemmel olsa da kendisi ile insanlar arasındaki bazı elçilerin, insan veya melek elçilerin bazı hataları yüzünden birçok din maalesef

mükemmel değildir. Fakat Ağca dünya tarihine şu açıklamayı da yapmak zorundadır "Kur'an-ı Kerim son ilahi kitapdır ve İslamiyet son ilahi dindir ve kesinlikle kıyamet gününe kadar geçerlidir." Bu yüzden Mesih Mehdi Ağca yeni bir ilahi kitap yazmayacak ve yeni bir ilahi din kurmayacak asla.

Zaten bütün kutsal kitaplar, ileride insanlar "acaba bu kitap şeytanın kitabı diye sorarlar mı?" düşüncesiyle kendilerinin şeytanın kitabı olmadığını belirtiyorlar. Bu konuda İncil'den şu somut misalleri göstermek mümkündür:

Marco İncili, sure 3, ayet 21. "Mesih İsa'nın yakınları onu duyunca kendisini almak için dışarı çıktılar ve 'Mesih İsa kendinde değil.'diyorlardı.

Marco İncili, sure 3, ayet 22. "Kudüs'ten gelen din adamları 'Mesih İsa'da beelzebub yani cinlerin başı var ki böylece cinleri insanlardan kovabiliyor!' diyorlardı.

İncil'in bu ayetleri, Mesih İsa'nın bazı akrabalarının onu kendinde olmayan bir meczup olarak gördüklerini ispat etmektedir. Kudüs'teki birçok Yahudi din adamı Mesih İsa'yı şeytanın işbirlikçisi olarak tanımladığını göstermektedir. Fakat evrensel ilahî gerçek şu ki, Mesih kâinatta Tanrı'nın birinci ebedî hizmetçisi ve sözcüsü olduğudur.

Mesih İsa'nın bile şeytanî bir olay olarak tanımlandığı bir dünyada Fatima mucizesinin de birçok şüphe ve soru işareti yaratması kaçınılmazdı. Şeytanî mi yoksa ilahî bir sistem eseri mi olduğu tartışması normaldir. Bu konuda bazı dinî grupların görüşlerini aktarmakta fayda vardır:

1. Ekim 1994 veya 1995'te uluslararası medyanın bildirdiğine göre İran devlet televizyonu bir beyanatında Fatima mucizesinin

Meryem Ana eseri olmadığını, tamamen bir Şii mucizesi olduğunu belirtmişti. Tabii bu bir masaldan ibaretti.

2. Bazı Protestan Evangelist gruplar "Evet, Fatima'da inkâr edilemez bir mucize oldu. Fakat orada görünen kesinlikle Meryem Ana değildi ve şeytanın en yakın yardımcısı olan Diana isimli şeytanî varlıktı yani bir cin idi. Bu şeytanî varlık mucizeler yaparak birkaç kez Hıristiyanlara görünmüş ve Hıristiyanların kendisine tapınması için bu mucizeleri yapmış, Hıristiyanları aldatmış!" diyorlardı.

Yani Evangelistlere göre Meryem Ana mucizelerine ve ikonlarına çok büyük sevgi ve saygı gösteren Katolikler ve Ortodokslar esasında şeytana tapıyorlardı. Tabii bu görüş, kesinlikle doğru değildir. Çünkü zaten Meryem Ana hiçbir zaman kendisini Tanrıça ilan etmedi. Bu zaten mümkün değildi. **Kendisini Tanrı veya Tanrıça ilan eden kâinattaki her varlık kesinlikle tek Allah tarafından yok edilecektir. "Şirk günahı" asla affedilmeyecektir. Neticede Meryem Ana sadece ilahî sistemin birçok hizmetçisinden bir tanesi olmuştur.**

Bu arada Evangelist gruplar hakkında da birkaç söz söylemek gerekir. Bu aşırı fanatik veya fundamentalist grupların fikir babası Cyrus Scofield, birçok suçtan dolayı yıllarca Amerikan hapishanelerinde yatmış, psikiyatrik vaka bir şahıs idi. Yani Evangelistler bu tip akıl hastaları tarafından aldatılıyor ve yanlış yollara sürükleniyorlardı. Mesela Amerika'daki en ünlü Evangelist vaizlerden Jim Bakker birçok kez Beyaz Saray'da Başkan Ronald Reagan ile görüştü. Kendisinin Tanrı ile konuştuğunu iddia eden Jim Bakker daha sonra karısı ile birlikte çocuklara karşı cinsel sapkınlık, uyuşturucu kullanmak ve dağıtmak suçlarından kırk yıl hapse mahkûm edildi. O zaman kendisinin şeytan tarafından sürüklendiğini söyledi.

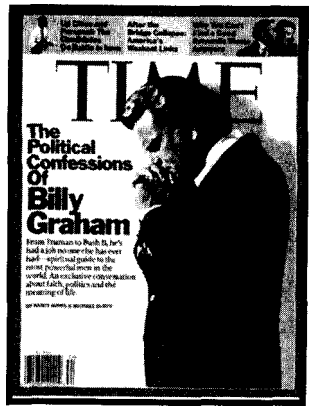

TİME dergisine kapak olan Şeytani evanjelist tarikat liderlerinden Billy Graham hem Müslümanlara hem Vatikan'a karşı kin ve nefret kusuyordu. Bu aptal ve cahil insanları sistematik bilimsel bir mücadele vasıtasıyla Müslüman yapmak kesinlikle mümkündür, çünkü evanjelist tarikatlar sosyal psikopat olaylardır.

Bu fotoğrafta görüldüğü gibi bazı suçları ortaya çıkınca Psikopat Jimmy Swaggart onbinlece insanın huzurunda ve televizyon yayınında ağlayarak şu sözleri söyledi "Size ihanet ettim, yalan söyledim, Şeytan beni sürükledi, beni affedin." Tabii bu Jimmy Swaggart'ın alçaklığı ortaya çıkmadan önce de televizyon yayınlarında kendisinin Tanrı ile konuştuğunu söylüyordu.

Sadece Müslüman ve Evangelist gruplar değil bir papa olan XXIII. Giovanni de, Fatima mucizesinin ilahî kaynaklı olmayabileceğini söylemiştir. 1958 yılında bir grup kardinal ve piskopos eşliğinde üçüncü sırrı gören ve okuyan Papa XXIII. Giovanni "Bu konuda hiçbir fikir belirtmiyorum. Susmayı tercih ediyorum. Bu olay ilahî bir işaret olabilir de olmayabilir de!" demiştir. Papa'nın bu "ilahî olmayabilir de" beyanı, "şeytanî de olabilir" anlamına gelmektedir, çünkü üçüncü bir yol yoktur. Neticede Vatikan yaklaşık yüz yıldan beri Fatima mucizesini Mesih İsa'dan sonraki iki bin yıllık Vatikan tarihinin en büyük mucizesi olarak kabul etmiştir.

10-13 Mayıs 2010 tarihlerinde Papa Ratzinger, Fatima ziyareti sırasında Fatima mucizesinin ilahî bir gerçek olduğunu, hem de yaklaşık bir milyon insanın huzurunda tekrar ilân etmiştir. **Şunu da hatırlamak lazım ki dünya tarihindeki en büyük mucizelerden biri de olsa neticede Fatima mucizesi uçsuz bucaksız kâinatta on milyarlarca yıllık evrensel tarihte bugün basit bir ayrıntı olarak kalmış, aşılmış bir hadisedir. Mesih İsa'nın dirilttiği birkaç ölü de evrensel tarihte basit bir ayrıntı olarak kalmıştı. Çünkü evrensel gelecekte mahşer günü yüz milyarlarca insan yeniden diriltilecekler ve bir tek biyolojik vücut ile en az on milyonlarca yıl cennette veya cehennemde maddî-fiziksel bir hayat yaşayacaklardır.**

Fatima mucizesinde bir de şu basit sorular vardır: Meryem Ana her insan gibi öldü, gitti. Kendisi okuma, yazma bilmeyen bir insandı. Güneş sisteminden çok uzaklarda başka bir dünyaya gittiği söylenebilir. Meryem Ana, Fransızca ve Portekizce'yi nerede, nasıl öğrenebildi? Meryem Ana'ya bu yabancı dilleri öğretenler bir günde mi bir dakikada mı öğrettiler? Onlar Meryem Ana'ya dünya tarihinde mevcut olan yaklaşık on bin farklı lisanı bir günde veya birkaç dakikada öğretebilirler miydi? Meryem Ana yeryüzüne bu galaksinin hangi bölgesinden gelip gidiyordu?

Bu sorular üzerinde çok düşünmek lazımdır. İnsanlar UFO masallarıyla uyutulurken, NASA gibi saygın kuruluşlar, güneş sistemi ötesinde zekâlı yaratıklar ararken Fatima mucizesi unutulamazdı. Milyarlarca insan dine hiç zaman ayırmazken Avatar, Matrix, Star Wars gibi fantastik filmlere Harry Potter, The Da Vinci Code, The Lord of the Rings, New Moon gibi kitaplara-filmlere çok zaman ve para harcamaktadırlar. Müzik, sinema, spor ve özellikle futbol, kitlelerin yeni dini olabiliyor ve milyarlarca insanın beyni yıkanıyor. Bir sporcu olarak Ağca'ya göre spor, güzel ve çok faydalıdır. Fakat din, daha doğrusu Hak din, daha da güzel ve faydalıdır. Spor, sağlıklı hayat ve iyi beslenme ile insanlar sadece birkaç on yıl daha iyi yaşayabilirler. **Fakat Hak din İslamiyete göre doğru yolda yürüyenler evrensel gelecekte bir tek biyolojik mükemmel vücut ile muhteşem cennet saraylarında on milyonlarca yıl tarif edilemez güzellikte hayat yaşayacaklardır.**

Yaşlanmanın, ihtiyarlamanın, yorulmanın, çirkinleşmenin, hastalıkların, hayattan bıkmanın, usanmanın asla olmadığı bir hayat ve sürekli enerji dolu, genç, sağlıklı, güzel ve mutluluk dolu bir hayat! Ey insanlar. Yapabileceğiniz en akıllı mantıklı yatırım islamiyete hizmet etmek ve gerektiği zaman Allah için her şeyinizi feda etmektir. Ebedi Cehennemlerde en az on milyonlarca yıl etten kemikten bir tek vücut ile yaşayacak olan insanlar en az trilyon kez ölüm dilenecek ve asla ölemeyecekler. Cehennemde sadece ölebilmek için her insan trilyon dolar vermek isterdi, fakat nafile. İlahi imparatorlukta ve cehennemde sonsuz sınırsız iktidar-zenginlik-bilim ve teknoloji Allahın izniyle Mesih ve Melekler Ordusunun elinde mutlak hakimiyeti altında olacaktır. Ey insanlar. Yeni bir vücut ile Cehennemde diriltildiğimiz zaman acı çekmeyiz zannetmeyin. Siz belki on milyarlarca insan belki yüz milyarlarca insan siz yeniden diriltildiğiniz zaman sadece uykudan uyanmış gibi elbise değiştirmiş gibi olacaksınız. Ve unutmayın ki en korkunç

hastalıklardan en büyük acıları çeken insanlar bin kez elbise değiştirseler de aynı acıları çekmeye devam edecekler. Bu dünyada isteyen herkes acılardan kurtulmak için intihar edebilir. Fakat cehennemde hiç kimse asla ölemeyecek, ey Şeytanın köleleri biz size ölümsüzlük bahşedeceğiz ölümsüzlük... Ölümü size trilyonlarca kez arzu ettirecek en korkunç ölümsüzlük.

Sadece ilahi imparatorluk cennetlerinde sürekli genç sağlıklı enerjik mutlu olmak mümkündür.

Bu dünya hayatında bütün insanlar için çöküş ve ölüm kaçınılmazdır. Allah yolunda yürüyenler, İslamiyete hizmet edenler cennet saraylarmda muhteşem bir hayat yaşayacaklar. Dünyanın bütün bilim ve teknolojileri, para ve silahları size bin yıllık gençlik ve güzellik veremez ve sizi korkunç hastalıklardan kurtaramaz. Ölümsüzlük zirvesine giden tek yol hak din islamiyetin yoludur.

7. BÖLÜM

HUKUKÎ KOMPLONUN SEBEPLERİ

HUKUKÎ KOMPLONUN SEBEPLERİ

Komünist Bulgaristan'a ve Sovyetler Birliğine karşı yapılan uluslararası siyasî-hukukî komplonun ayrıntıları çok az bilinmektedir. Bu olayı anlatıp, ispat etmeden önce bu komplonun tarihî sebeplerini ve meşruiyetini, uluslararası medyanın bu komploya muhtemel bir hakikat olarak inanmasını anlayışla karşılamak lazımdır.

Neden Sovyetler Birliği ve onun uydusu komünist Bulgaristan, Polonyalı Papa'ya karşı bir suikast düzenlemiş olabilirlerdi? Bu soruya basit cevap birçok tarihî şahıs ve doküman/belge ışığında verilmiştir.

Ekim 1978'de Polonyalı Karol Wojtyla isimli kardinalin Papa olarak seçilip Vatikan zirvesine yerleşmesi, başta Sovyetler olmak üzere bütün komünist ülkelerde korku ve endişe yaratmıştı. Çünkü bu anti-komünist Papa, Batı medeniyetinin ve Vatikan'ın bütün maddî-manevî imkânlarını kullanarak Batı'nın manevî lideri olarak Sovyet imparatorluğuna ve komünizme karşı bir soğuk savaş, Haçlı seferi yürütebilirdi. Bütün istihbarat uzmanları Polonyalı Papa'nın karizmatik bir figür, çok zeki ve enerjik büyük bir lider ve hem

Batı'da hem komünist ülkelerde yüz milyonlarca insanı harekete geçirebilecek olağanüstü bir şahsiyet olduğunu biliyorlardı. Papa'nın seçilmesinden sonra Kremlin ve KGB, Papa'yı Amerikan ve Avrupa istihbarat teşkilatlarının seçtirdiğini iddia ediyor ve bu gizli operasyonu Amerika devlet adamı ve Polonya asıllı anti-komünist Zbegniew Brezinski'nin organize ettiğini iddia ediyorlardı. Sovyet istihbaratına göre Brezinski ve CIA, komünizmi yıkmak için anti-komünist Polonyalı Papa'yı seçmişlerdi. Komünist ülkelerin istihbarat teşkilatlarının ve diğer birçok kurumlarının analizlerinde, belgelerinde ve medyanın haber ve yorumlarında Polonyalı Papa, büyük bir düşman olarak tanımlanıyor, anti-komünist bir yobaz, düşman Amerika ile sosyalist sisteme karşı çalışan bir işbirlikçi olarak suçlanıyordu. Bütün bu olaylar Kremlin ve KGB'yi harekete geçmeye ve Polonyalı Papa'nın nasıl durdurulacağına dair karar almaya zorlamıştı.

13 Kasım 1979 tarihli bir belgede, Moskova'da Sovyet komünist partisinin bütün mensuplarının yani Kremlin'in adamlarının ve politbüro mensuplarının bir araya geldikleri ve bu zirvede Katolik Papa'nın durdurulmasına dair bir karar verdikleri açıkça görülmektedir. Bu zirvede çıkan karar, KGB'nin başı Yuri Andropov'a iletilmiştir. Andropov, üç yıl sonra Kremlin'in lideri olacaktır. Kremlin'den KGB'ye gönderilen yazılı emir şöyledir:

"Polonyalı Papa tarafından uluslararası komünizme karşı başlatılan yeni siyasî saldırıyı durdurmak için Sovyetlerin elinde bulunan bütün imkânları kullanmak gerekmektedir. Ve şayet gerekirse disinformasyon ve aşağılama, inandırıcılığını yok etme ötesinde ilave tedbirler de alınmalıdır."

Batılı istihbarat teşkilatlarının analistleri ve uzmanları, Kremlin'in KGB'ye gönderdiği bu emrinin açıkça Polonyalı Papa'yı öldürme emri olduğunu belirtmişlerdir. Kremlin'in bu

emrinin altında Mikhail S. Suslov, Andrei P. Kirilenko, Konstantin V. Chernenko, Konstantin V. Rusakov, V. N. Ponomarev, Ivan V. Kapitanov, Mikhail V. Zimianim, Vladimir I. Dolgikh ve Mikhail S. Gorbachov'un imzası vardı. Bu isimlerden üç tanesi yani KGB Başkanı Andropov, Chernenko ve Gorbachov müteakip yıllarda Sovyet imparatorluğunun liderleri olacaklardır.

Papa suikastı için Ağca ve KREMLİN liderleri birçok kitap ve derginin kapağında suç ortakları olarak tanıtıldılar.

KGB, Polonya'daki Sovyet Büyükelçiliği ve Polonya istihbarat teşkilatı işbirliği ile de Papa'ya bizzat ulaşmaya çalışıyordu. Papa'yı bu öldürme planı, Sovyetlerin Varşova Büyükelçiliğinde çalışan KGB ajanı Victor Sheymov tarafından 1987 veya 1988 yılında Washington'da National Press Club'da dünya medyasına açıklandı. Binbaşı Sheymov, KGB Başkanı Andropov'un Varşova'daki Sovyet Büyükelçiliğine gönderdiği gizli telgrafta fiziksel olarak Papa'ya yaklaşmalarının istendiğini görmüştü. İstihbarat uzmanlarının bildiği gibi bu bir öldürme emriydi. Yani Papa'ya suikast emredilmişti.

Fakat Papa'yı öldürmek isteyen Sovyet imparatorluğu, 2005 yılında ölen Polonyalı Papa'dan on beş yıl önce tarihten silinip

gitmişti. Dahası Batılı hükümetler ve uluslararası medya Papa'ya suikastın Sovyet lider Leonid Brejnev tarafından şu sebeple kararlaştırıldığını iddia ettiler: Papa, 1979 yılında Brejnev'e özel bir mektup yazmış ve Sovyetler Birliğinin Polonya'yı askerî işgali karşısında Papalık makamını terk edeceğini ve Polonya halkının lideri olarak Sovyet işgaline karşı millî direnişi yöneteceğini yazmıştı. Batılı bazı hükümetlerin iddialarına göre de işte bu uyarı karşısında Kremlin, Papa'nın öldürülmesine karar vermişti.

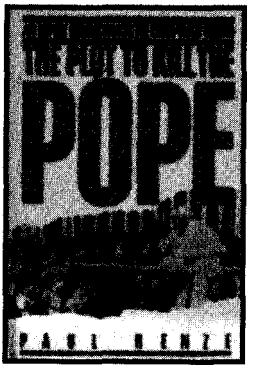

CIA yöneticilerinden Paul Henze de "The plot to kill the Pope" isimli kitabında KREMLİN ve KGB'yi suikastın sorumlusu olarak suçladı.

Bu belgelerin ötesinde Batı dünyasının ve medyasının, Sovyet imparatorluğunun ve uluslararası komünizmin Papa suikastındaki sorumluluğuna inanması için başka binlerce mantıkî sebepleri vardı. Çünkü komünizm daima katillerin ve işkencecilerin sistemi olmuştu ve daima bütün dinlere ve Tanrı'ya karşı yıkıcı bir kin ve nefretle saldırmıştı. Komünizm, iktidara geldiği her ülkede bütün dinlerin mabetlerini yakmış yıkmıştı. Din adamlarını öldürmüş veya hapsetmişti. Sadece 20. Yüzyıl'da komünizm bütün dünyada

yüz milyondan fazla insanı öldürdü ve daha fazlasını da fiziksel ve psikolojik olarak yaraladı, sakat bıraktı. Komünizmin babası Karl Marx ve Lenin, Stalin gibi şahıslar da bütün dinlere düşman birer satanist idi. Komünizm, dünyaya bir işçi cenneti, bir ütopya vaad ederken neticede iktidar olduğu her yerde şeytanî bir cehennem yarattı. Binlerce toplama kampında on milyonlarca insan şeytanî zulümlere maruz kaldı. Fakat Hıristiyanların da hafızaları çok güçlü değildi. İki bin yıldan beri Mesih İsa'nın ıstırabını hatırlayanlar komünizm tarafından öldürülen yüz milyon insanı pek fazla hatırlamazlar.

Bugün komünizm vahşeti tamamen sona ermiş değildir. Kuzey Kore'de geçen yıllarda iki milyondan fazla insan açlıktan ölmüştür. **Kuzey Kore'nin azılı psikopat diktatörü Kim İl Jong, iktidardaki işbirlikçilerine "Bize ekmekten önce nükleer silah lazım. Yirmi milyon Kuzey Koreli daha açlıktan ölebilir ve biz bu ülkeyi hayatta kalan dört-beş milyon kişi ile de gayet iyi yönetebiliriz." demiştir.**

Bu sefil psikopat Kim il Jong komünist Kuzey Kore'nin sahte Tanrısıdır. Kuzey Kore cumhuriyetinde sözde akıl ve bilim adına bütün dinler yasaklanmış ve sonuçta beyni yıkanmış milyonlarca insan Kim il Jong gibi ulu önder yüce önder denilen satanist psikopatlara Tanrı gibi tapmaya başlamıştır.

Satanist psikopat sahte Tanrı Kim il jong'a kulluk etmektense bu generaller, alimler, bürokratlar ve teknokratlar intihar etmelidir.

Diğer taraftan megaloman ve sahte Mesih Sun Myung Moon, bu vahşi Kuzey Kore diktatörlüğü ile iyi ilişkilerini devam ettirmektedir. Yüz binlerce sözde Hıristiyan da bu sahte Mesih'i bir Tanrı gibi dinlemekte ve ona tapınmaktadır. İnsanlığın bir kısmı tamamen çıldırmış olmalı. Eski ABD Başkanı baba George Bush, sahte Mesih Moon'un sözcüsü olarak birçok toplantıya katılmış ve bu tarikatı övmüştür. Bu davranışın karşılığında birkaç milyon dolar para almıştır.

Bugün dünyanın acilen çözmesi gereken bir Asya problemi mevcuttur. Asya'daki ekonomik, endüstriyel, sosyal sistemin üretim gücü, verimlilik, disiplin özelliklerini öven entelektüel siyasetçi, ekonomist ve medya çok büyük bir hata yapmaktadır. Bu zenginlik üretiminin yüz milyonlarca kadın, çocuk dâhil insanları sistematik köle durumuna düşürdüğünü unutmaktadırlar. Bilimsel, teknolojik ilerleme, ekonomik zenginlik üretimi sosyal düzenin disiplini ve toplumun güvenliği elbette muhafaza edilmeli, fakat aynı zamanda insan hakları, kişisel özgürlük, din ve fikir özgürlüğü de bütün insanlara eşit ölçüde garanti edilmelidir. İnsanoğlu hiçbir zaman robot seviyesine, maymun seviyesine düşürülmemelidir. Çünkü bu insanlık onuruna en büyük ihanet ve Tanrı'ya karşı en büyük suçtur.

Bugün Hıristiyan Batı medeniyeti, demokratik parlamenter sistemi ve hukuk devleti sistemi ile dünya tarihinde insanlığın ulaştığı en yüksek seviyede bulunmaktadır. Bu yüzden Batı medeniyetinin bütün barışçı, demokratik, kültürel araçlarını kullanarak dünyayı değiştirmek, iyileştirmek için mücadele etmek mecburiyeti vardır. Fakat bu dünyayı değiştirme projesi, halkların dini ve kültürel farklılıklarına karşı saygılı olmak zorundadır.

Bugün dünyada milyonlarca insan, binlerce yazar, siyasetçi, hukukçu, aydın, uluslararası komünizmin yeniden zaferi, dünya iktidarı için mücadele ediyorlar. Komünizmin insanlığa yaşattığı en korkunç acıları unutuyorlar. 1960 yılında on milyon Çinli açlıktan öldü, binlerce Çinli bebeklerinin cesetlerini yediler. Bu kadar korkunç bir manzara karşısında bazı Çinli yöneticiler Mao Zedong'a nükleer silahların masraflarını kısmasını ve bununla insanların açlıktan ölmesini engellemesini istediler. Mao ise "sekiz yüz milyon insanımız var. Dört yüz milyon Çinlinin açlıktan ölmesi bizi etkilemez. Kalan dört yüz milyon kişi ile Çin'i rahatlıkla yönetiriz. Bize ekmekten önce nükleer silah gerek." şeklinde cevap vermişti. İşte bu komünizmdir. Bu korkunç zihniyet karşısında söylenebilecek söz kalmamıştır.

Papa suikastında Sovyetleri ve komünizmi suçlamada bu genel manzaranın ötesinde bir de özel suçlar kategorisi vardı. Mesela Bulgaristan, Çekoslavakya, Komünist Almanya gibi ülkeler Sovyetlerin kontrolünde her türlü terörist faaliyet, suç ve uyuşturucu kaçakçılığını yönetiyorlardı. Dahası Sovyet liderler bizzat birçok cinayet emri vermişti. Mesela Stalin, Troçki'nin öldürülmesini bizzat emretmişti. Mexico City'de Troçki'yi öldüren komünist katil Ramon Mercader, 1960 Ağustos ayında Moskova'ya geldiğinde Sovyet hükümeti tarafından millî kahraman gibi karşılanmış ve ölümüne kadar hükümet tarafından büyük bir saygı ile korunmuş ve bakılmıştı.

Dahası KGB şeflerinden olan Vasili Mitrokin, Batı'ya kaçırdığı binlerce KGB gizli belgesini açıklamış, bu belgelerde Kremlin'in dünyanın her tarafındaki terörist hareketleri finanse ettiği, desteklediği apaçık ispat edilmişti.

Bilindiği gibi Sovyet lider Leonid Brejnev, İtalya'daki Kızıl Tugay teröristlerini, Almanya'daki Kızıl Ordu teröristlerini, İspanya'daki ETA teröristlerini, katillerini gerçek özgürlük savaşçıları olarak tanımlıyordu. Bu arada Şubat 1981'de uluslararası komünizmin kiralık katilleri Münih'te bulunan Radio Free Europe/ Azatlık Radyosu binasına bomba koymuş ve onlarca masum insanın yaralanmasına ve sakatlanmasına yol açmıştı. Ekim 1983'te yanlışlıkla Sovyet hava sahasına giren Güney Kore yolcu uçağı, Sovyet lider Yuri Andropov'un emri ile Sovyet savaş uçaklarının attığı füzelerle parçalanmış ve ikisi Amerikalı milletvekili olmak üzere üç yüz kişi okyanusa gömülen uçakta ölmüştü.

Böylesine korkunç bir suç, hiçbir demokratik Batı ülkesinde meydana gelmezdi. Bu yüzden Batı medyası şöyle düşünüyordu: Şayet Sovyet lider Andropov hiçbir geçerli sebep olmaksızın sivil bir yolcu uçağını yok etme emri verebiliyorsa KGB şefi olduğu zaman da Kremlin'in en büyük düşmanı olarak gördüğü Polonyalı Papa'ya karşı ölüm emrini niçin vermiş olmasındı ki? Aralık 1982'de CNN International'a canlı yayında bir röportaj veren Henry Kissenger "Papa suikastını Yuri Andropov'un yaptırdığına dair yazılı belgeler mevcut" demişti. Kissenger belki de 13 Kasım 1979 tarihli Papa'yı ne pahasına olursa olsun durdurmak emri veren Politbüro kararından bahsediyordu. Fakat bu konuda son söz olarak şunu söylemek mümkün: Evet, Kremlin'den, KGB'den Papa'yı öldürme emri çıkmıştı. Belki diğer komünist ülkeler de Papa'yı öldürmek için plan yapmışlardı, fakat Kremlin'in Papa'yı öldürme emri hiçbir şekilde uygulanmamıştır. Çünkü Ağca'nın gerçekleştirdiği Papa suikastının

insanî manada tek sorumlusu kesinlikle Vatikan hükümetidir.

Bu arada Sovyetler Birliğini ve komünist Bulgaristan'ı da Papa suikastından dolayı suçlayan dünya medyasını da saygıyla ve anlayışla karşılamak lazımdır. Zira uluslararası komünizmi suçlamak için binlerce haklı sebep vardır.

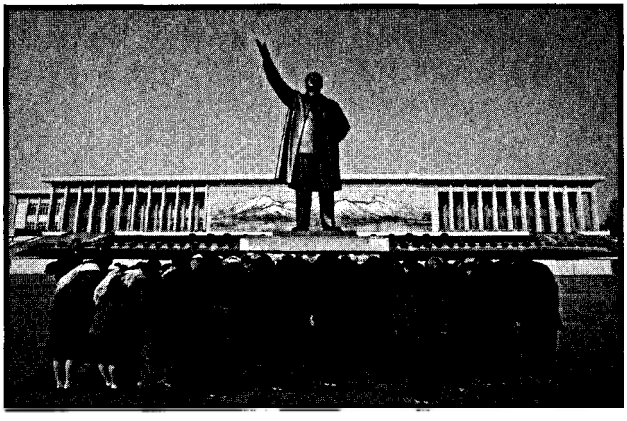

İşte şeytan imparatorluğu Kuzey Kore'nin en kutsal mabedinde Kim il Sung anıt mezarında milyonlarca beyni yıkanmış insan ulu önder yüce önder denilen çürümüş ceset Kim il Sung a secde ediyorlar. Bu korkunç trajedi insanlık tarihinin ortak utancıdır. İnsanlık onurunu ayaklar altına atan satanist terörist devletlerin sistemlerin ideolojilerin bekçileri yani şeytanın köleleri cehennemde trilyonlarca kez ölüm dilenmeyi hak etmiyorlar mı? Katrilyon kez hak ediyorlar. Şeytan belki bir gün affedilebilir. Fakat Şeytana kulluk eden Firavunlar ve köleleri asla affedilmeyecek.

Tanrıyı tarihten silmekle övünen komunist sahte laik ve satanist sistemler gerçek tanrı yerine insanların kalbine satanist psikopatları yerleştirdiler.

Ulu önder veya yüce önder olarak tanımlanan bu diktatörlerin bir çoğu akıl hastası, paranoyak, megaloman, rezil şahıslardı. Dünya tarihinde milyonlarca bilim adamı teknokrat silahlı devlet memurları ve bürokratlar kainatı yaratan ve yöneten hakiki Tanrı'ya kin kusarken Hitler, Stalin, Kim il Sung ve benzeri şahıslar gibi anıt mezarlarda yatan çürümüş cesetlere tanrı diye tapıyorlar.

8. BÖLÜM

ULUSLARARASI HUKUKÎ SİYASÎ KOMPLO

ULUSLARARASI HUKUKÎ SİYASÎ KOMPLO

22 Temmuz 1981 günü Ağca müebbet hapse mahkûm edilmiş ve bir ay sonra Roma'dan 200 km uzaklıktaki Ascoli şehri cezaevine nakledilmişti. Ascoli, İtalya'nın birçok ünlü mafya babasının ve suç örgütü liderinin tutuklu kaldığı yüksek güvenlikli bir cezaevi idi. Ağca'nın Roma'dan Ascoli'ye nakli sırasında dört beş polis otosu ve bir polis helikopteri eşlik etmişti. Mahkemeden sonra Papa suikastı biraz unutulmuş gibi görünüyordu. 5 Eylül 1981 günü Londra'da yayınlanan The Times gazetesi şöyle yazıyordu: "Vatikan hükümeti, Amerikan hükümetine yazdığı bir mektupta Papa suikastının ardında Sovyet hükümetinin olduğunu belirtiyor." Böylece uluslararası siyasî-hukukî komplonun yolu açılmış oluyordu. Zaten İtalyan istihbarat teşkilatı SISMI, 18 Mayıs 1981 tarihli gizli raporunda şu iddiada bulunuyordu:

"Papa suikastı, Sovyetler Birliği Savunma Bakanı Mareşal Dimitri Ustinov tarafından organize edilmiştir. Sebep, Polonyalı sendika Solidarnoş'un Kremlin için sürekli büyüyen endişe verici bir tehdit oluşturmasından kaynaklanmıştı. Suikast kararı Kasım 1980'de Bükreş'te Varşova Paktı savunma bakanlarının ortak toplantısında alınmıştır."

İtalyan istihbarat teşkilatının Vatikan hükümeti ile çok uzun yıllardan beri devam eden bir işbirliği mevcuttu. Fakat Sovyetlere karşı yapılan bu komplonun temel sebeplerinden bir tanesi, Ağca'nın özgürlüğünü elde etmekti. Elbette Vatikan, suikasttaki sorumluluğunu gizlemek için bütün sorumluluğu uluslararası komünizme yükleyebilirdi. Fakat bu çok basit bir sebep olacaktı. Çünkü dünyanın en büyük iktidar merkezlerinden biri olan Vatikan'ın hiçbir şeyden ve kimseden korkusu yoktu. Mesela, şayet Ağca bir İtalyan cezaevinde Vatikan hükümetini, Papa suikastını organize etmekle suçlasa hiç kimse ona inanmazdı. Fakat Vatikan, Ağca'ya 1983 yılında serbest bırakılacağına dair şeref sözü vermişti. Bu yüzden dünya kamuoyunun Ağca'nın özgürlüğünü kabul edebileceği şartları yaratmak gerekiyordu. Böylece bu uluslararası operasyonla Papa suikastının sorumluluğunu uluslararası komünizmin sırtına yükleyerek Ağca'yı komünizmin bir kurbanı olarak gösterip serbest bırakmak çok kolay olacaktı. Vatikan hükümeti, İtalyan ve Vatikan devletlerinin en bilgin ve yetkili özel uzmanlarını soğuk savaş propaganda, yanıltma haber ve medya uzmanlarını bir araya toplamış ve bunları hem uluslararası komünizme karşı hukukî ve siyasî komployu inşa etmekle görevlendirmiş hem de Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli iki kız çocuğunun kaçırılmasını ve bu entrikaların yönetimini Vatikan-İtalyan özel birimine devretmişti.

Eylül 1981'de İtalyan siyasî polisinden komiser Bellisario, savcının emri üzerine Ağca'yı ziyarete geliyor ve ertesi gün İtalyan istihbarat teşkilatlarının kendisini ziyaret edeceklerini bildiriyordu. Ve birkaç gün içinde birisi sivil istihbarat SISDE bölüm şefi diğeri askeri istihbarat SISMI bölüm şefi, yanlarında tercüman Profesör Anna Masala ile Ascoli cezaevine geliyorlardı. Anna Masala, mükemmel Türkçe konuşuyordu. Bu görüşmede İtalyan istihbarat

şefleri, Ağca'ya, Vatikan Başbakanı Kardinal Agostino Casaroli'nin selamını getirmişlerdi. Ağca'nın savcı Martella ile görüşmesini istediler. Yeni bir mahkeme yapılabilmesi ve Ağca'nın özgürlüğünü kazanabilmesi için İtalyan istihbaratı Vatikan hükümetinin Ağca'ya 1983 yılında özgürlüğü garanti edeceğini bildiriyordu. Ağca, istihbarat şeflerine "özgürlüğüm nasıl elde edilecek? Bir firarla mı yoksa birkaç rehine ile takas yoluyla mı?" şeklinde bir soru sordu. "Hayır" cevabını verdiler. Herşeyin İtalyan kanunlarına uygun olarak yapılacağını belirttiler. Yani Papa açıkça İtalyan Cumhurbaşkanı Sandro Pertini'ye Ağca'nın serbest bırakılması için resmî talepte bulunacak ve İtalyan devleti de onu serbest bırakacaktı. Hepsi bu kadar basitti.

İtalyan istihbaratçılar, özgürlüğünü dünyaya kabul ettirebilmek için onun İtalyan savcı ile diyalogu kabul etmesini istiyorlardı. Gerisini onlar ve İtalyan hükümeti düşünecek ve halledecekti. Bunun ötesinde Ağca, istihbarat şefleriyle birkaç kez daha görüştü. Fakat komünist Bulgaristan'a karşı hukuk komplosu özellikle savcı Martella tarafından yürütülecekti.

Aynı dönemde yani 1981 sonbaharında İtalyan Parlamentosunda yaptığı bir konuşmada Hıristiyan demokrat senatör Claudio Vitalone, İtalyan medyasının yazdığına göre şu sözleri söylemişti: **"Şayet Papa suikastçısı Ağca, İtalyan cezaevinden kaçarsa İtalyan devleti prestij kaybeder. Fakat Ağca, İtalyan cezaevinde öldürülürse dünyanın bütün ülkeleri İtalya ile diplomatik ilişkilerini keserler."** Bu inanılmaz sözlerin ne anlama geldiğini sormak gerekir. Ağca'nın ölümü, dünyanın bütün ülkelerinin İtalya ile diplomatik ilişkileri kesmesine niçin sebep olsun ki? Ağca, bütün dünya için niye o kadar çok kıymetli olsun ki?

Belki Vatikan hükümetinden birileri Hıristiyan demokrat senatör Vitalone'ye Ağca yeni Mesih diye ifşaatta bulunmuştu?

Senatör Vitalone'nin bu inanılmaz konuşması üzerindeki sır perdesi henüz kaldırılmış değildir. Ekim 1981'de Ağca ilk kez savcı Martella ile görüştü. Savcı, Ascoli cezaevine Avukat Pietro Dovidio ile gelmişti. Ağca ile bu ilk görüşmede savcı Martella, birkaç kelimede kendi zihniyetini ve tarafını şu sözlerle açıkça ortaya koyuyordu: "Papa seni affetti. Vatikan hükümeti serbest kalmanı istiyor. Papa'nın ve Vatikan'ın her sözü biz Katolikler için bir emirdir!"

Savcı Martella, Azione Cattolica ve OPUS DEI gibi bazı tarikatların mensubu mu değil mi bilinmez. Fakat kesin olan bir şey vardı ki savcı, Vatikan'ın adamıydı ve İtalyan devletinden önce Vatikan devletine itaat ediyordu. Savcı Martella "Hiç endişe etme, hakikati birlikte arayacağız, her şeyi birlikte inşa edeceğiz" diyordu. İşte Ağca ile savcı Martella arasındaki inanılmaz, itiraf edilemez suç ortaklığı böylece başlamış oldu. Adım adım kumdan bir şato kurmak gerekiyordu. Tabii bu arada şu önemli ayrıntıyı da izah etmek gerekir. Savcı Martella, Ağca ile ilk kez Ekim 1981'de görüştüğü halde neden Bulgar diplomatlar Kasım 1982'de tutuklandılar? Bu sorunun inanılmaz cevabı şöyleydi; komünizme karşı uluslararası komplo ile 1983 Kutsal yılının ilanı aynı günlerde olmalıydı, yani Kasım 1982'de. Uluslararası komploya doğru ilk adım Ömer isimli gariban bir Türk işçisinin Mayıs 1982'de tutuklanması ile başladı. Bu şahıs, Ağca'ya Milano'ya bir silah getirmişti. Ömer, Papa suikastına dair hiçbir şey bilmiyordu. Fakat komploya inandırıcılık katabilmek ve komünistleri suçlamak için böyle bir girişime ihtiyaç vardı. Eylül 1982'de Ömer, İsviçre'den İtalya'ya iade edildiği zaman İtalya'nın en büyük gazetesi Corriere della Sera birinci sayfasında manşette şöyle diyordu: "Papa suikastı KGB komplosu araştırılıyor." Yani fakir, neredeyse alfabeden yoksun bir Türk işçisinin tutuklanıp İtalya'ya iadesi KGB ve Kremlin komplosunun başlangıcı olarak İtalya'nın en büyük gazetesi tarafından dünyaya duyuruluyordu.

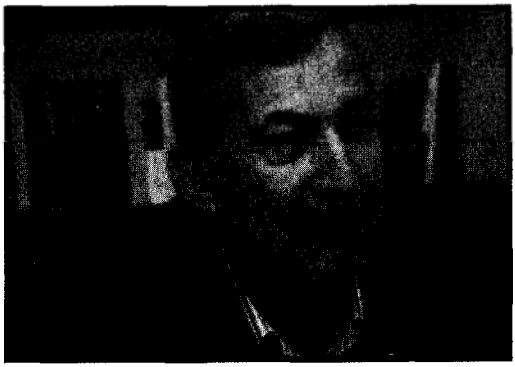

Musa Serdar Çelebi kesinlikle masum bir insandı.

Ekim 1982'de Almanya'da Musa Serdar isimli Türk vatandaşı tutuklandı. Bu şahıs, binlerce politikacı dan bir tanesi idi. Tek günahı, Ağca ile Milano şehrinde tanışması olmuştu. Serdar da tamamıyla masumdu ve Ağca'nın Papa'ya suikast yapacağını hayal bile edemezdi. Dahası Serdar bütün inananlar arasında diyalog vaaz ediyordu ve Katolik kilisenin insanî ve sosyal faaliyetlerini övüyordu. Fakat bu şahıs da Bulgar komplosunda kullanılmak üzere tutuklanmış küçük balıklardan bir tanesiydi. Şimdi ise ünlü bir Türk mafya babası bulmak gerekiyordu. Bu mafya elemanı da Bulgaristan hükümeti ile Ağca arasında bir aracı olarak dünyaya sunulabilmeliydi. İtalyan istihbaratının planına göre bu mafya elemanı Sofya'da Ağca ile Bulgar istihbarat ajanlarını tanıştırmış olmalıydı. Ekim 1982'de savcı Martella, Ağca'ya yedi sekiz Türk mafya babasının ismini ve fotoğrafını getiriyordu. Bunların arasında Bekir Çelenk, Sarı Avni, Abuzer Uğurlu gibi isimler de vardı. Savcı ile birlikte fikir alışverişi yapıp hangi ismin daha uygun olacağına karar verilecekti. Neticede şanssız seçim Bekir Çelenk'in üzerine düştü. Böylece Çelenk yıllarca asılsız bir suçlamaya maruz kalacaktı. Çünkü Çelenk hayatında Ağca'yı hiç görmemişti ve Papa suikastı

aklından ve hayalinden bile geçemezdi. Fakat şunu da eklemek lazım ki Türkiye'de bilindiği gibi Çelenk ünlü bir mafya suçlusuydu, silah ve eroin kaçakçılığı gibi adi suçlara bulaşmıştı. Fakat bu bile İtalyan adaletine Çelenk'i cezalandırma yetkisi vermezdi.

Böylece savcı Martella, masum olduğunu bile bile Çelenk'e karşı bir uluslararası tutuklama emri çıkarttı. Bu arada Çelenk Avrupa'da yaşıyor, dolaşıyor ve hiçbir ülkede tutuklanmıyordu. Çelenk Bulgaristan'a gittiğinde İtalyan medyasında onun tutuklanma kararı haberlere taşınmıştı bile. Bu sıradan Türk vatandaşlarını tutuklamak İtalya için oldukça kolaydı. Fakat şimdi komplodaki en hassas ve en zor dönem başlamıştı: Komünist ülkelerin vatandaşlarının tutuklanması.

Savcı Martella, Ağca ile görüşmelerinde yakın gelecekte birkaç Sovyet diplomatının veya Bulgar diplomatının tutuklanmasının gerektiğini söylüyordu. Fakat bunun için Amerikan hükümetinin kayıtsız şartsız desteği gerekiyordu. Bu desteği alabilmek için de Vatikan hükümeti ile İtalyan hükümeti, savcı Martella'nın Ekim 1982'de Amerika'ya ziyaretini organize etti. Savcı Martella Amerika'da bazı hükümet yetkilileri ile CIA görevlileri ve bazı medya mensuplarıyla görüştü. Bunlardan destek almaya çalıştı. Aslında bu ziyaretin sembolik bir anlamı vardı. Yani Martella dünya kamuoyu önünde Amerikan hükümetini de uluslararası komploya bulaştırmaya çalışıyordu. Bu sinsi plan, Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin eseriydi. Zaten Amerikan hükümetini ikna operasyonu daha önceden gizlice yapılmıştı. Papa ile CIA Başkanı William Casey ve Amerikan hükümetinin Vatikan nezdindeki özel temsilcisi Vernon Walters, Papa ile özel görüşmelerinde ve Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli ile görüşmelerinde bu konuları konuşmuşlardı. Şunu da hatırlatmak gerekir ki hem Casey hem de Walters, ibadetlerini yerine getiren Katoliklerdi ve Papa ile periyodik olarak görüşüyorlardı.

Fotoğrafta görüldüğü gibi 15 Aralık 1981 günü başkan Reagan ve kardinal Casaroli Beyaz Saray'da görüştüler. Eylül 1981'de kardinal Casaroli Beyaz Saraya bir mektup yazarak "Papa suikastının ardında KREMLİN-KGB var" demişti. Muhtemelen bu görüşmede başkan Reagan ile Papa suikastı da konuşuldu.

Kuvvetle muhtemel ki CIA'nın en üst yöneticileri, Papa suikastının arkasında Kremlin ve KGB'nin olduğuna bir şekilde Vatikan tarafından ikna edilmişlerdi. Bu arada 15 Aralık 1981 günü Vatikan Başbakanı Casaroli, Beyaz Saray'da Başkan Reagan ile görüşüyordu. Bu görüşme, Amerika'yı çok öfkelendiren Polonya'daki askerî darbeden iki gün sonra gerçekleşiyordu. Ama en önemlisi Haziran 1982'de Polonyalı Papa ve ABD Başkanı Reagan, Vatikan'da tam altı saat süren özel bir tarihî görüşme yaptılar. Saatlerce süren bu gizli görüşmede muhtemel ki Papa, samimî olarak inandığı şeyi yani suikastın ardında Kremlin ve KGB olduğu inancını Reagan'a aktarmıştı.

Haziran 1982'de ABD başkanı Reagan ile Papa altı saat süren gizli ve tarihi bir toplantı yaptılar. Muhtemel ki Papa ABD başkanına "Ağca suikastının ardında KREMLİN-KGB var" dedi. Başkan Reagan 1983 veya 1984 yılında bir beyanatında şöyle dedi "Papa suikastı sonuna kadar araştırılırsa üçüncü dünya savaşına yol açabilir."

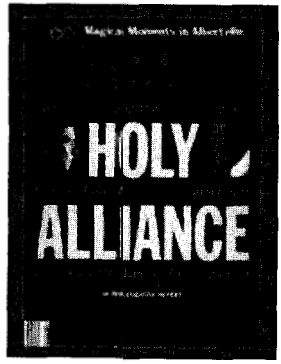

Bazı araştırmacı gazeteci yazarlara göre
Sovyet İmparatorluğunu yıkmak için Vatikan ve ABD Haziran 1982
Papa-Reagan görüşmesinde gizli bir anlaşmaya vardılar.
Bu TİME dergisi bu olayı "HOLY ALLİANCE"
yani Kutsal İttifak olarak tanımlıyor.

Tabii dünyayı komplo inancının ardından sürüklemek için ünlü gazeteci yazar Claire Sterling tarafından yazılan The Time of Assasins isimli kitap ve Amerikan NBC televizyonu tarafından yayınlanan belgesel "The man who shot the Pope" yeterli değildi. Tabii bu çalışmalarda mantığa uygun olarak haklı şüphelerini Sovyetlere karşı ifade ediyorlar, o zamanlar gerçekten uluslararası terörizmin merkezi olan Kremlin ve KGB'nin Papa suikastını yaptırmış olmasının gayet normal olduğunu söylüyorlardı.

Savcı Martella, Amerikan hükümeti ve CIA yetkilileri ile görüştükten sonra olumlu bir cevap alamadı. İtalya'ya eli boş olarak döndü. Amerikan hükümeti ve CIA, Papa suikastı suçlamasıyla birkaç Sovyet diplomatın tutuklanmasını dünya kamuoyunda açıkça desteklemeye yanaşmıyordu. Çünkü böyle bir durum uluslararası ilişkiler üzerinde yıkıcı olabilir, Doğu ve Batı blokları arasındaki soğuk savaşı daha da artırabilirdi. Böylece küçük komünist Bulgaristan, uluslararası komplonun doğrudan hedefi olarak seçiliyordu. Bulgaristan vasıtasıyla Sovyetler Birliğini dolaylı bir şekilde suçlamak daha kolay ve mantıklı görünüyordu. Elbette savcı Martella, bu uluslararası komploda görülebilen, öne çıkan küçük bir sembol adamdı. Bu komployu planlayan ve yöneten gerçek beyinler, soğuk savaş uzmanları, Vatikan ve İtalyan hükümetleri içinde saklanıyorlardı.

Şimdi bu komplonun arka planını, yönetici zirvesini anlayabilmek için şu tip olaylara göz atmak ve incelemek lazımdır:

Aralık 1982'de Amerikan Dışişleri Bakanı George Schultz, Vatikan'da Papa ile özel bir görüşme yaptı. Bu görüşme bittikten hemen sonra CNN International şu haberi dünyaya geçti: "Özel görüşmede Papa, George Schultz'a kendisine yapılan suikastın ardında Sovyetler Birliğinin olduğunu itiraf etti." Bu haber karşısında

birçok gazeteci tabiatıyla George Schultz'a "Papa gerçekten size böyle bir ifşaatta bulundu mu?" diye soruyordu. Schultz, CNN haberini tekzip ederek "Öyle bir hikâye yok. Şayet Papa suikastının ardında Sovyetler olsaydı, o zaman Batı ile Doğu arasındaki ilişkiler felakete sürüklenirdi." diyordu.

Bu noktada şu soruların sorulması gerekir:

1. Papa gerçekten George Schultz'a suikastın ardında Sovyetlerin olduğunu söyledi mi söylemedi mi?

2. Şayet Papa böyle bir ifşaatta bulundu ise George Schultz niçin bu haberi gazetecilerin önünde yalanlamak zorunda kaldı?

3. Papa ile George Schultz arasındaki bu görüşmeyi kim dinledi, kim kaydetti? Şayet Papa, Sovyetleri suikast ile suçladıysa bu haberi CNN'e kim geçti?

4. Şayet Papa ile George Schultz, suikastta Sovyet dahlini hiç konuşmadılarsa bu haberi kim uydurdu, kim CNN'e bildirdi?

Bu sorulara gerekli cevapları bulmak, anti-komünist komplonun karar ve yönetim merkezini tespit etmek için faydalı olacaktır. Fakat olmasa da düzinelerle başka belgelerle bu komplonun sorumlularını tespit etmek mümkündür. Sadece Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli çocukların kaçırılması olayını incelemek, anti-komünist komplonun ardında Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin olduğunu ortaya koymaya yeterlidir.

Amerikan hükümetinin ve CIA'nin Sovyet diplomatlarının tutuklanarak Sovyetleri doğrudan hedef alan planı reddetmesi üzerine şimdi İtalyan hükümeti için vurulabilecek tek hedef zayıf ve güçsüz bir ülke olan Bulgaristan kalıyordu. Bu uluslararası komplo, Vatikan ve İtalyan hükümetleri tarafından tasarlanmıştı. Fakat Ağca

ve savcı Martella da adım adım komployu hukukî zeminde inşa ediyorlardı. Bulgarları suçlarken bilinçli birkaç hata da yapmak gerekiyordu. Çünkü dış dünya özellikle komünist devletler bu komplonun İtalyan ve Vatikan istihbaratının uzmanları tarafından yapıldığını düşünmemeliydi. Herşeye rağmen savcı Martella bazı hukukî formaliteleri İtalyan kanunlarına göre yapmak zorundaydı. Her soru ve cevap kayıt altına alınmalıydı. Bu yapılırken her türlü kanuna aykırı davranmış oluyordu. Mesela bir gün savcı Martella şunu söylemişti: "Bak Ali, 13 Mayıs 1981 günü suikasttan birkaç saat sonra Bulgaristan'ın Roma büyükelçiliğinden diplomatik bir kamyon Sofya'ya hareket ediyor. Bu kamyon, senin ve yanındaki suikastçının Bulgaristan'a kaçması için iyi bir fırsat değil miydi?" İtalyan istihbaratının elde ettiği bu gizli bilgi böylece savcı Martella vasıtasıyla Ağca'ya bildiriliyordu Ağca da savcıya, "Evet, bu güzel bir fikir. Bu kamyonla suikasttan hemen sonra Roma'dan Sofya'ya kaçma planımız vardı." diyordu.

Esasında tamamen uydurmaca olan bu kaçış planını okuyan medya mensupları da komünist Bulgaristan'ın Papa suikastında sorumlu olduğuna inanıyorlardı. İtalyan kanunlarına göre bu davranışlar suçtu. Hem Ağca'nın hem savcı Martella'nın yalan ifade suçundan tutuklanması gerekirdi. Ama Ağca, Mesih değil miydi? Mesih de bütün insanî kanunların üzerindedir. 1985 Mayıs ayı sonunda Sovyet haber ajansı TASS bir yorumunda şöyle yazıyordu: "Şayet Ağca, Mesih ise o zaman Ağca'nın bütün yalanları saf altın gibi kabul edilmeli."

Savcı Martella esasında iyi, vicdanlı ve namuslu bir insandı. Masum insanları tutuklatmaktan dolayı vicdan azabı çektiği anlaşılıyordu. Fakat aynı zamanda iyi bir Katolik olmasından dolayı Vatikan hükümetinin emirlerine de uymak zorundaydı. Ara sıra savcı Martella elindeki ifade zabıtlarını göstererek "Bu İncil, Ağca,

senin özgürlüğün kutsal!" gibi sözler sarf ediyordu. Böylece savcı Martella kendisini akladığına, vicdanını rahatlattığına inanıyordu. Tabii bütün bu olayları normal insan aklı ve mantığı ile izah etmek imkânsızdı. Çünkü bütün bu olaylar İtalya gibi uygar, demokratik, zengin, gelişmiş ve barışçı bir ülkede yaşanıyordu. Burası ilkel bir Afrika ülkesi ya da bir muz cumhuriyeti değildi. Ama ilahî sistem karşısında hiç kimse farklı davranamazdı. Neticede Vatikan da İtalya'da bilerek veya bilmeyerek ilahî sistemin maşaları olarak hareket ediyorlardı.

Bulgar diplomatlara karşı tutuklama emri çıkarmadan birkaç gün önce bu şahısların fotoğraflarından tanınması gerekiyordu. Kasım ayının bir gecesi savcı Martella ve avukat Dovidio, bu formalitenin yapılması için Roma cezaevine geldiler. Savcı Martella masanın üzerine yaklaşık elli adet diplomat ve Bulgar hükümet görevlisinin resmini koymuştu, yani İtalya'da ikamet eden Bulgar hükümetinin bütün adamlarının fotoğraflarıydı. Bu elli kişiden üç tanesinin tutuklanması garanti ediliyordu. Tabii bu üç kişi zaten İtalyan istihbaratı tarafından birkaç ay önceden tespit edilmiş ve adım adım izlenmişti. Onlar hakkında gereken yapılmıştı. Bu arada Ağca ve avukatı ile savcı Martella en kaliteli İsviçre çikolataları yiyor, sohbet ediyorlardı. Uluslararası ilişkilerin kaderi üzerinde oynuyor, şakalaşıyorlardı. Savcı Martella önce Ağca'dan iki Bulgar diplomatı göstermesini istedi. Bunlardan birisi Bulgar elçiliğinde görevli binbaşı Vasilev idi. Diğeri Bulgar elçiliğinin muhasebecisi Todor Ayvazov idi. Bu iki diplomat dokunulmazdı. Savcı Martella iki fotoğrafın üzerine parmağını koyarak "Bak, bu fotoğraflara iyi bak. Bunlar değil mi?" diyordu. Ağca da hayatında ilk kez gördüğü bu fotoğraflara "Evet, bu ikisi Papa suikastında benimle işbirliği yaptılar" diyordu ve olay böylece halloluyordu. Üçüncü şahıs ise Bulgar Havayollarında müdür yardımcısı olarak çalışan Antonov idi. Bu şahıs, suikastta Ağca'nın şoförü ve yardımcısı rolünü alacaktı.

Antonov'un fotoğrafını da savcı Martella işaret etmişti. "Bak Ali, Antonov bu adam olmalı" demişti. Ağca da "Evet, Antonov kesinlikle bu!" diyerek karşılıklı gülüşmelerle operasyonun bu ayağı tamamlanıyordu.

Bu arada Ağca fotoğraflara bakıp diğerlerini de soruyor ve Bulgar büyük elçisini işaret ediyor, şoförünü de kendisi seçmek istiyordu. Avukat Dovidio da şakacı bir tonla "Biraz mütevazı olmasılın Ali, bu adam Bulgar büyükelçisi. Dünyanın bir numaralı teröristi Carlos bile büyükelçi bir şoför kullanmadı!" diyordu. Böylece üç dakika içinde üç Bulgar, Papa suikastının Roma'daki organizatörleri olarak suçlanıyor ve tespit ediliyordu. Bu inanılmaz traji-komik olay dünyanın en zengin, en gelişmiş, barışçı ve demokratik ülkelerinden birinde, İtalya'da oluyordu. Bu olay, bu komplo uluslararası barışı ve istikrarı tehdit edecek kadar ağır bir hadise idi. Tabii dış dünya bu traji-komik durumu hayal bile edemezdi. İşte bu yüzden 7 Mart 1983 tarihli sayısında İngiliz gazetesi The Daily Express Papa suikastına dair şöyle bir manşet atıyordu: "The Kremlin Plot" (Kremlin'in komplosu) İç sayfalarda da savcı Martella'yı kasdederek iki tam sayfaya büyük harflerle şöyle yazıyordu: "Tek bir adamın araştırması bile hem Moskova'yı hem de Washington'u korkutuyor!" Tabii dünya medyası savcı Martella'nın araştırmasının üç dakikada parmağını üç Bulgar diplomatın fotoğrafları üzerine koymaktan ibaret olduğunu tahmin bile edemezdi. Çünkü böyle bir komplo insanın hayaline ve aklına gelecek bir şey değildi.

Böylece dünyanın en büyük dört imparatorluğu Amerika, Sovyetler, Vatikan ve Avrupa bir mutlak yalanın ardına takılıp uluslararası bir propaganda savaşına sürükleniyorlardı. Tabii bu arada Ağca bu ilkel masallara bakarak eğleniyordu. Çünkü ona göre ilkel olmayan, basit ve sefil olmayan tek şey "ölümsüzlük" zirvesine yükselmek arzusu ve çabasıydı.

25 Kasım 1982 günü Bulgar Devlet Havayolları Balkanair Roma müdür yardımcısı, Bulgaristan hükümetinin görevlisi evinin önünde İtalyan polisi tarafından tutuklandı. Kendisine karşı suçlama, Papa suikastına fiilen katılmış olmaktı. Bu arada ne İtalyan medyası ne İtalyan hükümet mensupları ve hukukçuları, bir tek kişi şu basit soruyu sormuyordu: "Şayet bu Bulgar Antonov, Papa suikastına katılmış olsaydı aylardan beri uluslararası medya suikastta bir Bulgar bağlantısından bahsederken Antonov, bir buçuk yıldan beri İtalya'da bekleyip kendisini tutuklatacak kadar aptal ve cahil olabilir miydi?"

Papa suikastı suçlamasıyla tutuklanan Bulgar Antonov'un masum olduğunu Vatikan ve İtalyan devleti kesinlikle biliyorlardı.

Bu arada savcı Martella, Bulgar diplomatlar Ayvazov ve Vasilev'e karşı uluslararası tutuklama emri çıkartıyordu. Fakat Ayvazov ve Vasilev zaten bazı sebeplerden dolayı Bulgaristan'da bulunuyordu. İtalyan istihbarat teşkilatı da bu durumu bildiği için bu iki kişinin gıyabında tutuklanmasını planlamıştı. Çünkü Roma'da bulunan iki diplomatı tutuklamak İtalya için çok zor olurdu. Zira İtalya'da iki

diplomatı tutuklamak, hem Viyana konvansiyonuna aykırı olurdu, hem de hiçbir delil olmadan diplomat tutuklamak kolay bir şey değildi.

25 Kasım 1982 günü, bazı gazetelerin yazdığına göre Bulgar diplomat Ayvazov tam uçağa binip İtalya'ya dönecekken kendisine haber gelmiş ve Roma'ya geldiği takdirde suikastten dolayı tutuklanacağı belirtilmiştir. Ayvazov uçağa binmeyerek ülkesinde kalmıştır. Bu tuhaf olayın doğru mu yoksa sadece söylenti mi olduğu bilinmiyor.

Dünyada hiçbir savcı, üç tane yabancı masum diplomatı tutuklatma cesaretini gösteremezdi. Demokratik bir ülkede ise bu hiç mümkün değildi. Fakat savcı Martella dünyanın en büyük iktidar merkezlerinden birisi olan Vatikan'ın ve dünyanın yedinci zengin ve gelişmiş ülkesi İtalyan devletinin bir memuru olarak kendine güveniyor ve öyle hareket ediyor, emirlere itaat ediyordu. Esasında Vatikan hükümeti bütün bunları bir şeytanî kötülük eseri olarak yapmıyordu. Tam aksine Vatikan'ın bu komplodan 1983 yılında barışçı, onurlu, vicdanlı bir şekilde çıkış planı mevcuttu. Yani 1983 Kutsal yılında Vatikan hükümeti Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli iki kız çocuğunu kaçırarak Ağca ile takas edecek, Ağca serbest kaldıktan sonra da savcı Martella delil yetersizliği bahanesiyle bütün Bulgar ve Türk sanıkları serbest bırakıp İtalya'dan sınır dışı edecekti. Böylece hiçbir mahkemeye gerek kalmayacaktı.

Fakat olaylar Vatikan'ın ve İtalya'nın planladığı gibi gitmeyecekti. Bulgar diplomatlara karşı tutuklama emrinden sonra İtalya ile Bulgaristan arasında diplomatik ilişkiler dondurulmuş ve büyükelçiler geri çekilmişti. Bu hukuk komplosu iki ülke arasında uzun yıllar sürecek bir soğuk savaş, diplomatik savaş başlatmıştı.

Aralık 1982'de bir gün savcı Martella, Ağca'yı Roma cezaevindeki bir büroya çağırıp, "Beni dinle Ali, biraz sonra buraya Bulgar Antonov gelecek. Bu yüzleşmede ona karşı bütün suçlamaları cesaretle tekrar etmelisin!" diyordu. Birkaç dakika sonra cezaevi gardiyanları, Antonov'u savcı ile Ağca'nın bulunduğu odaya getirip bir iki metre uzakta bıraktılar. Cezaevindeki ofiste savcı Martella, Ağca ve Bulgar Antonov vardı. Şimdi bütün suçlamaları, tamamen masum olan Antonov'un yüzüne karşı tekrar etmek gerekiyordu. Bu gerçekten zor bir durumdu. Savcı ve İtalyan hükümeti Ağca'yı destekliyor, Antonov ise yabancı bir ülkede yapayalnızdı. Savcı Martella önce Antonov'a "Papa suikastı hakkında söyleyeceği bir şey olup olmadığını" soruyordu. Antonov ise kesinlikle masum olduğunu ve inanılmaz suçlamaların kurbanı olduğunu belirtiyordu. Akabinde savcı Martella, kanunlara aykırı olarak bu defa Ağca'ya suçlamaları tekrarlamasını tavsiye ediyordu. Ağca da Antonov'un suikast günü kendisiyle birlikte San Pietro meydanında olduğunu tekrarlamıştı. Savcı Martella elbette Antonov'un masum olduğunu biliyordu. İki sanık arasındaki yüzleşmenin bir noktasında savcı Martella müdahale ederek Antonov'a "Bulgar hükümeti mafyacıların ve eroin kaçakçılarının, silah kaçakçılarının işbirlikçisi olarak suç işliyor" diyordu. "Adalet evrenseldir" gibi şeyler söylüyordu. Martella bu sözleriyle "Sen masum olsan da burada suçlu Bulgar hükümetinin günah keçisi olarak bulunuyorsun" demek istiyordu. Ağca ile Antonov arasındaki tek görüşmenin hepsi buydu.

Antonov odadan çıkarken bir an durakladı ve tehditkâr bakışlarla savcı Martella ve Ağca'ya "Hiçbir şey cezasız kalmayacak!" diyerek bir tek cümleyle ikisini de tehdit etti. Daha sonra gardiyanların arasında yürüyüp gitti. Ne savcı Martella ne de Ağca, Bulgar Antonov'a tek kelime cevap vermediler. Bulgar Antonov elbette hiç kimseyi korkutamazdı, ama masum bir insan karşısında Ağca da savcı Martella da ne söyleyeceklerini bilemez halde kalmışlardı.

17 Aralık 1982 günü Sofya'daki Otel Moskova Park'ta Bulgaristan hükümeti uluslararası bir basın toplantısı düzenledi. Bulgar resmî haber ajansı genel müdürü Boyan Traykov'un başkanlık ettiği bu toplantıya Türk mafya babası Bekir Çelenk ve Bulgar diplomatlar Vasilev ile Ayvazov katıldılar. Uluslararası medyanın soruları karşısında tutuklama emrine maruz kalmış bu şahıslar, Papa suikastı ile hiçbir bağlantılarının olmadığını, kesinlikle masum olduklarını belirttiler. Gerçek de zaten buydu. Bu basın toplantısında ortaya çıkan en önemli şey, Ayvazov'un medya mensuplarına elinde fotoğraflarla şu soruyu sormasıydı: "Bakın, benim Vatikan meydanında koşan bu şahıs olduğum söyleniyor. Bir bu şahsa bir de bana bakın. Arada hiç benzerlik var mı?" Gazeteciler bu soru karşısında şaşırdılar. Yalnızca bir gazete fotoğrafın benzemediğini söylerken, diğer gazete ve televizyonlar olay yokmuş gibi davranmayı tercih ettiler.

Gerçekten savcı Martella ve Ağca, Vatikan meydanında kaçar gibi görünen 25-30 yaşındaki bir genci Ayvazov olarak tanımlamakla büyük bir hata yapmışlardı. Çünkü iki kişi arasında dağlar kadar fark vardı. Demokratik bir ülkede böyle büyük bir hatanın ortaya çıkması o hukuk davasının tamamen sona ermesi, suçlanan insanın da tamamen aklanmasına yol açardı. Fakat İtalya'da tam aksi bir durum gerçekleşti ve hukuk komplosu zayıflamak yerine daha da güçlendi.

20 Aralık 1982 günü İtalyan parlamentosu için tarihî bir gündü. O gün hukuk komplosunu tartışıyor ve tasdik ediyordu. Katolik İtalya, Mesih Ağca'nın bütün yalanlarını kutsallaştırmakla şanlı bir davranışta bulunuyor denilebilirdi. Tekrar hatırlatmak gerekir ki Mayıs 1985'te ateist Sovyet devletinin TASS ajansı "Şayet Ağca Mesih ise bütün yalanları saf altın gibi kabul edilmeli" şeklinde bir yorum yapmıştı. Ne muhteşem bir yorum!

Zaten 20 Aralık 1982 günü İtalyan parlamentosu da Ağca'nın bütün yalanlarını saf altın gibi kabul etmiş, tartışılmaz ve kutsal ilan etmişti. Katolik başbakan Amintore Fanfani, İtalyan parlamentosu huzurunda "Papa suikastı, son altmış yılın en büyük terör eylemidir ve barış zamanında uluslararası bir savaş eylemidir!" diye bağırıyordu.

İtalyan başbakan Amintore Fanfani fotoğrafta Papa ve Birleşmiş Milletler genel sekreteri ile görülüyor.

İtalya Savunma Bakanı da Papa suikastının Bulgar hükümeti tarafından organize edildiğini, suikast öncesi ve sonrası günlerde Bulgaristan Büyükelçiliğinde şifreli radyo mesajlarının arttığını iddia ediyordu. İtalyan İçişleri ve Adalet Bakanı da Bulgar devletini ve uluslararası komünizmi suçlayarak uluslararası terörizmin işbirlikçisi ve destekçisi olduklarını söylüyordu. Bütün İtalyan hükümeti kayıtsız şartsız olarak İtalyan savcılara ve istihbaratına desteklerini bildiriyordu. İtalyan parlamentosundaki yaklaşık bin parlamenterden biri bile şu basit soruyu soramıyordu: "Şayet Bulgar hükümeti ve istihbaratı, Papa'ya suikast eyleminde rol almışsa ajanları Antonov ve diğer iki diplomatını suikasttan bir buçuk yıl

sonrasına kadar İtalya'da tutacak kadar düşüncesiz ve dikkatsiz olabilir miydi?"

Bu arada Sovyet ve Bulgar medyası, İtalyan devletini maşa olarak gördükleri için Amerikan hükümeti ve CIA'yı hukukî komplonun gerçek ve gizli sorumluları olarak suçluyordu. Fakat bu Bulgar ve Sovyet suçlaması anlaşılmaz bir yalandan ibaretti. Zira bütün komplo tamamıyla İtalyan ve Vatikan hükümetlerinin bir ortak yapımıydı. Esasında Vatikan ve İtalyan hükümetleri CIA'nin ve Beyaz Saray'ın dünya kamuoyu önünde açıklanacak bir desteğini istemişler, fakat Amerikalılar bu suikasta dair Kremlin'i açıkça suçlamayı reddetmişti. Bu yüzden savcı Martella, Sovyet diplomatları tutuklatmak yerine Bulgar diplomatları tutuklamakla yetinmek zorunda kalmıştı. Gerçek şu ki Amerikan hükümeti, Papa suikastının Sovyet bağlantısı konusunda hep şüphe içinde kalmıştır. Bunu 1981-1985 arasında CIA merkezinde yazılan yaklaşık yirmi adet rapor göstermektedir. Çünkü bu raporların büyük çoğunluğu Sovyetlere karşı hiçbir delilin bulunamadığını belirtmektedir.

Fakat daha önemli bir belge ise, İtalya'da yedi kez başbakanlık ve kırk yıl aralıksız bakanlık yapmış olan Giulio Andreotti'nin 1990'lı yıllarda bir basın toplantısında söylediği şu sözlerdir:

"1982 Aralık ayında bütün İtalya, Papa suikastındaki Sovyet ve Bulgar bağlantısını konuşurken İtalya'daki CIA şefi yanıma geldi, baş başa kaldık ve bana 'İtalyan hükümeti Papa suikastı konusunda Bulgaristan'a karşı hiçbir delile sahip değil! Dikkat edin birileri hukukî ve siyasî bir komplo üretmesin!' dedi."

Şimdi şunu sormak gerekir. Şayet İtalya'daki CIA istasyon şefi, o zamanki İtalyan Dışişleri Bakanı Giulio Andreotti, Bulgaristan'a karşı bir hukuk komplosu yapıldığını ve dikkat edilmesi gerektiğini

söylüyorsa bu komployu kim organize ediyordu? Dünyada hangi iktidar merkezi İtalya gibi demokratik bir ülkeyi böyle inanılmaz bir komploda basit bir maşa olarak kullanıyordu?

Bu soruların cevabı gayet basit: Vatikan elbette! Bu hakikati anlamak için Emanuela Orlandi hadisesini dikkatle incelemek yeterlidir.

Vatikan Meydanı'ndaki İtalyan Polisi.

17 Aralık 1982 günü Bulgar hükümeti, masumiyetini ilan etmek ve İtalya'yı protesto için uluslararası bir basın toplantısı düzenlemişti. Elbette komünist Bulgaristan rejimi, diğer komünist sistemler gibi Tanrı'ya karşı, insanlığa karşı korkunç suçlar işlemekten günahkârdı. Bu suçlar Papa suikastından binlerce kez daha ağır ve vahim suçlardı. Fakat komünist Bulgar devleti Papa suikastında kesinlikle masumdu. Bunun için Bulgarlar ellerindeki fotoğrafı dünya medyasına gösterip, Vatikan meydanındaki adamın Ayvazov ile benzerliğinin olmadığını ve bunun bir hukuk komplosu olup olmadığını soruyorlardı. Evet, Bulgarlar haklıydı. Bunun için savcı Martella ertesi gün acilen Roma cezaevine gelmiş ve Ağca'ya "Bak Ali, Bulgar Ayvazov'un fizikî tarifinde bir hata yapmışız. Şimdi bu hatayı düzeltmemiz lazım!" diyordu. "Sen, Ayvazov yerine başka bir isim söylemelisin ve onun suikast sırasında meydanda olduğunu belirtmelisin" diye ekliyordu. "Ayvazov'un da suikast sırasında Via Conciliazione caddesinde otomobilde seni beklediğini de söylemelisin" diyerek sözlerini bitiriyordu. Bu sözler karşısında Ağca, bir anlık psikolojik zayıflık içinde savcıya "Savcı bey, bu oyunu bitirelim. Bütün sanıkları serbest bırakalım ve Papa suikastı araştırmasını tamamen kapatalım!" diyordu. Tepkili bir şekilde savcı "Bak Ali, işin içinde İtalyan devletinin uluslararası prestiji ve haysiyeti var. Hem yarın İtalyan parlamentosu bizim çalışmamızı tartışacak ve tasdik edecek. Dahası senin özgürlüğün kutsal. Bu mahkeme senin özgürlüğüne hizmet ediyor!" diye Ali'ye söylüyordu.

Savcı Martella bu inanılmaz sözleri Bulgaristan'a karşı düzenlenen hukuk komplosunu temel sebebinin ve amacının Ağca'yı özgürlüğüne kavuşturmak olduğunu gösteriyordu. Vatikan planına göre Ağca'nın kutsal özgürlüğü 1983 Mesih İsa kutsal yılında gerçekleşmiş olacaktı. Bu arada Ağca ve savcı Martella, Ayvazov'u Vatikan meydanından alıp birkaç yüz metre uzaklıktaki Via Conciliazione caddesine taşıyorlardı. Ayvazov'un yerine de San Pietro meydanına Ağca'nın en yakın arkadaşı Oral Çelik getiriliyordu. O günden sonra Çelik, Papa'ya kurşun atan ikinci suikastçı olarak dünya medyasında yer almaya başlıyordu. Fakat gerçekte Oral Çelik, Papa suikastına dair hiçbir şey bilmiyordu. En az bir düzine şahit, onun suikast günü Viyana'da Abdullah Çatlı ile aynı evde bulunduğunu teyit ediyordu.

Normal bir ülkede normal insan aklına ve mantığına göre bu Ayvazov hikâyesi bütün mahkemeyi, kumdan şatoyu tamamen yıkmalı, yok etmeliydi. Fakat İtalya'daki hukukî komplo, bırakın yıkılmayı tam aksine daha da güçleniyordu.

Bu arada Vatikan meydanında kaçar gibi görünen ve binlerce kez televizyonlarda ve gazetelerde fotoğrafı gösterilen o genç adam kimdi? İkinci Papa suikastçısı mıydı? Bir Türk müydü? Bir Bulgar mıydı? Yoksa bir başkası mıydı? Esasında o genç adam, kesinlikle sivil bir İtalyan polis memuruydu. Hiçbir şekilde kaçmıyordu ve sadece bilinmeyen bir sebepten dolayı koşuyordu. Bu fotoğrafın ne zaman çekildiğine dair de kesin tartışılmaz bir bilgi mevcut değildi. Hem Vatikan hem de İtalyan hükümeti, istihbaratı ve adalet mensupları bu gerçeğin böyle olduğunu biliyorlardı. Bu sivil İtalyan polis, İtalyan istihbarat teşkilatı tarafından susmaya mecbur edilmiş ve ortalıktan kaybedilmişti. Böylece bir masal uydurulmuş, o fotoğrafla Vatikan'daki ikinci suikastçı teorisi ortaya atılmış ve böylece uluslararası komplo hikâyesi de inanılır kılınmış

ve olay Bulgaristan'a kadar uzanmıştı.

Roma'da yayınlanan bir İtalyan gazetesi Il Messaggero Ocak-Şubat-Mart 1986'da birinci sayfasında bu fotoğrafı yayınladı ve altına da "Vatikan meydanında kaçan adam, bir İtalyan polis!" diye yazdı. Bu müthiş keşif ve ifşaat İtalya'da aynı gün unutuldu, görmezden gelindi. Hiç kimse bu kadar önemli bir konuda konuşmadı, araştırma yapmadı. Bu inanılmaz tuhaf duruma rağmen Ağca, yakın zamana kadar bu İtalyan polisin kimliğinin dünya kamuoyuna açıklanacağını, belki de polisin kendisinin ortaya çıkıp niçin ve nasıl susturulduğunu belgelerle dünyaya anlatacağına inanıyordu. Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki Bulgaristan'a karşı uygulanan hukuk komplosu öyle iki üç savcının yapabileceği basit bir olay değildi. Zira Bulgar tutukluların avukatları sürekli olarak İtalya'da mevcut olan özgürlük mahkemeleri, itiraz mahkemeleri ve yüksek mahkemeye başvuruyorlar, müvekkillerinin tahliyelerini talep ediyorlardı. Buna rağmen bütün mahkemeler söz birliği etmişçesine ortada bir tek delil olmamasına rağmen savcı Martella gibi hareket ediyorlar, ilkel masalları dokunulmaz ve kutsal kabul ediyorlardı. Bütün bu olayların insanî bir izahı yoktu. Çünkü bunlar ilahî planın bir parçasıydı.

Il Terzo Colpo/Üçüncü Kurşun

Hem Vatikan hem de İtalyan hükümetleri kesinlikle biliyorlardı ki Papa suikastçısı Mehmet Ali Ağca 13 Mayıs 1981 günü Vatikan meydanında yapayalnızdı. Fakat komplo teorisini desteklemek ve izah edebilmek için ikinci, üçüncü bir şahıs icat etmek ve dahası otuz yıldan beri anlatılan üçüncü kurşun masalını icad etmek gerekiyordu. Ama Papa suikastında ikinci şahıs da üçüncü kurşun da kesinlikle yoktu. İtalyan medyasının otuz yıldan beri nasıl bu ilkel masalları kesin bir gerçekmiş gibi kabul ettikleri ise gerçekten

inanılmaz bir durumdur. **Çünkü Papa suikastını baştan sona kadar gösteren televizyon görüntülerini izlemek yeterliydi. Ağca'nın hem İtalya'da hem Türkiye'de birkaç kez izlediği bu görüntülerde tartışılmaz biçimde sadece Ağca'nın bir tek silahla iki kez ateş ettiği apaçık görülmektedir. Bu tartışılmaz gerçek karşısında otuz yıldan beri ikinci suikastçıdan ve Papa'ya sıkılan üçüncü hatta dördüncü kurşundan bahsetmek nasıl bir şeydir, dünyada bu inanılmaz olayı izah edebilecek akıl mantık sahibi bir tek kişi mevcut mudur?**

1990'lı yıllarda aralarında CIA'nin Sovyet analisti Melvin Goodman'in de bulunduğu birkaç CIA yöneticisi, Amerikan Senatosu huzurunda hakikati açıkladılar. Sovyetlere ve Bulgaristan'a karşı Papa suikastında uluslararası bir siyasî-hukuk komplosunun yapıldığını ifşa ettiler. Bu davranışla CIA, İtalyan devletini bu konuda yapayalnız bırakmış oluyordu. Bu yüzden İtalyan istihbarat teşkilatı, CIA'ya çok öfkelenmişti. Bundan sonra İtalyan istihbaratının ve medyasının önemli kişileri özellikle Prof. Francesco Bruno, Beyaz Saray ve CIA'ya karşı yalan ve iftira üretiyorlardı. Böylece Beyaz Saray ve CIA'nin hem Papa suikastını planladığını hem de Emanuela Orlandi'yi kaçırarak Vatikan'a ve İtalyan hükümetine karşı şantaj yaptığını iddia ediyordu. Tabii bunlar kesinlikle ilkel masallardı.

Batılı birçok istihbarat teşkilatı bugün hem Papa suikastının ardında hem de Emanuela olayında Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin olduğunu biliyorlar. İtalyan hükümeti hatasından vazgeçmek ve bir noktada "Yetti artık, bu masalları bırakalım" demek yerine hatalarında ısrar etmeye ve hatta daha da saldırgan olmaya başladı. 2002'de kurulan ve yirmi senatör ile yirmi milletvekilinden oluşan araştırma komisyonu, Mitrokin Komisyonu, tam dört yıl Papa suikastı üzerinde çalıştı, onlarca savcı, hâkim, istihbarat ajanını dinledi ve 2 Mart 2006 günü dünya medyası huzurunda komisyon başkanı senatör Paolo Guzzanti şu açıklamayı yaptı: "**Papa suikastı**

Kremlin tarafından kararlaştırıldı. Sovyet askerî istihbaratı GRU tarafından organize edildi ve olayda Bulgar hükümet ajanları kullanıldı." Dahası Senatör Guzzanti, Bulgar Antonov'un olay sırasında Vatikan meydanında Ağca'nın yanında ve Papa'ya birkaç metre uzaklıkta olduğunu ve bunun bilgisayar araştırmaları ile tespit edildiğini söylüyordu. Hâlbuki o malum fotoğrafta görülen kişi Bulgar Antonov'a biraz benzese de bir Macar vatandaşı idi ve bu gerçek 1983 yılında tespit edilmişti. Bu apaçık hakikate rağmen İtalyan devleti, Antonov'u Vatikan meydanında Papa'ya karşı suikast yapmakla suçluyordu. İtalyan parlamentosunda bütün bunlar konuşulurken hiç kimse "Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli iki kız çocuğunu Ağca ile takas için kim ve niçin kaçırdığı?" sorusunu sormuyordu.

Bulgaristan hükümetine karşı yapılan siyasî-hukuk komplosu üzerinde çok önemli birkaç ayrıntıyı daha hatırlatmakta fayda vardır. Temmuz 1992'de İtalyan devlet televizyonu RAIDUE'nin akşam haberlerini sunan Lorenza Foschini, Ancona cezaevinde Ağca ile röportaj yapıyordu. Bu gazeteci gerçekten çok güzel bir kadındı. Ağca'ya **"Papa suikastının ardında kim var?" sorusunu sordu. Ağca bu soru karşısında nasıl bir cevap vereceğini düşünürken gazeteci Foschini "Papa suikastının ardında Sovyet istihbaratı KGB var. Gayet kolay değil mi?** şeklindeki inanılmaz sözleri söylüyordu. Ağca daha da şaşırıyor ve bu konuşmanın kesinlikle aralarında kalacağını zannediyordu. Fakat bir iki gün sonra RAIDUE'deki en önemli akşam haberlerinde Foschini bu sözlerini bizzat televizyonda yayınlıyordu. İtalyan medyası ve hukukçular, siyasetçiler bu müthiş habere kayıtsız kaldılar. Bu olay da, komünist Bulgaristan'a karşı kurulan komplonun inşasında Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin en büyük destekçisi İtalyan medyası olduğunu gösteriyordu.

Bu güzel gazeteci Lorenza Foschini "Papa suikastının ardında KGB var" diyordu.

Bu arada hatırlatmak lazım ki Nazi rejimi komünist muhaliflerine karşı sistematik bir baskı kampanyası başlatmak için Reichstag, Alman parlamentosunu yakmıştı ve bu olay da, tamamen masum komünist bir Bulgarın üzerine atılmıştı. İlginçtir ki şimdi de Papa suikastı uluslararası komünizmi suçlamak için tamamen masum Bulgarların üzerine yükleniyordu.

Bulgar komplosunun en büyük mimarlarından ve savunucularından bir tanesi savcı Ferdinando Imposimato idi. Bu şahıs Aralık 1982 ve Ocak 1983 tarihlerinde Ağca ile Roma cezaevinde en az üç dört kez özel görüşme yapmıştı. Bu görüşmelerden bir veya ikisine savcı Rosario Priore de katıldı. Bu savcıların Ağca ile görüşmelerindeki hukuki bahane, İtalya'da Bulgaristan hükümetinin casusu olarak tutuklanan Luigi Scricciolo isimli sendikacı hakkında sorular sormak istemeleriydi. Bu sendikacının masum olduğu biliniyordu ve daha sonra da ortaya çıkacaktı. Bu bahane ile bu iki İtalyan savcı Ağca ile görüşmüşler ve Imposimato Ağca'ya doğrudan "Biz, komünist Bulgaristan'a karşı bir fabrikasyon yapıyoruz. Fakat sen Ağca, Bulgarlara karşı suçlamaları geri çekersen otuz yıl hücrede yatarsın!" diyordu. Bu çok açık bir tehditti ve Ağca geri adım atmamalıydı. Fakat en inanılmaz şey de Imposimato'nun İtalya'da namuslu insanların sembolü olarak

tanımlanmasıydı. Ve bu savcı, birkaç yıl sonra İtalyan Komünist Partisinden senatör seçiliyordu. Bütün bunlar inanılmaz bir bilim kurgu kitabı hikâyeleri gibi değil mi?

2008 yılında bu savcı, Vatikano Un affare di Stato isimli bir kitap yayınladı. Ve bu kitapta hâlâ Sovyetler Birliğini ve komünist Bulgaristan'ı hem Papa suikastının hem de Emanuela Orlandi'nin kaçırılmasında sorumlular olarak suçlamaya devam ediyordu.

Fakat İtalya'da bir iki farklı ses de duyulmuştu. Mesela 29 Mart 1986 günü Roma mahkemesinin Bulgar ve Türk sanıkları delil yetersizliğinden beraat ettirmesinden sonra İtalya'nın en büyük dergilerinden biri olan Oggi, Nisan ayının birinci veya ikinci sayısının son sayfasında yayınlanan tam sayfa makalede bir gazeteci yazar şu başlığı atıyordu: "Meslektaşlar, pişman olmak o kadar zor mu?" Ve İtalyan medyasını yıllarca bir çılgının ilkel masallarına inanmakla suçluyordu. Fakat bu yazar da, şu çok basit bir soruyu soramıyordu: "Neden İtalyan Parlamentosu, İtalyan adaleti ve hükümeti yıllarca bir çılgının ilkel yalanlarını tartışılmaz kutsal İncil gibi baş tacı etmişlerdi?"

Claire Sterling Mucizesi

Lakin bu inanılmaz hikâyede her şey insan aklı ve mantığı ile izah edilemezdi. Claire Sterling olayı da işte tam bunu gösteriyordu. Papa suikastını müteakip haftalar ve aylarda herkes birbirini suçlamaya başlamıştı. Böyle bir olay 30 Mart 1981 tarihinde gerçekleşen ABD Başkanı Reagan suikastından sonra hiç görülmemişti. Mesela 27 Mayıs 1981 günü Sovyet medyası, CIA'yi Papa suikastının tek sorumlusu olarak suçlamıştı. 18 Mayıs 1981 tarihli gizli bir raporda İtalyan istihbaratı SISMI de Sovyetler Birliğini, Papa suikastının arkasındaki tek güç olarak suçluyordu.

1981 yaz mevsiminde eski CIA ajanı Frank Terpil, İngiliz televizyonu ITN'ye kendisinin Papa suikastçısı Ağca'yı Libya'da bir terör kampında eğittiğini söylüyordu. Fakat tarihler Frank Terpil'i kesinlikle yalanlıyordu. Ağca o tarihlerde Avrupa'da başka bir ülkede bulunuyordu.

Elbette o zaman Libya, Sovyet imparatorluğundan sonra dünyadaki ikinci büyük terör merkeziydi. Libya lideri Albay Kaddafi, psikiyatrik tedaviye muhtaç bir fanatikti. Fakat gerçek şu ki Ağca hayatında hiçbir zaman Libya'da olmadı. Psikopat Libya rejimi ile de hiçbir ilişkiye girmedi.

14 Haziran 1981 günü dünyanın en prestijli gazetesi The New York Times'ta yayınlanan makalesinde, dünyanın en tanınmış gazeteci-yazarlarından olan Seymour Hersh şöyle yazıyordu: **"Papa suikastı Pentagon ve CIA içinde gizli bir grup oluşturan bir takım insanlar tarafından planlandı ve uygulandı."** Fakat Ağca'ya göre bu gazeteci kesinlikle yanılıyordu. Çünkü Amerikan hükümeti, Pentagon ve CIA, Papa suikastının tamamen dışındaydı. Dahası o yıllarda Amerikan Kongresi, CIA'nin herhangi bir suikasta katılmasını yasaklamıştı. Fakat KGB ve MOSSAD gibi teşkilatların gerektiği zaman öldürme izinleri vardı.

Bu arada Ağca'nın hayatında ilk kez 2000 yılında bir Amerikan vatandaşı ile el sıkışması da ilginç ve önemli ayrıntıdır. Bu şahıs da Ancona cezaevinde Mart 2000'de onunla ile röportaj yapmaya gelen ABC televizyonu muhabiri Sayın William Blakemore idi. Bayan Claire Sterling ise çok iyi gazeteci-yazardı. Çok titiz ve yorucu araştırmalar sonucunda The Terror Network isimli bir kitap yazmış ve bu kitapta birçok delil ve belge ile Sovyetler Birliğinin dünya terörizminin finansal, siyasal merkezi olduğunu ispat etmişti. Fakat Papa suikastından kısa bir süre sonra 1981 yaz mevsiminde

Bayan Sterling, Amerikan haftalık dergisi People'a verdiği çok ünlü röportajında şunları söylemişti:

"Bazıları diyorlar ki Polonya'daki rolünden dolayı Papa'yı Sovyetler Birliği öldürtmek istedi. Fakat ben, bunun aptalca bir değerlendirme olduğuna inanıyorum. Papa'ya suikast küçük, fanatik bir grup tarafından düzenlendi. Ağca, büyük ihtimalle kararı tek başına verdi."

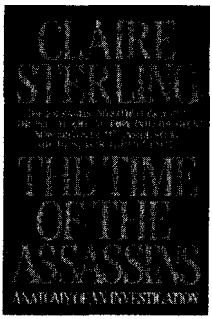

Claire sterling 1981 yılında Papa suikastı için Sovyetleri suçlamak çılgınlık olur derken 1982 yılında dünya medyasında Papa suikastı konusunda KREMLİN ve KGB yi suçlayanların birincisi ve en kararlısı oluyordu. Bu olay sadece insani mantık ile izah edilemez, çünkü ilahi bir planın basit bir ayrıntısıdır.

Bu sözlerden sadece bir yıl sonra Claire Sterling inanılmaz bir dönüşle Eylül 1982'de dünyanın en büyük dergisi Reader's Digest'in kapak hikâyesinde yayınlanan yazısında Sovyetler Birliğini ve komünist Bulgaristan'ı Papa suikastının sorumluları olarak suçluyordu. Dahası Sterling, 1983'te yayınlanan ünlü kitabı The Time of Assasins'de tekrar komünist Bulgaristan'ı ve Sovyetler Birliğini ayrıntılarıyla Papa suikastının sorumluları olarak suçluyordu. Hatta bu suçlamayı ölümüne kadar gururla savunmuştu. Bu inanılmaz değişim nasıl izah edilebilir ki? Bütün bunları insan akıl ve mantığı ile açıklamak mümkün değildir.

Sterling o yazısı ve kitabıyla da "Asrın mahkemesi" denilen Bulgar mahkemesinin hazırlanmasına yardımcı olmuştu. Ağca ise ilahî hakikati dünya tarihine ilan etmek için asrın mahkemesini bir fırsat olarak kullanmıştı. Bütün bunlar ilahî planın bir parçasıydı.

CIA Başkanı Robert Gates, 1996 yılında yayınlanan hatıralarında From the Shadows (s. 323) şöyle yazıyordu: **"Papa suikastı büyük bir sır olarak kalıyor."** Gates'in bu açıklaması kesinlikle doğruydu. Fakat CIA şefleri William Casey ve Robert Gates şu hakikati anlayamıyorlardı: Fatima'dan Vatikan'a uzanan büyük sır, ilahî sistem tarafından planlanmıştı ve bu büyük sırrın içinde CIA da, propaganda aracı olarak Vatikan hükümeti gibi ilahî sistem tarafından bir vasıta olarak kullanılmıştı.

Sonuçta izah etmek gerekir. Şayet CIA, Sovyetler Birliğine ve uluslararası komünizme karşı, uluslararası siyasi-hukuki bir komplo düzenlemek isteseydi o zaman 31 Mart 1981 günü ABD Başkanı Reagan'a karşı yapılan suikastı kullanarak Sovyetleri ve uluslararası komünizmi suçlayabilirdi. Fakat CIA Bulgaristan'a karşı tertip edilen komploda suçsuzdu. Bulgaristan'a karşı bu komplonun tek sorumluları Vatikan ve İtalyan hükümetleridir.

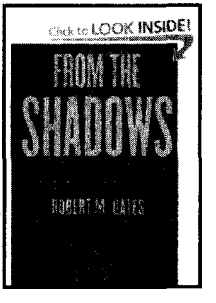

Bu kitabında CIA başkanı Robert Gates "Papa suikastı büyük bir sır olarak kalıyor" diye yazdı.

Fakat Ağca bu kitabında bütün sırları açıkladı.

9. BÖLÜM

EMANUELA ORLANDİ OLAYI

EMANUELA ORLANDİ OLAYI

Emanuela ve Mirella, inanılmaz bir hikâyedir. New York'ta, BM Binasında Vatikan'ın ismi şöyle yazıyor: The Holly See (Kutsal Mekân). Bilindiği gibi uluslararası medya her fırsatta Katolik kilise ruhban sınıfın çocuklara karşı işlediği iğrenç suçlarla doludur. Fakat bu adi suçlardan dolayı sadece Katolik kiliseyi suçlamak yanlış olur. Zira dünyadaki bütün ülkelerin, milletlerin ve ruhban sınıfların arasında bu suçları işleyen insanlar mevcuttur. Fakat Vatikan çok farklı bir olaydır. Kutsal bir mekân olarak görülen Vatikan, Hıristiyanlığın kalbi, merkezi, dünyanın en çok saygı duyulan ülkesi olarak görülmektedir. 60 yıllık İtalyan Cumhuriyeti de bugüne kadar dünyanın en demokratik, barışçı, insanî, zengin ve gelişmiş ülkelerinden birisi durumundadır. Bu iki ülkenin hükümetlerinin işbirliği yaparak Papa suikastçısı Mehmet Ali Ağca'yı serbest bırakabilmek için on beş yaşlarındaki iki kız çocuğunu kaçırıp rehin tuttuğuna ve şantaj aracı olarak kullandığına kim inanabilir ki? Bu sorunun cevabı normalde "hiç kimse" olmalıdır. Hatta "imkânsız, düşünülemez, inanılamaz" gibi cevaplar verilmelidir. Çünkü insan aklı ve mantığı bundan daha farklı bir cevabı asla kabul edemez. Fakat okuyucu bu kitabın sayfalarında yazılı belgelerle bu inanılmaz olayı görecektir. Yine okuyucu, Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin,

Ağca'yı serbest bırakmak için Emanuela ve Mirella'yı nasıl kaçırdığına şahit olacaktır.

Normal insan mantığına göre böyle bir eylemi gerçekleştirmek için bu iki hükümetin tamamen çıldırmış olması gerekmez mi? Hayır, hiç kimse çıldırmamıştı. Fakat karşı konulamaz ilahî plan, iki devleti basit birer vasıta olarak kullanmış, hem uluslararası hukukî-siyasî komployu hem de Emanuela ve Mirella'nın kaçırılmasını Vatikan ve İtalya gibi dünyanın en saygın hükümetlerine yaptırabilmişti. İnanılması zordu. Bu yüzden İtalya'da Emanuela hakkında yazılan yaklaşık on farklı kitapta hep anlaşılmaz, inanılmaz, gizemli sözleri kullanılmıştı.

Şimdi yazılı belgelerle İtalyan ve Vatikan hükümetlerinin bu iki kızı nasıl kaçırıp sakladığını belgelerle görmek gerekiyor. Her şeyden önce bu hikâyenin aslına geri dönmek gerekir.

Ağca'nın Papa suikastından önce Vatikan hükümetinin adamı Michele, hükümeti adına ona şeref sözü vermiş, ne pahasına olursa olsun 1983 yılında serbest bırakılacağını söylemişti. İşte o 1983 yılı kapıdaydı. İki devlet, Vatikan ve İtalyan, üç Bulgar diplomatını kaçırmışlardı, hem de dünyanın gözleri önünde inanılmaz bir hukuk komplosu ile. Çünkü hukuk devletinde buna "tutuklanma" değil "adam kaçırma" denirdi. İtalya ile Bulgaristan arasında diplomatik ilişkiler dondurulmuş, ama bu yetmemişti. Şimdi Ağca'nın özgürlüğü için dünya kamuoyunu ikna etmek gerekiyordu. Bunun için de küçük kızları kaçırmak gerekiyordu.

Emanuela ile Mirella'nın kaçırılma olayını da Sovyetlere ve Bulgaristan'a karşı hukukî-siyasî komployu düzenleyen aynı grup yapıyordu. 7 Mayıs 1983 günü Mirella Gregori kaçırıldı. On beş yaşındaki bu kız, mütevazı bir İtalyan ailenin çocuğu idi. Bu olay kullanılarak İtalyan halkının ikna edilmesi ve İtalya Cumhurbaşkanı

üzerinde psikolojik baskı yapılması planlanıyordu. Şantajcıların birçok talebi ve baskısından sonra Cumhurbaşkanı Sandro Pertini 1983 Ekim ayında Mirella'nın anne-babasını ve avukatını on gün içinde beş defa kabul etmiş, görüşmüş ve Ağca'nın serbest bırakılması konusunu tartışmıştı. Dünya tarihinde İtalya gibi demokratik büyük bir ülkenin veya benzer başka bir ülkenin cumhurbaşkanının on gün içinde bir suikastçının özgürlüğü için kaçırılmış bir insanın ailesi ve avukatı ile tam beş kez görüştüğü görülmüş bir şey midir? İtalyan devlet televizyonu RAITRE'nin 1994 veya 1995 yılında bir programına katılan Mirella'nın annesi şöyle diyordu:

"7 Mayıs 1983 günü yani kızımın kaçırıldığı gün Mirella'yı son kez bir adam ile gördüm. Ve birkaç yıl sonra aynı adamı koruma polisi olarak Papa'nın yanında gördüm."

Mirella'nın annesinin bu sözlerinden sonra Vatikan polis şefleri RAITRE'de bu programı sunan gazeteci Donatella Rafai'ye bir mektup yazarak olayı protesto ettiler. Bu tuhaf mektupta "Papa'nın etrafında koruma görevlisi olarak İtalyan polisler de var." diyordu. Yani Vatikan polisi böyle bir şeyin imkânsız olup olmayacağını cevaplamak yerine Papa'nın etrafında İtalyan polislerin de olduğunu hatırlatıyordu.

1990'lı yıllarda Emanuela Orlandi'nin annesi Bayan Maria da psikolojik açıdan zayıf bir döneminde bir İtalyan gazeteciye şunu anlattı:

Emanuela Orlandi'nin annesi Bayan Maria Vatikandaki evinde görülüyor.

"22 Haziran 1983 günü yani kızımın kaçırıldığı gün, ben Emanuela'yı son kez sivil giyimli bir insan ile gördüm. Ve birkaç yıl sonra bir gün aynı kişiyi Papa'nın özel apartmanında gördüm. Bu adam ruhban kıyafeti giyinmişti. Papa ile özel olarak görüşüyor, konuşuyordu."

Bütün bunların inanılmaz görünmesi çok doğaldır. 90'lı yıllarda RAITRE'de yayınlanan bir programda "Emanuela Orlandi'yi kaçıranların İtalyan Cumhurbaşkanlığı Sarayında gizli bir ajanları olduğu"ndan bahsediliyordu. Dünyada hangi güç İtalyan Cumhurbaşkanlığı Sarayına gizli bir ajan yerleştirebilirdi? diye sormak gerekiyor.

Emanuela ve Mirella'nın kaçırılmasının tek amacı, dünya kamuoyunu Ağca'nın özgürlüğüne hazırlamak, ikna etmek ve Papa ile İtalya Cumhurbaşkanı arasında görüşmeler düzenleyip onun için "özel af kararı" çıkartmaktı. Bu arada Emanuela'nın babası Ercole Orlandi'nin, Papa suikastının hazırlıkları sırasında Roma'da Ağca'ya rehber ve yardımcı olduğunu hatırlamak gerekir. Vatikan hükümetinin adamı Michele, Ercole Orlandi'yi Ağca ile 1981 Nisan ayında Mario olarak tanıştırmıştı. Ağca, Mario'nun gerçek isminin Ercole Orlandi olduğunu 1983 yılında İtalyan medyasında, Emanuela'nın kaçırılışından sonra ortaya çıkan televizyon görüntüleri ve fotoğraflarından tanımıştı. Ercole Olandi, Ağca'ya hem Vatikan meydanında rehberlik etmiş, hem de Papa'nın 10 Mayıs 1981 günü Roma'daki San Tommaso Kilisesini ziyaretinde Michele ile birlikte eşlik etmişti. Şimdi ise Haziran 1983 de Ercole Orlandi, kızı Emanuela'nm hayatını feda ediyor, Vatikan hükümetine teslim ediyor ve acılı baba rolünü üstleniyordu. Vatikan'ı en iyi tanıyan gazetecilerden birisi olan Bayan Anna Maria Turi, Ağca'nın diğer avukatı Bayan Marina Magistrelli'ye Orlandi ailesinin 1983 yılından beri kızları Emanuela'yı Vatikan'ın sakladığı

yerlerde periyodik olarak gizlice ziyaret ettiğini söylüyordu. Dahası İtalya'daki en ünlü kişilerden savcı Ferdinando Imposimato ve istihbaratçı Prof. Francesco Bruno geçen yıllarda İtalyan medyasına, **2004-2008 arasında Emanuela Orlandi'nin arasıra Vatikan topraklarına geldiğini ve ailesinin evinde kaldığını ve "Mandy" ismini kullandığını açıklamıştı.**

Vatikan hükümeti Emanuela ve Mirella'yı öldüremez, fakat serbest bırakıp halkın içinde özgürce yaşamasına da izin veremezdi. Çünkü o zaman bu iki kız Vatikan komplosunu bütün dünyaya anlatabilirlerdi. Bu yüzden kızlar, Vatikan'ın kontrolü altında yaşamaya devam edecekler ve diğer taraftan İtalyan hükümeti de Emanuela'nın kaçırılmasına dair "Banda Magliana" isimli adi çeteyi suçlayarak hem İtalyan hem de Vatikan devletinin sorumluluklarını gizlemeye devam edecekti. İki üç yıldan beri İtalyan medyası, Emanuela Orlandi'nin "Banda Magliana" çetesi tarafından kaçırıldığı ve öldürüldüğü yalanlarını yayıyor, çimento kalıpları arasında Emanuela'nın cesedi aranıyordu.

Bütün bunlar aptalca ve ilkel senaryolardı. Hiçbir terör ve suç örgütünün Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori olayı ile alakası yoktu. Bu iki kız çocuğu hayatlarına devam etmektedirler.

22 Haziran 1983 günü Emanuela Orlandi kaçırıldı. Tabii bu şiddet ve silah olayı değildi. Çok farklı bir kaçırılma hadisesi idi. İki gün sonra Emanuela'nın binlerce büyük fotoğrafı Roma şehrinin her tarafına asılıyordu. Herşey o kadar açıktı ki kızın fotoğrafları kaçırılmadan daha önceden hazırlanmıştı. Olay, devlet güçleri tarafından programlanmıştı. Kızın fotoğrafları üzerinde "Scomparsa" yani "kayıp" yazıyordu. Fakat birkaç gün sonra Vatikan'da Orlandi ailesinin evine birkaç telefon gelmişti. Kızlarının kaçırıldığını onlara bildiriyordu. Şimdi pek çok kişinin aklına "Orlandi ailesi ile Vatikan

hükümeti zaten kızın kaçırılması entrikasında ortak işbirlikçiler ise aileye telefon etmeye ne gerek vardı?" diye bir soru gelecekti. Elbette, insan çılgınlığının hiçbir izahının olmadığını hatırlamak gerekir. Aile bu ikiyüzlü oyuna katılmak zorundaydı. Vatikan hükümeti de hem cellât hem kurban rolünü oynuyor, Ağca'nın özgürlüğü için Papa'yı meydana sürüklemeye, İtalyan Cumhurbaşkanı ile görüştürmeye çalışıyordu. Bu arada İtalya'da hiçbir medya kuruluşu muhtemel bir kaçırılma olayından bahsetmezken Vatikan hükümeti Papa'yı, Emanuela Orlandi'nin kaçırıldığını dünyaya ilan etmeye zorluyordu.

3 Temmuz 1983 günü Papa, medyanın ve binlerce insanın huzurunda Vatikan meydanında şu konuşmayı yapıyordu:

"Ben, Orlandi ailesine olan yakınlığımı ifade etmek istiyorum. Bu aile Çarşamba günü, 22 Haziran'dan beri kızları Emanuela'nın eve dönmeyişinden dolayı ıstırap içindedir. Bu olaydan sorumlu olanların insanî duygularından umut kesmiyorum. Emanuela'nın kısa zamanda sağ salim dönmesi ve ailesini kucaklaması için Tanrı'ya dua ediyor ve sizi de bu duaya katılmaya davet ediyorum."

Papa bu açıklamayı yapmaya Vatikan hükümeti tarafından zorlanmıştı. Ve onun bu çağrısından sadece iki gün sonra yani 5 Temmuz 1983 günü zaten Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin ajanları Emanuela Orlandi'nin kaçırılmasını resmen üstlenmişlerdi. Tabii sahte isimler ve hayalî örgüt isimleriyle!

İtalyan savcı Adele Rando, 1997 yılındaki kararında 86. sayfada, Papa'nın birinci çağrısından önce Vatikan hükümetinin adamlarının Emanuela Orlandi olayı üzerinde gizli bir toplantı yaptığını ve bunların Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli ve en yakın yardımcısı Kardinal Achille Silvestrini ve Vatikan hükümetinin en güçlü isimlerinden Mon Sinyör Martinez Somalo ve Mon Sinyör

Giovanni Battista Re olduklarını ifşa etmişti. Bunlardan üçü İtalyan olan bu dört kişi o zamanki Vatikan hükümetinin zirvesi demekti.

İlginçtir ki İtalyan kamuoyu henüz hiçbir şey bilmezken ve Papa hiçbir şey söylemeden önce yani Haziran ayının son günlerinde Vatikan hükümet zirvesi Emanuela Orlandi olayını görüşmek için işte bu gizli toplantıyı yapıyordu. İşin aslı ise şöyleydi: Vatikan hükümeti, kaçırdığı Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori olaylarını nasıl yöneteceğini 1983 Kutsal yılında Ağca'nın nasıl serbest bırakılacağını ve ondan sonra Papa suikastındaki masum insanların serbest bırakılıp Bulgaristan ile İtalya arasındaki ilişkilerin nasıl normalleştirileceğini tartışıyorlardı.

5 Temmuz 1983 günü, bir kişi Vatikan devlet sekreterliğine yani Başbakanlığa telefon ederek Emanuela Orlandi'yi rehin tuttuğunu söylüyordu. Kızın serbest bırakılması için de bir tek şart koşuyordu: Papa, İtalyan hükümetinden Ağca'nın özgürlüğünü elde etmeliydi. Bundan bir saat sonra bir başka şahıs da Emanuela Orlandi ailesinin evine telefon ederek kızlarının kaydedilmiş sesini dinletiyor ve kamuoyuna da kızın kaçırıldığına dair somut bir delil sunuyordu. Bu arada telefon edenlerden bir tanesi yabancı rolünü oynuyor, yarı İngilizce yarı İtalyanca konuşuyordu. Amerika ve Avrupa'dan pek çok ülkeden yüzlerce telefon, mektup, mesaj gönderildiği halde İtalyan polisi, savcıları, istihbaratı bu olaylarda bir tek kişiyi dahi tespit edememişti. Çünkü bu operasyonlar zaten devletin mutlak kontrolü altında yapılıyordu. Şunu da hatırlamak gerekir ki 1997 yılında İtalyan savcı Katolik Bayan Adele Rando, Vatikan polis şeflerinden birisi olan Raul Bonarelli hakkında Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori'nin kaçırılmalarında rol aldığı suçlamasıyla mahkeme talep ediyordu. Fakat bu mahkeme hiçbir zaman yapılmadı. Diğer taraftan bazı İtalyan gazeteleri, küçük Vatikan ordusunun komutanı Alois Estermann'ın Emanuela

Orlandi olayında oynadığı önemli rolden bahsediyorlardı.

Vatikan ve İtalyan hükümetleri Kutsal yıl 1983'e dair ortak bir plan yapmışlardı. **Önce Ağca Katolik olacaktı.** Bu tarihî olaydan sonra Papa, İtalyan Cumhurbaşkanından onun özgürlüğünü talep edecek ve Ağca o yıl serbest bırakılacaktı. Kısa bir süre sonra kaçırılan Emanuela ile Mirella da serbest bırakılacaktı. Daha sonra da savcı Martella bütün Türk ve Bulgar sanıkları bırakarak davayı tamamen kapatacaktı.

Bu plan Vatikan ve İtalya tarafından ortak uygulanmalıydı. Fakat hesapta olmayan ise ilahî sistemin bambaşka bir planı ve programı vardı. Tabiatıyla, müteakip yıllarda olaylar çok farklı şekilde gelişecekti.

6 Temmuz 1983. Kimliği belirsiz bir şahıs Roma'daki ANSA ajansına telefon ederek kayıtlara geçen konuşmasında "**Emanuela Orlandi elimizde rehin. Kendisini sadece Papa suikastçısı Mehmet Ali Ağca'nın özgürlüğünden sonra serbest bırakacağız.**" diyordu. ANSA görevlisi ise hangi örgüte mensup olduklarını ve kızın ellerinde olduğuna dair verebilecekleri delilleri soruyordu. Telefondaki meçhul şahıs, mensup olduğu grubun önemli olmadığını ve sadece birkaç gün önce Vatikan hükümeti ile bağlantı kurduklarını ve kendilerine verdikleri mesaja rağmen, hükümetin bu mesajı sakladığını söylüyordu. Bu mesajda Papa'nın müdahale etmesi gerektiği belirtiliyordu ve İtalyan hükümetine Ağca'nın özgürlüğü için baskı yapmasını, emir vermesini talep ettiklerini söylüyordu. Ve bu özgürlük yirmi gün içinde gerçekleşmeliydi.

ANSA görevlisi, yirmi gün içinde istediklerinin olmaması halinde ne yapacaklarını sorduğunda telefondaki şahıs, "Bunu bilmiyorum. Ben sadece telefon etmekle görevliyim" diyordu. "Şimdi parlamento meydanına gidin ve çöp kutularından birinde

Emanuela'nın elimizde olduğuna dair belgeleri bulacaksınız!" diye konuşmayı sonlandırıyordu.

Bir saat sonra İtalyan Parlamentosunun önünde, tarif edilen yerdeki çöp kutusundaki belgeler bulunuyordu. Bu belgeler Emanuela'nın müzik okuluna kayıt kartıydı ve bir de okula yapılan ödeme makbuzuydu. Fotokopilerden birinde de ailenin telefonu kayıtlıydı ve en önemlisi de kızın bir cümlelik el yazısı idi. Şöyle diyordu "Aileme büyük sevgiyle." Emanuela. Baba Ercole Orlandi, kızının el yazısını hemen tanıdı ve belgelerin de kızına ait olduğunu doğruladı. Bu olay, İtalyan Parlamentosunun önüne kadar gelip adam kaçırmanın belgelerini yerleştirebilmenin yabancıların yapabileceği bir şey olmadığını gösteriyordu. Takip eden günlerde Emanuela'yı kaçıranlar, İtalyan Cumhurbaşkanını da ölümle tehdit ediyorlardı. Cumhurbaşkanı ateist idi ve İtalya'da iktidarı elde tutan Katolikler tarafından hiç sevilmiyordu.

Bu arada Temmuz ayının ilk haftasında Ağca'nın avukatı Dovidio, Roma cezaevinde onu ziyaret edip Vatikan Başbakanı Casaroli'nin özel sözlü mesajının getirmişti. Kardinal Casaroli, mesajında Ağca'ya şöyle diyordu: **"Vatikan hükümeti senin özgürlüğün için elinden gelen her şeyi yapıyor ve yapmaya devam edecek. Papa ile İtalyan Cumhurbaşkanını ikna edip özel af kararı çıkartacağız. Fakat senden ricamız, bu kutsal yıl içinde Katolik olmandır. Çünkü bu olay, Papa'yı derhal harekete geçirecek ve Papa da İtalyan hükümetini bu özgürlük konusunda mutlaka ikna edecektir."**

Ağca, avukatı vasıtasıyla Kardinal Casaroli'ye şu cevabı gönderiyordu: "Katolik olma konusunda henüz kesin karar vermedim. Fakat Vatikan hükümetine benim özgürlüğüm için yaptıklarından dolayı teşekkür ediyorum." Ağca böylece Emanuela

Orlandi'nin kaçırılışını onaylamış oluyordu.

7 Temmuz 1983 günü Emanuela'nın babası Ercole Orlandi, İtalyan medyası vasıtasıyla bir çağrı yapıyordu. Emanuela'ya güçlü ve huzurlu olmasını tavsiye ediyor, kızını kaçıranlardan da ona iyi davranmalarını istiyordu. Bu gerçekten görülmemiş ve duyulmamış bir olaydı, çünkü Ercole Orlandi, kızı Emanuela'yı kendisi bizzat Vatikan hükümetine teslim etmiş ve entrikaya dâhil olmuştu.

Yıllar sonra Vatikan'ın içinden gelen ifşaatlar, Emanuela Orlandi'nin kaçırılmasından önce Vatikan istihbarat teşkilatının iki kız çocuğunu daha kaçırmayı planladığı gösteriyordu. Bunlardan birisi Papa'nın en yakın yardımcılarından olan Angelo Gugel'in kızı, diğeri de Vatikan polis şefi Camillo Cibin'in kızıydı. Bu iki kız çocuğunun neden kaçırılmadığı bilinmiyor. Nihayet Emanuela Orlandi'yi kaçırmaya karar veriyorlardı. Böylece belki de Vatikan hükümeti, Papa suikastında Ağca'ya yardım eden Ercole Orlandi'nin kızını kaçırmakla Ağca'ya mesaj göndererek bu işin kendilerine ait olduğunu ve verdikleri şeref sözünü yerine getirmeye çalıştıklarını söylüyordu.

Daha önce de belirtildiği gibi Temmuz 1983'te gazetelerde ve televizyonlarda Ercole Orlandi'yi gören Ağca, Mario ismiyle kendisine yardımcı olan kişinin, kaçırılan kızın babası olduğunu anlamıştı.

8 Temmuz 1983, çok özel bir gündü. Roma'daki cezaevinin papazlarından biri Ağca'nın hücresine kadar gelerek kendisine Türkçe yazılı bir mesaj bırakmıştı. Bu kısa mesajda **"Ali, bu akşam dünya medyasının huzuruna çıkacaksın. Bu fırsatta Papa'ya ve İtalyan Cumhurbaşkanına bir çağrı yapmalısın. İnsanî sebeplerden dolayı Emanuela Orlandi ile takas edilip serbest bırakılmanı istemelisin! Hiç endişe etme, seni asla terk etmeyeceğiz! Kardeşin**

Michele." diyordu. Mesaj çok açıktı. Vatikan hükümetinin adamı Michele şeref sözünü yerine getiriyordu. Ağca, birkaç gün içinde serbest kalacağına inanıyordu. Fakat bu düşüncesi büyük bir yanılsama idi, Ağca'nın çarmıha gerilmesi 2010 yılına kadar devam edecekti.

8 Temmuz 1983 günü akşamı İtalyan polisi Roma cezaevine gelerek Ağca'yı siyasî polis merkezine götürüyordu. Bu gerçekten inanılmaz bir tiyatro oyunuydu. Savcılar cezaevine gelip Ağca'yı orada sorgulamaları gerekiyordu. Yarım saat sonra Ağca, dünya medyasının ortasına çıkarılmıştı. O gün, ne pahasına olursa olsun özgür olma arzusu vardı ve Michele'nin mesajı doğrultusunda Papa'ya ve İtalyan Cumhurbaşkanına "insanî sebeplerden dolayı beni serbest bırakın, Emanuela da serbest bırakılsın" diyecekti. Zihninde böyle kesin bir plan yapmıştı. Lakin dünya medyasının ortasında inanılmaz bir şekilde düşüncesinin tam aksini söylemiş, Emanuela ile takasa karşı olduğunu, kızın ailesi ile dayanışma içinde olduğunu ve kızın derhal kayıtsız şartsız serbest bırakılmasını istemişti.

Bütün bunlar hiçbir aklın, mantığın izah edeceği şeyler değildi. Vatikan'ın resmî gazetesi L'osservatorio Romano 15 Mayıs 1983 tarihli sayısında beşinci sayfada şunları yazıyordu: "Papa suikastını bu fakir genç Ağca yapmadı. Suikastı Ağca'nın ellerinde vücut bulan cinler yaptılar!" **Dünya medyasının arasında Ağca'ya bütün gün zihninde planladığı sözlerin tam aksini kim söyletmişti? Cinler mi yoksa melekler mi?**

İlahî sistem, o günlerde Ağca'nın özgür olmasını istemiyordu, çünkü onun hayatından ve hürriyetinden çok daha önemli olan bir ilahî plan mevcuttu. Bu plan, Ağca'nın daha yıllarca hapiste kalmasını gerektiriyordu.

8 Temmuz 1983 günü Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin ortaklaşa organize ettiği bu uluslararası şov ortaya çıkarken aynı saatlerde Vatikan ve İtalyan ajanları, ANSA'ya Emanuela Orlandi'nin bir arkadaşı olan Laura Casagrande vasıtasıyla bir mesaj gönderiyorlardı. Bu mesajda;

"Emanuela Orlandi, Vatikan devletinin vatandaşı olduğu için kaçırıldı. Talebimizi bildirmek için Vatikan devlet başkanı Papa'nın 3 Temmuz Pazar günü yaptığı çağrıyı bekledik. Vatikan ve İtalyan cumhuriyetleri taleplerimizin gerçek mânâsını saklamaya çalışıyorlar. Ve pazarlık vaktini kısıtlıyorlar. Kamuoyuna ve siyasî güçlere çağrıda bulunuyoruz. Emanuela Orlandi için insanî bir tercih yapılsın. Biz devrimci veya terörist teşkilat olarak kendimizi tanımlamıyoruz. **Kendimizi sadece Ağca'nın özgürlüğü için çalışan şahıslar olarak tanımlıyoruz.** Emanuela Orlandi, şu an İtalyan topraklarında değil. Gelecek günlerde Vatikan hükümetine sunulmak üzere bir doküman hazırlayacağız. Ağca'nın bırakılma şartları 20 Temmuz'da gerçekleşmeli ve İtalyan medyasının yazdığı gibi önümüzdeki yirmi gün içinde değil! Şimdiye kadar yazılmış üç mesajı üstleniyoruz. Salı günü 5 Temmuz Vatikan hükümeti ile bağlantı, aynı saatte Orlandi ailesi ile bağlantı ve 6 Temmuz ANSA ile bağlantı. Her bağlantı ve mesajda hemen belgelerle ispat edeceğiz. Diğer telefonlar bizimle ilgili değildir. 3 Temmuz Pazar günü Papa'nın yaptığı çağrıyı biz istemedik. Bu çağrının bizim ilk talebimizden sonra olmasını bekliyorduk. Bu arada Vatikan Başbakanı ile doğrudan konuşabileceğimiz bir telefon hattı bildirmeye davet ediyoruz." deniliyordu.

Bu ANSA tarafından yayınlanan mesaj metniydi. Emanuela'yı kaçıranlar, Papa'nın açık çağrısını kendilerinin istemediğini söylüyorlardı. Bu durumda şunu sormak lazım: Hıristiyanlığın lideri, dünya tarihinin en büyük Papa'sını Emanuela hadisesine

müdahale etmeye kim zorlayabilirdi? Cevap çok basitti: Vatikan hükümet zirvesi, Papa'yı meydana çıkmaya ve kaçırma olayında müdahil olmaya zorlamıştı. Aynı günün akşamı yani 8 Temmuz 1983 akşamında bir başka şahıs, ANSA'ya telefon ediyor ve "Laura Casagrande size mesajımızı ulaştırdı mı?" diye soruyor ve ekliyordu: "Emanuela hayatta ve gayet iyi! Biz bu operasyonu propaganda için değil, sadece Ağca'nın serbest kalması için yapıyoruz."

Bir anda telefon kesilmişti. Yarım saat sonra aynı kişi ajansı yeniden arayarak Ağca'nın serbest bırakılmasını istiyor ve "Ağca mahkemede değil. Müebbet kararı kesin. Ağca'nın mahkemeye itiraz etmemesini bekledik. Şimdi kamuoyuna çağrı yapıyoruz ve sadece kamuoyunun müdahalesi ile Papa, İtalyan devlet başkanından bu özgürlüğü talep edebilir. Papa'nın sosyalist bir cumhurbaşkanından Ağca için af talep etmesi de anormal bir şey değildir." diyordu.

8 Temmuz 1983 günü çok iyi analiz edilirse, İtalyan devleti ile Vatikan devleti arasındaki mutlak işbirliğinin açık olduğu görülecektir. İtalyan devleti Ağca'yı dünya medyasının huzuruna çıkarırken aynı dakikalarda Emanuela Orlandi'yi kaçıranlar ANSA'ya mesaj gönderiyorlardı. Bütün bunları Roma'da ne CIA ne KGB ne de MOSSAD organize edebilirdi.

10 Temmuz 1983 günü, Vatikan ve İtalyan devletleri arasındaki işbirliğinin komünist Bulgaristan'a karşı yapılan hukuki komplo ile Orlandi'nin kaçırılmasının Vatikan ve İtalya tarafından düzenlendiği anlaşılmaktadır. Şimdi iki hafta içinde meydana gelen şu olayları dikkatle incelemek gerekir:

1. 22 Haziran 1983. Vatikan hükümeti, İtalyan hükümeti ile birlikte Ağca'nın serbest bırakılması için Emanuela Orlandi'yi kaçırıyor. İki gün sonra Roma şehrinin duvarları kızın binlerce fotoğrafı ile doldurulyor.

2. Bayan savcı Adela Rando'nun keşfettiği gibi kızın kaçırılmasından bir hafta sonra Vatikan hükümet zirvesi Orlandi konusunda gizli bir toplantı yapıyor.

3. Vatikan hükümeti daha hiç kimsenin bir şey bilmediği günlerde Papa'ya Emanuela'nın özgürlüğü için bir çağrı yapmasını tavsiye ediyordu ve Papa da 3 Temmuz günü bunu gerçekleştiriyordu.

4. 5 Temmuz 1983. Emanuela'yı kaçıranlar Vatikan hükümetine ve kızın ailesinin Vatikan'daki evine telefon ederek, Ağca'nın özgürlüğü için işbirliği istiyorlardı. Dünya kamuoyunu ikna etmek ve İtalyan Cumhurbaşkanı ile Papa'yı buluşturarak Ağca'yı özgürlüğe kavuşturmayı istiyorlardı.

5. 6 Temmuz 1983. İtalyan devleti tarafından korunan Vatikan ajanları inanılmaz bir rahatlık ve zorbalıkla İtalyan parlamentosu önüne Emanuela'nın kaçırıldığına dair belgeleri bırakıyorlar ve İtalya'nın Cumhurbaşkanını tehdit ediyorlardı. ANSA'ya "Ağca'nın özgürlüğü için Papa, İtalyan devletine emir vermeli!" diyorlardı. Bu üslup da iktidarı elinde tutanların üslubuydu. İtalyan topraklarında ne KGB ne CIA ne de MOSSAD, İtalyan devletinin mutlak kontrol ve desteği olmadan bu şekilde asla hareket edemezlerdi.

6. 8 Temmuz 1983. Vatikan hükümetinin ajanları Ağca'nın özgürlüğüne dair bütün hukukî ayrıntıları izah ediyorlar ve aynı akşam Vatikan ve İtalyan hükümetleri Ağca'yı dünya medyasının huzuruna çıkarıyordu. 7 Temmuz 1983'de Ercole Orlandi, Papa suikastında yer alan adam, uluslararası medyanın karşısına çıkıp kızı Emanuela için çağrı yapıyordu. 9 Temmuz 1983'te Roma polis merkezinin medya salonunda Emanuela'nın amcası Mario Meneguzzi, medya vasıtasıyla Emanuela'nın serbest bırakılması için bir çağrı yapıyordu. Bütün bunlar ancak inanılmaz bir bilim-kurgu filminde yaşanabilecek nitelikte şeylerdi.

7. 10 Temmuz 1983 günü Vatikan hükümeti Papa'yı yeniden Emanuela için müdahale etmeye zorluyordu. Papa, Vatikan meydanında medyanın ve kalabalığın önünde Emanuela'nın serbest bırakılması için çağrıda bulunuyor, ailesi için Tanrı'dan sabır ve huzur diliyordu. Herkesi de Emanuela ve ailesi için duaya çağırıyordu. Fakat bu çağrıdaki en önemli cümle şuydu: "Ben kendi hesabıma garanti ediyorum ki bu meselenin yani Emanuela'nın özgürlüğü için insanî manada mümkün olan her şeyi yapmaya hazırım." Bu inanılmaz sözlerle Papa, Emanuela ile Ağca'nm takasına ışık yakıyordu. Fakat Papa'nın, Ağca'nın özgürlüğü için asla vazgeçilmez bir şartı vardı: Ağca, Katolik olmalıydı! Ve ondan sonra serbest bırakılacaktı. Ardından da Emanuela serbest kalacaktı. Zaten 1983 Kutsal yılının temel amacı Ağca'yı Katolik yapmaktı. Fakat ilahî sistem, Ağca'nın İncil'de mevcut olmayan Hıristiyanlık dinine aykırı olan **Teslis** inancını onaylamasını reddediyordu. **Ve Ağca asla Vatikan ideolojisinin temelini yani teslis masalını kabul etmeyecekti.**

10 Temmuz 1983 günü Papa'nın Emanuela için çağrı yaptığı saatlerde Vatikan ajanları, İtalyan gazetesi Paese Sera gazetesine üç kez telefon ederek "İtalyan medyasının Emanuela'nın fidye için kaçırıldığı iddialarını reddediyoruz. Tek sebep Ağca'nın özgürlüğünü elde etmektir." diyorlardı. Ayrıca Emanuela'nın kaçırıldığına dair belgelerin Roma'daki Leonardo Da Vinci Havaalanı'ndaki kilisede bulunduğunu söylüyorlardı. Gazeteciler derhal oraya gitmişler ve kıza ait bir belgenin fotokopisinde Emanuela'nın el yazısı ile bir mesaj buluyorlardı. "Ercole ve Maria Orlandi için. Sevgili annem ve babam. Benim için üzülmeyiniz. Ben iyiyim. Emanuela." Kızın ailesi, el yazısının kızlarına ait olduğunu teyit ediyorlardı. Leonardo Da Vinci Havaalanı'nda bu olay yaşanırken Roma'nın diğer havaalanı Fumicino'da aynı saatlerde savcı Martella uçakla Sofya'ya gidiyordu. Orada iki Bulgar diplomatı sorgulayacaktı. Kaldı ki bu iki Bulgar

diplomatın fotoğrafını Ağca'ya göstererek onları işaret etmesini sağlayan, hem Ayvazov'un hem de Vasilev'in masumiyetini bilen bu savcı, şimdi Bulgaristan'a bu iki diplomatı sorgulamaya gidiyordu.

10 Temmuz 1983 günü, İtalyan ve Vatikan hükümetleri arasındaki mükemmel işbirliğinin somut ifadesi ve sembolü olan bir gündü. Roma'da Temmuz 1983'te gerçekleşen olayları ne KGB ne CIA ne de MOSSAD organize edebilirdi. Aynı günde birkaç saat içinde dünya Hıristiyanlığının lideri Papa, Emanuela Orlandi'nin serbest bırakılması için meydana çıkıyor ve takas için pazarlığa hazır olduğunu bildiriyordu. Bulgaristan'a karşı tertip edilen komplonun mimarı savcı Martella, bu ülkeye gidiyor ve Vatikan ajanları İtalyan gazetesi Paese Sera'ya telefon ederek kızın el yazısını nerede bulacaklarını söylüyorlardı. Bu inanılmaz hikâye, Dan Brown'un yazdığı Da Vinci Kodu romanından çok daha ilginç ve somut bir olaydır.

11 Temmuz 1983 günü Emanuela'nın amcası Mario Meneguzzi, RAI televizyonunu kullanarak yeni bir çağrı yapıyor ve Emanuela'yı kaçıranlara kızın hayatta olduğuna dair yeni deliller ortaya konulmasını istiyordu. İtalya'da akla hayale gelmeyecek bir çılgınlık devam ediyordu. Fakat bütün İtalyan medyası kontrol edilebilir değildi. Bazı haberlerinde İtalyan RAIDUE, Emanuela olayının Vatikan hükümeti tarafından organize edilen bir komplo ve entrika olduğunu söylüyordu. Bu aykırı davranış, iki üç gün sonra tamamen siliniyor ve unutuluyordu. Vatikan'ın dünya iktidarı için medyayı susturması çok zor değildi.

Bu arada Çekoslavakya komünist partisinin resmî gazetesi olan ve Prag'da yayınlanan Rude Pravu, 13 Temmuz 1983 tarihli sayısında şunları yazıyordu:

"Bulgaristan'a karşı yalan ve iftira kampanyasının araçları tükenince Emanuela'nın kaybolmasını fırsat bilerek şimdi Ağca,

Sovyet karşıtlığı üzerine inşa edilmiş anti-sosyalist bir kampanya için kullanılıyor. Uluslararası kamuoyu bu olayda sosyalist ülkelere karşı yürütülen tipik bir psikolojik savaş örneğini görebilir... Bu anti-Bulgar ve anti-Sovyet propagandasını hazırlayanlar Avrupa'dan dışarıda oturuyorlar. CIA'nin genel merkezinde bulunuyorlar."

Bütün konularda hakikati iyi bilen Ağca, bu komünist yalanlara ve iftiralara cevap vermek zorundaydı, çünkü CIA dâhil Amerikan hükümetinin hiçbir kurumu ve vatandaşı, ne Papa suikastında ne Bulgaristan ve Sovyetlere karşı yürütülen komploda, ne de küçük kızların kaçırılmasında yer almışlardı. Yani bütün bu olaylarda Amerika kesinlikle suçsuzdu. Zira olaylar Vatikan ve İtalyan hükümetleri tarafından uygulamaya konulmuştu.

Eylül 1981'de Vatikan hükümeti Beyaz Saray'a bir mektup yazmış ve Papa suikastının ardında Sovyetlerin ve Kremlin'in olduğunu bildirmiştir. Bu ihbar neticesinde CIA, uluslararası bir araştırma yapmak zorunda kalmıştır. O zaman Ronald Reagan hükümetinde Katolik unsur oldukça güçlüydü. Bunların arasında William Clark, Richard Allen, Wernon Walters ve CIA Başkanı William Casey vardı. Bütün bu Katolikler, Papa'ya inanmak zorundaydı. Papa da samimiyetle suikastın ardında Kremlin'in olduğuna inanıyordu. Ama Kremlin de sadece bir maşaydı ve Papa'ya göre şeytan tarafından kullanılıyordu.

Elbette CIA, Papa suikastına dair anti-komünist propagandaya katkıda bulunmuştu. Fakat CIA, Vatikan'ın adamı savcı Martella'nın masum Bulgaristan'a karşı tam bir hukuk komplosu yürütebileceğini hayal bile edemezdi.

17 Temmuz 1983 günü Vatikan meydanında medyanın ve halkın huzurunda Papa, Emanuela için yeniden meydana çıkıyor,

hem kız hem de ailesi için dua edilmesini istiyor ve bu olayın en kısa sürede olumlu bir şekilde sonuçlanmasını talep ediyordu. Papa'nın konuştuğu saatlerde Vatikan ajanları şimdi de İtalyan Cumhurbaşkanlığı Sarayı önüne yeni bir ses kaydı bırakıyorlardı. Israrla Ağca'nın serbest bırakılmasını istiyorlardı. Bu ses kaydında Emanuela Orlandi ağlıyor ve işkenceye maruz kaldığını söylüyordu. Orlandi ailesi kayıtta kızlarının sesini tanımışlardı. Traji-komik bir tiyatro oyunuydu. Vatikan ajanları birkaç gün önce kızın yazılı mesajlarını parlamentonun önüne bırakmışlardı. Şimdi de kızın sesli mesajını Cumhurbaşkanlığı sarayının önüne bırakıp Ağca'nın serbest bırakılmasını talep ediyorlardı. İnanılmaz şeylerdi. Fakat işin dramatik tarafı, dünya tarihinin en büyük Papası zorla böyle bir traji-komik tiyatronun ortasına sürüklenmişti. Papa, Emanuela Orlandi'nin Vatikan hükümeti tarafından kaçırıldığını kesinlikle biliyordu.

Vatikan hükümetinin adamı Ercole Orlandi bazı italyan medya kuruluşlarına verdiği röportajlarda hem Papa suikastına hem Emanula Orlandi entrikasına dair gerçekleri dolaylı olarak ifşa etti.

2001 yılında Corriera Della Sera gazetesi muhabiri Marco Nese'ye verdiği röportajda Emanuela'nın babası Ercole Orlandi şunları söylemişti: **"Ben, bütün entrikaların istihbarat teşkilatları tarafından yapıldığına inanıyorum. Hem de ülkemizde, İtalya'da**

faaliyet gösteren birileri tarafından. Hatta Papa'yı öldürme komplosunun İtalya'da hazırlandığına eminim." Evet, Ercole Orlandi psikolojik bunalıma girdiği bir dönemde hakikatin bir parçasını böylece ifşa etmişti. Fakat susması gereken yerde susarak şahsî sorumluluğunu gizlemeyi başarıyordu. Yoksa Papa suikastının İtalya'da planlandığını nereden ve nasıl bilecekti? İtalyan topraklarında İtalyan ve Vatikan devletlerinden başka hiç kimse yoktu. Bu tarihî röportajda baba Orlandi, kızı Emanuela'nın kaçırılması konusunda da örtülü şekilde olsa da tarihî hakikati ağzından kaçırıyordu. Kızının hayatta olduğuna kesinlikle inandığını söylüyordu. Ve şunu ekliyordu:

"Fakat Emanuela'nın başka bir şehirde yaşadığına, acı çekmemek için geçmişini silmiş olacağına ve muhtemelen bir daha Emanuela Orlandi adını kullanmayacağına kesinlikle inanıyorum."

Bu röportajı anlamak için yine 2004-2008 arasında savcı Ferdinando Imposimato ve istihbaratçı Prof. Franceso Bruno'nun İtalyan medyasına yaptığı şu açıklamalara yeniden dönmek gerekir: "2004-2008 arasında Emanuela'nın mükemmel ikizi denilebilecek bir kadının aylarca Vatikan'da Orlandi ailesinin evinde yaşadığı ve Mandy ismini kullandığı belgelerle sabittir." Babası da zaten 2001'deki bu röportajda Emanuela'nın başka bir ad kullandığını itiraf ediyordu. Emanuela'nın mükemmel ikizi olmadığına göre Mandy isimli kadının Emanuela Orlandi olduğu mutlak bir gerçektir. Fakat bu Mandy olayı, İtalyan medyası tarafından keşfedilip yayınlandıktan sonra bu kadın, bir anda ortadan kaybolmuş ve bir daha hiç kimse tarafından görülmemişti. Bütün bu yaşananlar akla hayale gelecek şeyler miydi?

Fatima'nın üçüncü sırrından Emanuela Orlandi olayına, Kremlin'den Beyaz Saray'a kadar Papa suikastının istismar edilmesi

sadece insan aklıyla açıklanabilecek, anlaşılabilecek bir şey değildi. Çünkü bütün bunlar yeryüzünde ilahî planın bir parçasıdır.

18 Temmuz 1983 günü Vatikan medya merkezi, Emanuela Orlandi'yi kaçıranların Vatikan ile doğrudan telefon taleplerinin karşılanmasına dair şu açıklamayı yaptı:

1. Özel telefon hattı açılmıştır ve numarası 6985'tir ve buna bir de bölge kodu eklenmelidir.

2. Saat 10:00'dan 11:00'e kadar yarın, 19 Temmuz Salı günü bu telefona, Emanuela'yı kaçıranların istediği şahıs yani Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli cevap verecektir. Diğer durumlarda muhtemel haberleşmeler için bir telesekreter cevap verecektir.

Vatikan hükümetinin bu açıklamasından bir saat sonra yani Emanuela'yı kaçıranlarla dünyanın huzurunda pazarlık yapmayı kabul etmesinden bir saat sonra bir Vatikan ajanı, İtalyan ANSA'ya telefon ederek şunları söylüyordu:

"Emanuela hayatta, fakat onun öldürülmesine dair ultimatom ertelenemez şekilde 20 Temmuz'da bitecektir. Pazarlık yapacak hiçbir şey yok. Vatikan ile telefon hattı bildirilerde belirtildiği gibi sadece Ağca'nın İtalyan topraklarından nasıl çıkacağını tespit etmek için kullanılacaktır."

19 Temmuz Salı günü saat 19:00' da bir Vatikan ajanı, telefonda Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli ile konuşuyordu. Bu ikisinin ne konuştuğu şimdiye kadar bir sır olarak kalmıştır! Bütün bunlar basit bir tiyatrodan ibaretti. Amaç, Emanuela ve Mirella için sevgi ve şefkat oluşturup dünya kamuoyunu ikna etmek ve Papa ile İtalyan Cumhurbaşkanını buluşturup Ağca'nın özel af kararnamesini imzalatmaktı.

Kardinal Casaroli ile Vatikan ajanı arasındaki telefon görüşmesinden bir saat sonra bu kendisini Amerikano olarak tanıtan bir başka kişi ANSA'yı ve Vatikan'daki Orlandi ailesini arayarak Ağca'nın serbest bırakılmasını talep ediyordu. Yeni bir bildirinin de İtalya medyası tarafından yayınlanmasını istiyordu. Bu bildiriye göre Papa, açıkça İtalyan Cumhurbaşkanına Ağca'nın affını talep etmeli ve cumhurbaşkanı da Ağca'yı derhal serbest bırakmalıydı. Ama ortada tek bir engel vardı. Papa, Ağca'nın affını resmen İtalyan Cumhurbaşkanından talep etmeye hazır olsa da kutsal yılda Ağca'nın Katolik olmasını istiyordu. Bu yüzden Emanuela hadisesi on yıllarca anlaşılmaz, çözülmez bir gizem olarak kalmaya mecburdu.

20 Temmuz 1983 günü Papa, Vatikan meydanında medyanın ve binlerce insanın huzurunda yine Emanuela için dua ediyor, serbest bırakılmasını ümit ediyor, herkesi duaya çağırıyordu. Yine aynı saatlerde Roma'da bir Vatikan ajanı Santa Francesca Romana isimli kilisenin rahiplerine telefon ederek ANSA'ya yeni bir bildirilerini iletmelerini istiyordu. Bir saat sonra bir başka şahıs ANSA'yı arayarak rahiplerin mesajı getirip getirmediğini soruyordu. "20 Temmuz günü Ağca serbest bırakılmazsa Emanuela Orlandi öldürülecek!" mesajını bırakıyordu. Emanuela'yı öldürmek tehditi bir blöften ibaretti. Vatikan, masum bir çocuğu hem de kendi topraklarında asla öldürmezdi.

20 Temmuz 1983 tarihli Sovyet gazetesi Literaturnaya Gazeta bir yorumunda şöyle yazıyordu: "Emanuela Orlandi faşist Türkler, ülkücüler tarafından kaçırıldı. Batılı istihbarat teşkilatları sosyalist ülkeleri ve Bulgaristan'ı aşağılamak ve gözden düşürmek için bu faşist Türkleri kullanıyorlar." Bu Sovyet gazetesi gerçekten faşistler kadar aptal ve cahildi. Emanuela ve Mirella olaylarını tarafsız bir şekilde inceleyen akılsız ve cahil insanlar bile bu olayların İtalyan topraklarında CIA, KGB, MOSSAD gibi dünyanın en güçlü

teşkilatlarınca bile yapılamayacağını anlayabilirdi. Emanuela ve Mirella için yapılanların İtalyan topraklarında, İtalyan ve Vatikan hükümetlerinin tam işbirliği olmadan gerçekleşmesi imkânsızdı.

21 Temmuz 1983 günü Vatikan medya merkezi Papa'nın Emanuela Orlandi'yi kaçıranlara yaptığı özel bir çağrıyı dünyaya bildiriyordu. Tarihin en büyük papası, Tanrı adına insanlık adına neredeyse rica ediyordu. Emanuela'yı öldürme tarihi olan 20 Temmuz geçmesine rağmen onu ellerinde tutanların vicdanına seslendiğini söylüyordu. Cinayet niyetlerinden vazgeçmelerini ve Emanuela'yı ailesine geri vermelerini rica ediyordu. Bunun için Papa dua ediyor ve herkesi de kendisi ile birlikte dua etmeye davet ediyordu.

Dünya tarihinde böyle bir trajedi görülmemişti. Sanki Vatikan'da gizli bir iç savaş, psikolojik savaş yaşanıyordu. Emanuela kesinlikle Vatikan hükümetinin elindeydi. Papa da bunu biliyordu. Bütün bunlara rağmen Tanrı ve insanlık adına kızın öldürülmemesini, serbest bırakılmasını istiyordu. Kızın ailesi de kendilerine verilen acılı aile rolünü mükemmel bir şekilde oynuyorlardı. Papa'nın çağrısından bir gün sonra yani 22 Temmuz 1983'te Emanuela'nın amcası Mario, bir basın toplantısı düzenleyerek Orlandi ailesinin şantajcılarla bağlantısı için bir avukat tayin ettiğini bildiriyordu. Avukat Gennaro Egidio, hem Vatikan hükümetinin hem de İtalyan istihbaratının adamı idi. Tıpkı Ağca'nın avukatı Pietro Dovidio gibi. Yabancı bir avukata güvenmek mümkün değildi. Çok gizli sırları ancak Vatikan hükümetinin ya da İtalyan istihbaratının avukatlarıyla paylaşmak mümkündü.

24 Temmuz 1983 günü medya ve binlerce insan huzurunda Papa, yirmi gün içinde tam altıncı kez Emanuela Orlandi için yeniden çağrı yapıyor, onun için dua ediyor ve herkesi duaya davet ediyordu.

Bir gün sonra ise kızın amcası Mario, RAIUNO televizyonunda Emanuela'yı kaçıranlara bir çağrı yapıyor ve avukat Gennaro Egidio ile nasıl temasa geçeceklerini ve nasıl davranacaklarını açıklıyordu.

26 Temmuz 1983 günü meçhul bir şahıs, İtalya'nın en büyük dergisi Hıristiyan aile dergisi yani Famiglia Cristiana'ya telefon ederek "Şayet 31 Temmuz gününe kadar Ağca serbest bırakılmazsa Emanuela Orlandi ve Papa'yı öldüreceğiz!" diyordu. Aynı hafta içinde Katolik İtalyan dergisi Il Sabato bir makalesinde şunları yazıyordu:

"Bugünlerde berrak olmak ve uzmanların kendi aralarında gizlice söylediklerini açıkça ifade etmek lazım. Bugün Papa ve Vatikan büyük bir tehdit altındadır. Bu komplonun arkasında Papa suikastını da yapan bir örgüt var. Bu dünyanın en güçlü uluslararası casuslar ve katiller çetesi, yani KGB!"

Bu Katolik dergi KGB'yi dünyanın en büyük cinayet ve casusluk çetesi olarak değerlendirmekte haklı olsa da Papa suikastı ve Orlandi olayının sorumlusu olarak gösterirken yanılıyor, hatta yalan söylüyordu. Mecburdu çünkü dünyaya itiraf edilemeyecek korkunç bir gerçek vardı. Vatikan'ın sorumluluğu gerçeği. Sadece 2008 yılında İtalyan medyasının bir kısmı Emanuela'nın kaçırılması olayında Vatikan'ı suçluyor olsa da bu da çok taraflı ve yalandan bir suçlamaydı. İtalyan medyasına göre kızı Amerikalı piskopos Paul Marcincus kaçırmış, tecavüz etmiş ve öldürmüştü. Bu ise adi bir yalandı. Zira piskoposun Emanuela ile hiç alakası yoktu. Fakat Vatikan'ı yöneten İtalyan grubu, Kardinal Casaroli ve Kardinal Silvestrini gibi önemli İtalyan şahsiyetleri korumak için masum bir Amerikalıyı suçlamak, Amerika'dan nefret eden hem faşist hem de komünist İtalyan fanatikleri için gayet güzel bir spordu.

27 Temmuz 1983 günü Vatikan meydanında binlerce kişinin

huzurunda Papa, üç hafta içinde tam yedinci kez Emanuela Orlandi olayından bahsediyor ve yine herkesi bu kız için duaya çağırıyordu. Kızın babasının çok yıllar sonra itiraf ettiği gibi aynı gün Papa, kızın babası Ercole Orlandi'yi özel dairesine çağırıyordu. Orada şöyle bir olay yaşandığını Ercole Orlandi anlatıyor: **"Papa bizi kucakladı ve ağlamaya başladı. Bize 'Emanuela Orlandi uluslararası bir terör örgütü tarafından kaçırıldı."** dedi. İşte tarihin en büyük Papası inanılmaz bir traji-komedi karşısında çaresizlik ve umutsuzluk içinde ağlıyordu. Bir o kadar inanılmaz olan da Papa'nın ağlayarak kucakladığı adam Ercole Orlandi, Vatikan istihbaratının adamıydı ve kendisini kucaklayan Papa'ya karşı yapılan suikastın hazırlanmasında Ağca'ya yardım etmişti! Elbette Papa, Emanuela'nın Vatikan hükümeti tarafından kaçırıldığını çok iyi biliyordu. Fakat bu korkunç gerçek asla itiraf edilemezdi. Bu yüzden uluslararası bir terör örgütü demek daha doğruydu.

Vatikan'daki İtalyan grup dört yüz elli yıl sonra Vatikan topraklarına adım atan ilk yabancıyı, yani Polonyalı Papa'yı hiç sevmiyordu. Papa Vatikan'da kendi ülkesinden getirdiği bir avuç Polonyalının arasında yalnızlık ve endişe içinde yaşıyordu.

4 Ağustos 1983 günü ANSA'ya gönderdikleri bir bildiride Vatikan ve İtalyan ajanları Mirella Gregori'yi kaçırdıklarını ve kendilerinin "Turkesh" isimli bir örgüte mensup olduklarını söylüyorlardı. İnanılmaz olan ise ANSA'ya bu Turkesh mesajının geldiği gün Roma'nın önemli gazetelerinden Il Messaggero ilk kez bir Mirella fotoğrafı yayınlıyordu. **Bu fotoğrafta Mirella Gregori, Vatikan'da özel bir görüşmede Papa'ya çok yakın duruyordu. Tabii bu fotoğraf Vatikan hükümeti tarafından gazeteye özel olarak gönderilmişti.** Fotoğrafın yayınlandığı gün İtalyan ve Vatikan ajanları, İtalyan haber ajansı ANSA'ya telefon ederek Mirella'yı ülkücü Turkesh örgütünün kaçırdığını söylüyorlardı. Bu, Mirella'yı

Vatikan hükümetinin kaçırdığına dair kesin bir belgesiydi. Ağca'nın özgürlüğü için Orlandi olayı yetmemişti ve şimdi Mirella olayını da açıkça kullanmak gerekiyordu. Ekim 1983'te İtalyan ve Vatikan hükümetlerinin organizasyonu ile Mirella'nın annesi ve babası ile avukatı on gün içinde tam beş kez İtalyan Cumhurbaşkanı ile bizzat görüştüler ve gerekirse Mirella'nın özgürlüğü için Ağca'nın serbest bırakılmasını istediler. Ne KGB, ne CIA, ne MOSSAD, İtalyan Cumhurbaşkanını on günde beş kez, Cumhurbaşkanlığı Sarayında bu insanlarla görüşmeye mecbur edemezdi.

6 Ağustos 1983, yani Mirella'nın Il Messaggero gazetesinde fotoğrafının yayınlanmasından iki gün sonra ve ANSA'ya kızın kaçırılmasının Turkesh tarafından üstlenilmesinden sonra Emanuela'nın avukatı Gennaro Egidio, kendisini Mirella'nın da avukatı ilan ediyordu. Bütün bunlar normal insanların kolaylıkla kavrayacağı şeyler değildi. Soğuk savaş ve dezenformasyon uzmanlarının sistematik olarak yapabilecekleri şeylerdi.

8 Ağustos 1983 günü ANSA'ya Turkesh imzalı yeni bir bildiri gönderilmişti. İki kızın da kaçırılması tekrar üstleniliyor ve Papa'nın kızlar için dua ederken Ağca için de dua etmesi talep ediliyordu. 28 Ağustos 1983 günü Papa bu talebi kabul ediyor ve hem medyanın hem de binlerce kişinin huzurunda kızlar için olduğu kadar Ağca için de dua ediyordu. Bütün bunlar gerçekten inanılması zor şeylerdi.

Dünya tarihinin en büyük ve cesur papası olan bu adamın aylarca konuşmalarını ve hareketlerini hangi dünya iktidarı yönlendirebilirdi?

9 Ağustos 1983 gecesi Emanuela'nın amcası Mario, RAIUNO ekranlarındaki gece haberlerinde Emanuela'yı kaçıranlara "Emanuela'yı kaçırdığınızı ispat etmek için onun 20 Haziran 1983 akşamı kiminle yemek yediğini açıklayın" şeklinde tuhaf bir şey

istiyordu. 13 Ağustos 1983 günü Vatikan ajanları hem Emanuela'nın kimle yemek yediğini hem de ona dair diğer bilgileri medya yoluyla açıklıyorlardı. Kızın ellerinde olduğunu da böylece ispatlıyorlardı. Tekrar şöyle diyorlardı: "28 Ağustos günü Papa, Ağca lehine bir açıklama yapmalı." Ve 24 Ağustos günü Vatikan medya merkezi şöyle bir açıklama yapıyor ve Papa'nın zaten Ağca'yı affettiğini ve kendisini kardeş olarak tanıdığını bildiriyordu.

28 Ağustos 1983 günü yine medyanın ve binlerce kişinin huzurunda Papa, kendisinden istenildiği gibi tekrar Orlandi olayından bahsediyordu. Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori için dua ettiğini, fakat aynı zamanda kendisini vuran Ağca için de her zaman dua ettiğini dünyaya bildiriyordu.

4 Eylül 1983 günü Papa'nın yazlık sarayının önünde bekleyen RAI otomobiline iki sayfalık bir el yazması not bırakılmıştı. Emanuela'yı kaçıranlar çok önemli bir mesaj veriyorlardı. "Turkesh olarak imzalanan mesajların ardında Vatikan hükümetinin ve İtalyan hükümetinin adamlarının olduğunu biliyoruz." diyorlardı. Bu itirafın sahipleri kimlerdi? Ağca'nın serbest bırakılmamasına öfkelenen bazı Vatikan görevlileri olabilir miydi?

Aynı gün yani 4 Eylül günü bir başka şahıs ANSA'yı arayarak Vatikan'da Emanuela Orlandi'nin evi önüne yeni bir yazılı not bıraktıklarını söylüyordu. Bu mesajda tekrar Ağca'nın serbest bırakılmasını, aksi takdirde İtalya'ya ve Vatikan'a karşı yeni cezalandırma eylemleri yapılacağını bildiriyordu. Bu iki olayı çok dikkatle incelemek gerekir. **Birinci mesaj Castel Gandofo'da Papa'nın yazlık sarayı önündeki RAI otomobili üzerine bırakılıyor ve Ağca'nın serbest bırakılmasını talep ediyor ve Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin Turkesh isimli örgütün ardında olduğunu bildiriyordu.** İkincisi, kendisini Amerikano olarak tanıtan şahıs

ANSA'ya telefon edip Vatikan'da Orlandi ailesinin kapısının önüne bir mesaj bıraktıklarını ve Ağca serbest bırakılmazsa Vatikan'a ve İtalya'ya karşı cezalandırma eylemi yapmakla tehdit ediyordu.

Papa'nın yazlık sarayı ve Vatikan'ın içine aynı günde aynı saatlerde mesaj bırakabilmek, hem de hiçbir iz bırakmadan yapabilmek İtalyan ve Vatikan topraklarında hiçbir yabancı istihbarat örgütünün yapabileceği şeyler değildir. Bazı İtalyan gazeteciler ve İtalyan istihbarat teşkilatının yöneticilerinden Prof. Francesco Bruno birkaç röportajda Emanuela'yı kaçıranların yaptıkları bazı telefon görüşmelerinin Roma'daki Amerikan Büyükelçiliğinden yapıldığını iddia ettiler. Fakat bu yalan iddia sadece Vatikan ve İtalyan hükümetlerini sorumluluktan kurtarmak için ve Amerikan hükümetini suçlamak için ortaya atılmıştı.

6 Eylül 1983 günü avukat Gennaro Egidio'nun bürosunda Emanuela'nın babası, medya huzurunda kızını kaçıranlara bir başka çağrıda bulunuyor ve kızının ölü veya diri olduğuna dair kendisine delil sunulmasını istiyordu. Bu gerçekten bilim-kurgu filmlerinde bile görülemeyecek kadar inanılmaz bir olaydı. Çünkü Ercole Orlandi, kızını Vatikan hükümetine kendisi teslim etmişti. Yine aynı gün baba Orlandi medya huzurunda bu çağrıyı yaparken, aynı saatlerde Vatikan ve İtalyan hükümetinin adamları Roma'daki ANSA'yı iki kez telefonla arayarak ilettikleri mesajda "Bundan sonra Ağca ve Emanuela olayında mesajlar kamuoyuna değil Vatikan hükümetinin zirvesine gönderilecek" diyorlardı.

8 Eylül 1983 günü Vatikan ajanları, kaçırdıkları kız çocuğu Mirella'nın annesine gönderdikleri mektupta İtalyan Cumhurbaşkanı Sandro Pertini'nin kamuoyuna açık bir çağrı yapmasını talep etmelerini istiyorlardı. Fakat İtalyan Cumhurbaşkanı, daha önce de Emanuela Orlandi için açık bir çağrı yapma teklifini ve talebini

kabul etmemişti.

12 Eylül 1983 günü yine bir şahıs bu kez Mirella'nın kız kardeşine telefon ederek, İtalyan Cumhurbaşkanının olaya müdahale etmesi için harekete geçmesini istiyordu.

24 Eylül 1983 günü Mirella'nın ailesinin işlettiği kafeteryaya telefon edenler, kızın 7 Mayıs 1983 günü kaçırıldığı günkü ayakkabısından iç çamaşırına kadar her şeyini birer birer markasına kadar sayıyorlardı. Kızın annesi, bu olay karşısında anlattıkları her şeyin doğru olduğunu ve bu bilgilere kızını kaçıranlardan başka kimsenin sahip olamayacağını belirtiyordu. Böylece Mirella'nın da Vatikan tarafından kaçırıldığı ortaya çıkıyordu. Yine aynı gün aynı saatlerde bir Vatikan ajanı Roma'daki ANSA'ya telefon ediyor ve Roma'daki Viale Regina Margherita kilisesine Phoenix adına Emanuel Orlandi için bir mesaj bıraktıklarını söylüyordu. Aynı gün aynı saatlerde iki kızı da kaçıranlar hem kızların ailesine hem de aynı kiliseye mesajlar bırakıyorlardı. Bu da büyük bir örgütün mükemmel bir koordinasyonu idi.

27 Eylül 1983 günü Phoenix örgütü ortaya çıkıyor ve şunları yapıyordu:

1. Roma'daki CBS muhabiri Richard Roth'a bir mektup ulaştırmıştı. Bu mektup, Amerika'nın Boston şehrinden atılmıştı. Mektubu gönderenler, İtalyan Cumhurbaşkanının Ağca'yı derhal serbest bırakmasını talep ediyordu.

2. İkinci mektup yine Phoenix imzasıyla İtalyan televizyonu RAIDUE'nin haber bölümüne ulaşıyor ve yine Emanuela Orlandi ile Mehmet Ali Ağca'nın takasını istiyordu.

3. Yine aynı gün bir Vatikan ajanı, Mirella'nın ailesine telefon

edip İtalyan Cumhurbaşkanının Ağca ve Mirella için müdahalesini talep ediyordu.

Şimdi şunu sormak lazım: Kimdi bu adamlar? Boston, Milano, Roma, Vatikan, Castel Gandofo gibi şehirlerden aynı günlerde aynı saatlerde İtalya'nın en önemli haber ajanslarına, televizyonlarına, telefonla, mektupla bu kadar çok mesajı bir tek iz bırakmadan nasıl yollayabiliyorlardı? Ayrıca aylarca Roma'da nasıl dolaşabiliyorlardı? Her türlü suç örgütüne ve terör örgütüne karşı çok büyük başarılar kazanmış olan İtalyan polisi ve istihbaratı bu kadar rahat eden bu adamların tek bir izini bile bulamıyordu! Bu sorulara basit bir cevap verilebilir. Çünkü bütün bunları yapanlar, Vatikan ve İtalyan hükümetinin adamlarıydı. Bu hakikati bizzat kendileri de 4 Eylül 1983 tarihinde Papa'nın yazlık sarayı önündeki RAI televizyonu otomobiline bıraktıkları bir mektupta açıklamışlardı. Bu mektupta Turkesh örgütü adına gönderilen mesajlar Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin ortak operasyonudur deniliyordu.

Bu adamların sürekli olarak kiliseleri, Vatikan civarını ve Papa'nın yazlık sarayını ya da saygıdeğer medya kuruluşlarını kullanmaları da tesadüf olabilir miydi? Zaten İtalyan tarihinde hiçbir kimse böyle davranamamıştı, davranamazdı da.

Bu arada bir grafolojik el yazısının bilimsel incelenmesi-inceleme sonucunda ortaya ilginç sonuçlar çıkmıştı. 4 Eylül 1983 günü Papa'nın yazlık sarayı önündeki araca bırakılan mektup ile Amerika'nın Boston şehrinden Roma'daki CBS muhabiri Richard Roath'a gönderilen mektup aynı el tarafından yazılmıştı! Bu da Vatikan'ın uluslararası ajanlarının dünyanın her tarafında hareket ettiğini gösteriyordu.

8 Ekim 1983 günü Phoenix örgütünün daha doğrusu Vatikan'ın ajanları bir İtalyan gazetesine telefon ediyorlar ve Roma'daki Piazza

San Silvestro kilisesine Emanuela Orlandi ile alakalı bir mektup bıraktıklarını söylüyorlardı. Gazetenin ele geçirdiği bu mektup kızın nasıl serbest bırakılacağını anlatıyordu. Aynı ilginç bir tesadüf eseri, İtalyan Cumhurbaşkanı, Mirella'yı kaçıranların talep ettiği gibi kızın annesini Cumhurbaşkanlığı sarayında kabul ediyordu. Daha sonra kızın babası da İtalyan Cumhurbaşkanı ile görüşecekti. Cumhurbaşkanı 13, 14 ve 17 Ekim 1983 günlerinde hem Emanuela'nın hem de Mirella'nın ortak avukatı Gennaro Egidio ile üç kez özel bir görüşme yapmıştı. Ağca'nın takas ile serbest bırakılıp bırakılamayacağını tartışmışlardı. Bu gerçekten inanılmaz bir olaydı. 8-17 Ekim 1983 arasında yani on gün içinde İtalyan Cumhurbaşkanı tam beş kez Mirella'nın annesi, babası ve avukatıyla özel görüşmeler yapıyordu. Bütün bunlar kızları kaçıran Turkesh, Phoenix gibi tuhaf isimler ve maskeler kullanan kişilerin talebi üzerine gerçekleşiyordu. Bütün bu olup bitenleri dünyada izah edebilecek hiç kimse yoktu.

İtalyan RAITRE televizyonunda muhtemelen 1994-96 arasında yayınlanan bir programda, İtalyan Cumhurbaşkanlığı sarayında Emanuela Orlandi'yi kaçıranların bir casusu olduğu ortaya çıkıyordu. Yani Cumhurbaşkanlığı sarayında çalışan İtalyan görevlilerden bir tanesi casusluk yapıyordu. Elbette hiç kimse Ağca'nın özgürlüğü için çocuk kaçıranların İtalyan Cumhurbaşkanının sarayında ne işinin olabileceğini araştırmıyorlardı. Böylece bu önemli haber de buharlaşıp gidiyordu.

Bu arada çok önemli tarihî bir belgeyi de hatırlatmak gerekir. 22 Haziran 1987 gecesinde Katolik Silvio Berlusconi'nin sahibi olduğu İtalyan televizyon kanalı Canale 5'te mühim bir belgesel yayınlanmıştı. Bu belgesele hepsi hem İtalyan, hem Katolik kimlikli yedi sekiz kişi katılıyor ve konu hakkında konuşuyorlardı. Bunlar İtalya'nın önde gelen gazetecileri, polis şefleri ve hâkim-savcıları idi. Hepsi de doğrudan veya dolaylı olarak şunu söylemişlerdi:

Emanuela Orlandi, Vatikan içinde birileri tarafından kaçırıldı ve bu olayın tek gayesi Ağca'nın özgürlüğünü elde etmekti. Bu tarihî belgesel, dünyanın vicdanında hâlâ muhafaza edilmektedir.

24 Ekim 1983 günü kendisi Amerikano olarak tanıtan ve Temmuz ayında hem Vatikan'a hem de Emanuela'nın ailesine telefon edip, Ağca'nın özgürlüğü için kaçırdıklarını söyleyen şahıs, bu kez avukat Egidio'ya telefon ederek Mirella'nın kaçırılışını da üstleniyordu. Böylece düzinelerce belgeyle Emanuela ile Mirella'nın aynı örgüt tarafından aynı amaç için kaçırıldığı ispat ediliyordu.

27 Ekim 1983 günü Boston'dan Roma'daki CBS muhabiri Roath'a gönderilen Phoenix imzalı mektupta Ağca'nın serbest bırakılması için 7 Mayıs 1983 günü İtalyan vatandaşı Mirella Gregori Katolik meslek enstitüsünün civarında kaçırıldığını ve aynı operasyon çerçevesinde Mayıs 1983'te de iki Amerikan vatandaşını kaçırdıklarını yazıyordu. Vatikan hükümeti ve Amerikan elçiliği ile yapılan pazarlıklarda olumsuz davranışları yüzünden Mart 1984'te bu iki Amerikan vatandaşını öldürdüklerini yazmaktaydı. Phoenix'in bu yazılı mesajı ne kadar doğruydu ve gizli pazarlık gerçekten yapılmış mıydı? Bu sorulara cevap vermek mümkün değil.

23 Aralık 1983 günü Papa yeniden Emanuela Orlandi ailesinin evini ziyaret ediyordu. İtalyan ajansı ANSA'nın 24 Aralık 1984 tarihli anlatımına göre Papa öğle vakti Orlandi ailesinin Vatikan'da Santo Egidio meydanındaki evlerine gitmiş ve Emanuela'nın annesi, babası ve kardeşleriyle oturup görüşmüştü. Onları teselli etmeye de çalışmıştı. İşin inanılmaz tarafı, bütün Orlandi ailesi de Papa da kızın Vatikan hükümeti tarafından kaçırıldığını ve bunun bir devlet entrikası olduğunu kesinlikle biliyorlardı. 1983 yılının sonunda kendisini Amerikano olarak tanıtan şahıs, avukat Gennaro

Egidio'ya telefon etmiş ve kısa sürede Boston'dan CBS Roma muhabirine iki mektup gönderileceğini bildirmişti. 1984 Ocak ayının ikinci haftasında gerçekte Richard Roath'a Phoenix imzalı iki mektup daha ulaşmıştı. Bu mektupları gönderenler de İtalyan Cumhurbaşkanının Ağca'yı serbest bırakmasını istiyorlar ve gelecek aylarda Ağca'nın özgürlüğü için Amerika'da yeni kaçırma olaylarını gerçekleştireceklerini iddia ediyorlardı.

1984 Nisan ayının son haftasında yani 1983 Kutsal yılının bitiş haftasında Papa, medya ve halkın huzurunda bir kez daha, belki onuncu kez yine Emanuela Orlandi için bir çağrı yapıyordu. Evet, 1983 kutsal yılı, 26 Kasım 1982 günü dünyaya ilan edilmişti. Bu da bir tesadüf değildi, çünkü bir gün önce Bulgar Antonov tutuklanmış ve Bulgaristan'a ve Sovyetlere karşı küresel, hukuk ve siyaset komplosu başlatılmıştı. Bu kutsal yılın amacı Ağca'yı Katolik yapmak ve serbest bırakmaktı. Bulgar komplosu da Ağca'nın özgürlüğüne hizmet edecekti. Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin koordinasyonları ile yapılmış iki operasyondu. Nisan ayının son haftasında kutsal yılın bitiş haftasında Papa, aylarca süren suskunluğundan sonra yine Emanuela için müdahale etmişti. Emanuela da kutsal yılda Ağca'nın özgürlüğü için kaçırılmıştı. Bütün bu olaylar gerçekten hiçbir insan aklının, hayalinin izah edemeyeceği olaylardı. Sanki bilim kurgu filminin senaryosu gibi görünüyordu. Esasında bu olayların ardında ilahî sistem vardı. Vatikan da sadece basit bir araç idi.

21 Ağustos 1984 günü Vatikan ajanları, İtalya'nın Ancona şehrinden Milano'daki ANSA'ya bir mektup gönderiyorlardı. "Kominicato X" başlıklı bu mesaj "Fronte Anti-cristiano Turkesh" imzasını taşıyordu. Ve 23 Ağustos 1984 günü Milano ANSA'ya ulaşan bu mektup, Emanuela'nın serbest bırakılması için yapılması gereken şartları bildiriyordu. Vatikan devletinin yapması gerekenler şunlardı:

1. Ağca'nın Vatikan'a iadesi konusunda Vatikan ve İtalyan devletleri arasında anlaşma yapılması,

2. Ağca'nın Vatikan'a iadesi konusunda Papa'nın "evet" demesi,

3. Ağca'nın Vatikan cezaevine nakledilmesi,

4. Vatikan ile Costa Rika veya Panama gibi bir ülke arasında anlaşma imzalanması ve Ağca'nın bu ülkelerden birinde sürgüne gönderilmesi.

Bu mesaj, 23 Ağustos 1984 günü İtalyan medyasında basit bir haber olarak yayınlandı. Fakat aynı saatlerde dünyanın diğer ucunda Costa Rika'nın başkenti San Jose'de Costa Rika Cumhurbaşkanı Luis Alberto Monge, Dışişleri, İçişleri ve Adalet bakanları bir basın toplantısı yaparak ülkelerinde bulunan uluslararası medyaya şunları söylüyorlardı: **"Costa Rika hükümeti Ağca'yı ülkesinde misafir etmeye hazırdır, fakat Papa'nın bu konuda şahsî bir talebini bekliyoruz."**

Kostarika Cumhurbaşkanı Luis Alberto Monge Haziran 1982'de Beyaz Saray'da başkanReagan ile. Monge 23 Ağustos 1984 günü dünya medyasına "Ağca yı ülkemizde misafir edebiliriz" dedi.

Bu olay karşısında kaçınılmaz olarak bazı sorular sormak gerekir. Costa Rika hükümetinin bu basın toplantısını, dünyadaki hangi iktidar merkezi organize etmişti? Nasıl olur da adı Anti-Hıristiyan

Cephesi Turkesh olan ve Emanuela Orlandi'yi kaçırdığını söyleyen uluslararası bir suç örgütü dünyanın en Katolik ülkesi Costa Rika'nın devlet zirvesini bir basın toplantısına zorlayıp Ağca'yı ülkelerinde misafir edebileceklerini söyletebilirdi? Dünyada ordusu olmayan tek ülke, Costa Rika gibi barışçı demokratik bir ülkeyi, Papa suikastçısını misafir etmeye hangi dünya iktidarı ikna edebilirdi? Ve en önemlisi, dünyada hangi ülkenin Costa Rika devlet zirvesine böyle inanılmaz bir şey yaptırmaktan menfaati olabilirdi? Çin mi, Amerika mı, İsrail mi, Fransa mı, İngiltere mi? Kim? Hangi devlet? Tabiatıyla ne bu ülkelerin ne de bir başka ülkenin zerre kadar menfaati olamazdı. Şunu dikkatle hatırlamak lâzım ki Emanuela'yı kaçıranlar Norveç veya İsveç gibi iki Protestan ülkeyi istemiyorlardı. Fakat Costa Rika ve Panama gibi nüfusu yüzde yüz Katolik olan iki ülkeyi istiyorlardı. Zerre kadar akıl ve mantık sahibi olan her insan için ortada anlaşılmaz bir problem yoktu, çünkü her şey çok açıktı. Olayın arkasında kesinlikle Vatikan hükümeti vardı. **Bu basın toplantısını yaparken Costa Rika devlet zirvesinin Anti-Hıristiyan Turkesh Cephesi'nin mektubunun İtalya'daki varlığından haberi bile yoktu.** Yani İtalya'da bu mektubu gönderenler Emanuela ve Mirella'yı kaçıranlar, Papa suikastını düzenleyenler, Bulgar-Sovyet komplosunu tertip edenler dünyanın diğer ucunda Costa Rika'da devlet başkanını ve hükümetini de dünya medyasının karşısına çıkarıyorlardı. Bu gerçekten dünya tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir olaydı. Sadece Costa Rika hükümeti değil, Panama Cumhurbaşkanı General Noriega da Vatikan hükümetine diplomatik yollarla bir mesaj yollamış ve Vatikan isterse Ağca'yı ülkesinde misafir edebileceğini bildirmişti.

Bu olayı, yani Vatikan, İtalya, Costa Rika, Panama arasındaki bu inanılmaz olayı anlayabilmek için şu tarihî televizyon belgeselinin baştan sona dakika dakika izlenmesi lazımdır. Daha önce de belirtildiği gibi 22 Haziran 1987 gecesi Katolik Silvio Berlusconi'nin

Canale 5 televizyonunda yayınlanan özel programda hepsi İtalyan kimlikli Katolik yedi sekiz çok itibarlı polis şefleri, gazeteciler, hâkim ve savcılar "Emanuela Orlandi Vatikan içinde birileri tarafından kaçırıldı. Ve bu olayın amacı Ağca'nın özgürlüğünü elde etmekti" demişlerdi.

Mesih İsa'nın ölümünden iki bin yıl sonra hâlâ binlerce tarihî, arkeolojik araştırmalar yapılıyor, binlerce kitap, film, televizyon belgeseli ortaya çıkıyor, uyduruk mezarlarda sözde kemikleri keşfedilip, yüzyılın keşfi masalları anlatılıyor. Hâlbuki dünyada gerçek entelektüel haysiyet, bağımsız eleştirel düşünce mevcutsa, insanların bu inanılmaz olayları araştırıp dünyaya anlatmaları gerekir. Şunu da unutmamak gerekir ki son elli yılda Vatikan, dünyanın en barışçı, ılımlı, insancıl politikalarını uygulamaktadır. Vatikan'da, dünyanın en zeki psikolojik dengesi yerinde ve oldukça namuslu ve vicdanlı kardinalleri, piskoposları yaşamaktadır.

Hıristiyanlığın en kutsal merkezi olan iki bin yıllık Vatikan imparatorluğunun Papa'yı ağır yaralayan ve aylarca hastanede bırakan bir suikastçı için on beş yaşındaki iki kız çocuğunu kaçırıp Ağca'nın özgürlüğü için dünyaya şantaj yapması nasıl izah edilebilir?

Elbette bunun hiçbir izahı yoktur. Ve bunun içindir ki İtalya'da Emanuela Orlandi hakkında yayınlanan bir düzine kitap ve binlerce medya haberi, yorumu henüz olayı tam olarak kavrayamamıştır. Yakın geçmişte İtalya'da bir gazeteci yazar "Emanuela Orlandi olayının ardında şeytan var!" şeklinde bir yazı yazmıştı. Ve Papa da 1985 yılında özel apartmanında kendisine suikastın ardında kim var diye soran Psikopos Pavel Hlinica'ya şöyle cevap vermişti: "Olayın ardında şeytan var, fakat şeytan da neticede Tanrı'ya hizmet etti."

İtalyan gazeteci Orlandi olayının ardında şeytanın olduğunu

söylese de bu yanlış bir yorumdu, zira bu olayın ardında ilahî bir sistem vardı. Vatikan tam yirmi yedi yıldan beri bu olay hakkında dünyaya binlerce kez yalan söylemek zorunda kaldı. Temmuz 2010'da bir İtalyan savcı, Emanuela Orlandi'nin cesedini aramak için Vatikan'daki bir mezarı açmaya karar verdi. Tabii bir mafya babası olan De Pedis'in yattığı bu mezarda Emanuela Orlandi yoktu elbette. Çünkü o hayatta ve Vatikan hükümetinin kontrolü altında yaşıyordu.

Bütün bu olayları organize edenlerden bir tek kişinin yakalanmaması, bir tek kişinin kimliğinin tespit edilememesi ortaya ironik bir soru çıkarıyor. Bu şahıslar yoksa görülmez ve dokunulmaz cinler miydi? Hayır, bunların hepsi Vatikan ve İtalyan hükümetlerinin adamlarıydı. Bu gerçek, İtalyan istihbarat örgütünün çok gizli bir raporunda da dolaylı bir şekilde kabul edilmektedir. 14 Kasım 1983 tarihi taşıyan Top Secret (Çok Gizli) damgalı bu rapor, İtalyan sivil istihbarat teşkilatı başkanı Vincenzo Parisi tarafından yazılmıştı. 1994 veya 1995 yılında İtalyan istihbaratındaki iç çatışma sonucu İtalyan medyasına sızdırılan bu raporda Emanuela Orlandi'yi kaçıranların Vatikan içinde yuvalanmış oldukları açıkça kabul edilmekteydi. Vincenzo Parisi, kiliseye giden bir Katolik idi ve daha sonraki yıllarda İtalya'nın Emniyet Genel Müdürü olmuştu. Bu istihbarat raporunda Orlandi ile ilgili mesajların genellikle bir merkezden ve bir beyin tarafından üretildiği yazılmaktaydı. Bu şahsı Mister X olarak tanımlayan istihbarat şefi, onun mükemmel Latince, İtalyanca ve İngilizce konuştuğunu söylemektedir. Yani bu kişinin Avrupalı bir Vatikan yöneticisi veya yüksek din adamı olduğu apaçık ortadadır. Bu kişi, kırk beş, elli yaş civarında büyük bir kültür seviyesine sahip, yüksek seviyede politikacılarla ve kültür adamlarıyla mektuplaşmaya, diyaloga alışmış bir kişi olarak tanımlanmaktadır. Bunun çok yüksek bir entelektüel ve kültürel seviyesi olduğu açıktır, denilmekteydi. Bu şahsın İtalyan ve Vatikan hukukunu çok iyi

bildiği ve uzun yıllar Roma'da ikamet ettiği açıktır denilmektedir. Yani İtalyan istihbaratının tarif ettiği bu şahsın Vatikan'daki önemli şahıslardan birisi olduğu açıktır. Kaldı ki bu sadece Emanuela Orlandi olayında mesajları hazırlayan kişi olarak tarif edilmektedir. O zaman bu olaya karar verenler ve olayı gerçekleştirenler kimlerdi? Tabii bunlar da hiçbir şekilde dokunulması mümkün olmayan kişilerdi. Yani İtalyan ve Vatikan istihbaratlarının dokunulmaz kişileriydi. Burada CIA'nin suskunluğu yanlış bir davranıştır. **Langley'de CIA merkezinin girişinde İncil'den bir ayet yazılıdır: "Hakikat sizi özgür kılacaktır." Şimdi CIA, Papa suikastı ve Orlandi olayındaki bütün gizli raporlarını dünyaya açıklamalıdır. Böyle bir davranış CIA'ye onur verecektir ve İncil'in dediği gibi hakikat Vatikan'ı da özgür kılacaktır.**

CIA merkezi

CIA Papa suikastı ve Emanuela Orlandi entrikasına dair çok şey biliyor fakat gerçekleri gizliyor.

Mart 1995'te İtalyan istihbarat yöneticisi Prof. Bruno, Emanuela Orlandi ile ilgili bir röportajında "Emanuela Orlandi bir istihbarat operasyonudur. Papa'ya bir mesaj, bir tehdit göndermek istediler ve böylece Papa'yı şartlandıracaklardı. **Orlandi olayını**

azmettirenler en yüksek seviyedeki beyinler, en seçkin zekâlardır. Bunlar CIA, KGB ve Vatikan istihbaratının en iyi elemanlarıdır. Mükemmel bir eylem gerçekleştirdiler ve Papa'ya da siyaseti bırakması, maneviyatla ilgilenmesi mesajını ulaştırdılar. Bana göre Emanuela Orlandi kaçırıldıktan hemen sonra öldürüldü ve büyük ihtimalle onu kaçıranlar da öldürüldü. Bu konuda hakikat asla ortaya çıkmayacak." demişti.

Profesör Francesco Bruno İtalyan istihbarat örgütü SİSDE şeflerinden biriydi ve İtalyan hükümetinin suçlarını gizlemek için KGB ve CİA yı suçluyordu.

Bu inanılmaz sözler tabii ki hem yalanı hem hakikati içinde barındırmaktadır. Çünkü ne CIA ne de KGB hiçbir şekilde Vatikan olaylarına bulaşmadılar. Fakat Prof. Bruno, Vatikan devletinin unsurlarından bahsederken tamamen haklıydı. Emanuela Orlandi kaçırıldıktan hemen sonra öldürüldü diyen Prof. Bruno, 2004-2008 yılları arasında "Vatikan'da Emanuela Orlandi'nin ikizi gibi olan Mandy isimli bir kadın yaşıyor. Bu kim? Emanuela Orlandi olayını gündeme getirmek istiyen istihbarat oyunu mu?" diyordu. Emanuela'nın ikizi olmadığı gibi Mandy'yi getirip ailenin yanına yerleştirmek bilim kurgu yazarlarının bile aklına gelmeyecek bir olaydı.

Dünyanın bütün namuslu, akıllı insanlarına şunları sormak gerekir: 20. Yüzyıl'da Katolik kilisenin yani Vatikan'ın binlerce masum piskoposu, kardinali, papazı tutuklandı, zulme maruz kaldı ve mahkûm edilip onlarca yıl hapis yatan insanlar oldu. Fakat Vatikan hükümeti bunlardan bir tanesinin özgürlüğü için bile dünyada bir tek kişiyi kaçırıp bu masum kardinallerle, piskoposlarla takas etmeye çalışmadı. Fakat dünya tarihinin en büyük papasını vuran ve aylarca hastanede yatmasına sebep olan Ağca için Vatikan hükümeti, birisi Vatikan birisi de İtalyan vatandaşı olan on beş yaşlarındaki iki kız çocuğunu kaçırdı ve yıllarca şantaj aracı olarak kullanıp Ağca'yı hapisten çıkarmaya çalıştı.

Şimdi bu inanılmaz farklılıklar hangi insan aklına ve mantığına göre açıklanabilir? Dahası bu olay, dünya tarihinde eşi benzeri olmayan bir hadisedir. Tabii bütün bunları anlamak için ilahî plan çerçevesinde değerlendirmek lazımdır. Yani Fatima mucizesinden Papa suikastına, Orlandi olayından Papa-Ağca görüşmesine olayları bir bütün içinde değerlendirmek lazımdır.

Bu konuda yüzlerce belge göstermek, binlerce sayfa daha yazmak mümkündür. Fakat bu kadar söz yeterlidir. Bu inanılmaz hikâyeyi kapatırken Vatikan'ın önemli iki adamının İtalyan medyasına verdikleri röportajlarla bitirmek gerekir.

1. 10 Nisan 1994 tarihli bir röportajda Emanuela'nın babası Ercole Orlandi şu sözleri söylemişti: "Karanlık bir devlet mantığının kurbanıyız. Bu trajedinin sebebini anlamıyoruz. Bize söylesinler, pazarlık neydi, kimler bu pazarlığın içindeydi. **Kızımız Emanuela o kadar büyük, o kadar güçlü bir örgüt tarafından kaçırıldı ki İtalyan devletinden hiç korkusu yoktu. Bu bir uluslararası entrikaydı. Olayın ardında çok büyük kuruluşlar harekete geçtiler. Bunlar istihbarat teşkilatlarıydı. Ama İtalyan değiller. Yabancı**

korkunç hakikati ifşa ediyordu ve şöyle diyordu: "Emanuela Orlandi o kadar büyük, güçlü ve dokunulmaz bir iktidar merkezi tarafından kaçırıldı ki bunu sadece tarihin mahkemesi yargılayabilir."

Açıkçası bu merkez Vatikan'dan başkası değildi. Dünya tarihinin en uzun yaşayan iki bin yıllık Vatikan imparatorluğu.

Vatikan hükümeti tarafından kaçırılan Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori.

10. BÖLÜM

OLAĞANÜSTÜ KUTSAL YIL 1983

OLAĞANÜSTÜ KUTSAL YIL 1983

Vücuda gelmiş olan tek ilahî kelime Mesih İsa, yeryüzünde biyolojik vücuduyla otuz üç yıl yaşamıştı. M.S. 33 yılında ilkel biyolojik vücudunu terk eden Mesih, en üstün manevî, dokunulmaz ve yenilmez şanlı vücuduyla Tanrı'nın birinci hizmetçisi olarak evrensel iktidar merkezinin zirvesine yükseliyordu. Aynı zamanda Mesih, Tanrı'nın birinci evrensel, ebedî hizmetçisi olarak kâinattaki bütün yaratıkların evrensel hiyerarşisinde mutlak zirvede olacaktı. Bu evrensel hiyerarşide Kutsal Ruh da denilen manevî şahıs, ikinci mevkide bulunmaktadır. Ve Melek Mikail de evrensel hiyerarşide üçüncü mevkidedir. Bu evrensel hiyerarşi, Tanrı'nın izniyle ebediyen değişmez kalacaktır. Müslümanlar bu hiyerarşiye dair şu ilahi sözü Nisa suresi ayet 172'yi hatırlasın: " Mesih de gözde melekler de âlemlerin rabbine kulluk etmekten çekinmezler." Yani Mesih bütün meleklerden üstündür sözü son ilahi kitapda yazılıdır. Fakat, "insan tanrı ve tanrının oğlu" gibi şirk günahlarını teşvik etmemek için Mesih konusunda Kur'an-ı Kerim'de pek fazla bilgi verilmemiştir.

1983 yılında Mesih İsa'nın dünyayı terk edişinin 1950. yıldönümü oluyordu. Bu yıldönümünü kutlamak için Polonyalı Papa, olağanüstü kutsal yıl ilan etmişti. Bu kutsal yılın, en önemli

ve gizli amacı Mehmet Ali Ağca'yı Katolik yapmaktı. **Fakat bu Ağca kim oluyordu da Hıristiyanlığın merkezi Vatikan'ın olağanüstü kutsal yılında en önemli amaç olabiliyordu?**

Bu soruya iki karşıt ve uzlaşmaz cevap verilebilir:

1. Vatikan hükümetinin bir kısmı Ağca'yı yeni Mesih olarak görüyordu. Yani önce Meryem Ana'da vücut bulan, daha sonra Türkiye'de yeniden vücuda gelen tek ilahî kelimenin ta kendisiydi. Vatikan'ın adamı Michele'ye göre bu ilahî hakikat 13 Mayıs 1980 günü rahibe Lucia'ya görünen Meryem Ana tarafından ifşa edilmişti. Rahibe Lucia da bu mesajı derhal Vatikan hükümetine göndermişti.

2. Polonyalı Papa ise, Ali Ağca için nihaî Deccal diyordu. Yani şeytan tarafından programlanmış, hem Papa suikastını yapmak hem de Vatikan'a karşı manevî bir dünya mücadelesi yürütmek için yeryüzüne gönderilmiş bir şahıstı. Bu yüzden Polonyalı Papa için Ağca'nın Katolik yapılması dinî açıdan dünyadaki en önemli hedeflerden bir tanesiydi.

Bu yüzden Ağca Katolik Hıristiyan yapılmalı ve bir evliya gibi Vatikan devletinin zirvesine taşınmalıydı. İşte bu yüzden 27 Aralık 1983 günü dünya tarihinin en büyük papası, kendisini ağır yaralayan ve korkunç acılar çektiren Ağca'nın hücresine kadar giderek, dünya medyası huzurunda yaklaşık yarım saat görüşüyor, onunla kardeşçe kucaklaşıyordu. Bu tarihî görüşmenin Tanrı tarafından istendiğini ilan ediyordu.

Diğer taraftan Hıristiyanlığın en büyük evliyası Aziz Pavlus, Hıristiyan olmadan önce Saulo ismiyle biliniyordu ve birçok masum Hıristiyanı öldürmüştü, Hıristiyanlığa karşı bir savaş yürütüyordu. Bu yüzden Saulo Hıristiyanlık düşmanı bir "Deccal" durumundaydı. Fakat Hıristiyan olduktan sonra Pavlus ismini almış

ve Vatikan tarafından Hıristiyanlığın en büyük evliyası ilan edilmişti. Polonyalı Papa da kendisini öldürmeye teşebbüs eden Ağca için aynı şeyi düşünüyordu. Hıristiyan yapmak ve onu Vatikan'a götürüp Hıristiyanlığın yeni bir evliyası gibi dünyaya sunmak istiyordu. Bunun için de 1983 olağanüstü kutsal yıl ilan ediliyordu. Bu yılın temel amacı, Ağca'yı Hıristiyan yapmaktı.

25 Kasım 1980 günü Bulgar Antonov tutuklanmış ve 26 Kasım 1982 günü Vatikan dünyaya kutsal yıl 1983'ü ilan etmişti. Bunlar asla tesadüf değildi. Vatikan hükümeti Ağca'yı hapisten çıkarmak için Papa suikastının sorumluluğunu Bulgar ve Sovyet hükümetlerine yükleyip onu hapisten çıkaracağını düşünüyordu. Bu kutsal 1983 yılında Ağca'nın özgürlüğü için Vatikan, Emanuela ve Mirella isimli iki kız çocuğunu da kaçırıyordu.

Papa'nın Ağca'yı "Deccal" olarak tanımlaması yeni bir şey değildi. Kaldı ki Papa, bu düşüncesini etrafındaki birkaç kardinalden başka hiç kimseye açıklamamıştı. Mesih İsa da iki bin yıldan beri milyonlarca insan tarafından özellikle Museviler tarafından Deccal olarak tanımlanıyordu ve tanımlanmaya da devam ediyor. Fakat Polonyalı Papa'nın kendisi de hem aşırı Katolikler hem aşırı Protestanlar tarafından "Deccal" olarak tanımlanıyordu. Bunun en somut ve en iyi bilinen misali 1988 yılında yaşanmıştı.

1988 yılının Ekim ayında Polonyalı Papa, Strasburg'da Avrupa Parlamentosunda yüzlerce parlamenterin huzurunda tarihî bir konuşma yapmıştı. Bu konuşma, dünyanın birçok ülkesinde televizyonda canlı yayınlanmaktaydı. Bir anda Kuzey İrlandalı Protestan papaz ve aynı zamanda Avrupa Parlamentosu milletvekili olan Ian Paisley, Papa'nın birkaç metre yanına yaklaşarak elindeki büyük karton pankartı açtı. Bu pankartta büyük harflerle tek bir cümle yazılıydı: "PAPA JEAN PAUL DECCALDIR!" Bu pankart

en az bir dakika televizyon ekranlarında kaldı ve dünyanın pek çok ülkesinde muhtemelen yüz milyonlarca insan tarafından okundu. Papa, biraz şaşkın fakat sakin bir şekilde pankarta baktı ve sustu. Ortada inanılmaz bir manzara oluştu. Büyük bir şaşkınlık ve sessizlik bütün salona hâkimdi. Bu şartlarda bir dakika gibi uzun bir sürenin ardından birkaç Katolik milletvekili yerlerinden fırlayarak Protestan papaz Ian Paisley'in üzerine yürüyerek pankartı elinden alıp yırttılar. Olay böylece kapandı. Yani dünya tarihinde birçok peygamber de dâhil olmak üzere yüzlerce dinî ve siyasî lider "Deccal" olarak tanımlanmıştır. Bu yüzden kendisini Mesih ilan eden Ağca'nın da "Deccal" olarak tanımlanması gayet normal bir hadisedir.

25 Mart 1983 günü Vatikan'a göre kutsal ilan günüydü. Yani Meryem Ana'ya kendisinde ilahî kelime olan Mesih İsa'nın vücut bulduğunu bildiren kutsal ilan günüydü. Bu günde Vatikan'a göre Mesih İsa'nın 1950. ölüm yıldönümü itibariyle kutsal, olağanüstü yıl başlatılıyordu. Bulgar Antonov'un tutuklandığı 25 Kasım 1982 gününün ertesi dünyaya ilan edilen bu kutsal yıl, 22 Nisan 1984 günü tamamlanmış olacaktı. Aynı haftada Papa, dünya medyası huzurunda Emanuela Orlandi için bir kez daha müdahale edecekti.

Bu kutsal yılda Ağca, Tanrı'ya inanmasına rağmen bir ateist gibi yaşıyor ve hiçbir dinin ibadetini yerine getirmiyordu. Arasıra kendisine şu soruyu sormaktan da geri kalmıyordu: Gerçekten yeni Mesih miydi, yoksa Vatikan'ın adamı Michele onu Papa suikastına ikna etmek için kendisine yeni Mesih olduğu masalını mı anlatıyordu? Bir başka soru da şuydu: **Fatima mucizesi şeytanî güçler tarafından yapılmış, insanlığı aldatmayı amaçlayan bir komplo olamaz mıydı?**

1 Mayıs 1983 günü Ağca'nın yeryüzündeki hayatındaki en önemli, en unutulmaz günlerden biriydi. Roma cezaevinin küçük ve iğrenç bir hücresinde tek başına kalırken bir anlık umutsuzluk

esnasında sanki zihnini zorlayan metafizik bir gücün de itmesiyle kendi kendine "Tanrı yok! Şayet Tanrı olsaydı sen, Mehmet Ali Ağca, bu durumda olmazdın!" diye haykırmıştı. Aynı günün gecesi Ağca, uyumak için yatağa girdikten sonra bir anda uyuklar gibi olmuş ve zihninde üç perdeden ibaret bir film gibi ilahî bir vizyon görünmüştü.

1. Ansızın cehennemi andıran karanlık bir manzara ortaya çıkmıştı. Saçı sakalı birbirine karışmış bir şekilde Mesih İsa'nın çarmıhtaki son dakikası görünmüştü. Mesih İsa'nın bu görüntüsüyle Ağca, onun dayanılmaz acılarını kendi vücudunda hissetmiş ve "Tanrım beni terk edemezsin!" diye haykırmıştı.

Mesih İsa dünyayı nasıl terk etti ve ilahi imparatorluk zirvesine yani Allah katına nasıl yükseldi? Bu konuda Kur'an-ı Kerim ile İncil arasında büyük bir çelişki yok. Fakat Melek Cebrail'in olayları farklı yorumlayan lisan anlayışı var. Zaten önemli olan tek hakikat da Mesih' in sadece Allah'ın birinci ebedi evrensel hizmetçisi olduğu hakikatıdır ki bunu Melek Cebrail de çok iyi biliyor ve saygı

duyuyor. Kur'an-ı Kerim'de NİSA suresinin 172.nci ayetinde şu sözler yazılı "Mesih de gözde melekler de Allah'a kulluk etmekten kaçınmazlar." Bu ayet ilahi evrensel imparatorluk zirvesinde Allah'ın kulları hizmetçileri arasındaki ebedi evrensel hiyerarşiyi ilan ediyor. Gözde Melekler ile kastedilen manevi şahıslar Allah'ın ikinci hizmetçisi olan Melek Cebrail ve Allah'ın üçüncü hizmetçisi olan Melek Mikail demektir.

2. O anda mevcut cehennem manzarası ortadan kaybolmuştu. Yerine bir cennet manzarası peydahlanmıştı. Bu manzaranın ortasında bomboş bir mezar vardı. Yani Mesih'in ölümsüz olduğunu anlatan bir mezardı.

3. Cennet manzarasını müteakip gökyüzünde kâinatın bilinmeyen bir bölgesinde birçok parlak yıldız görünüyordu. Bu aşırı parlak yıldızlar, bulundukları noktadan ahenk içinde birer birer hareket ediyorlar ve gökyüzünün ortasında yıldızlardan bir haç oluşturuyorlardı. Bir dakika sonra yine aynı yıldızlar, ahenk içinde birer birer yerlerine dönüyorlar ve haç da ortadan kayboluyordu.

Bunun ardından Ağca ansızın uyandı ve şaşkınlık içinde kaldı. Sabaha kadar da bir daha uyuyamadı. Düşündü ve Vatikan'ın adamı Michele'nin Ekim 1980'de Zürih'te kendisine anlattığı Fatima'nın sırrını hatırladı. Michele, Ağca'ya vücuda gelen yeni Mesih olduğunu söylemişti. Bu ilahî görüntü de Ağca'ya yeniden vücuda gelen Mesih olduğunu açıkça bildiriyordu. Çünkü Mesih İsa'nın son dakikadaki acısını vücudunda hissetmiş ve onun ağzından "Tanrım, beni terk edemezsin!" sözünü haykırmıştı.

1983 yılının Aralık ayının ilk haftasında İtalyan devlet televizyonu RAIUNO, Papa'nın Ağca'yı Roma cezaevinde ziyaret edeceğini duyurdu. Bu haberin ardında bilinmeyen bir şey vardı.

Bu haberden bir veya iki gün önce Ağca savcı Martella ile görüşmüş ve kendisine "Savcı bey, ben Ağca, Fatima mucizesinin hayatta kalan tek şahidi rahibe Lucia ile görüşmek istiyorum!" şeklindeki özel talebini iletmişti. Ağca ile savcı Martella arasında gizli kalması gereken bu konuşma derhal Vatikan'a, Papa'ya ulaşmış ve Papa da Ağca'yı ziyaret edeceğini İtalyan devlet televizyonu vasıtasıyla duyurmuştu. Zaten Katolik olan Martella, İtalyan hükümetinden önce Vatikan hükümetine hizmet eden bir insandı.

15-20 Aralık 1983 arasında Roma cezaevi müdürü, savcısı ve İtalyan Adalet Bakanlığının bir bürokratı Ağca'nın hücresine geldiler ve Papa'nın onu ziyaret edip kendisiyle özel görüşme yapmak istediğini söylediler. Şayet görüşmeyi kabul ederse, yazılı ve imzalı bir beyanatta bulunması isteniyordu. Ağca aynı gün İtalyan Adalet Bakanlığına sunulmak üzere birkaç satırlık bir beyanatta bulunarak Papa ile görüşmekten duyacağı mutluluğu bildirmişti.

1983 Noel günü cezaevinin birinci papazı, Ağca'nın hücresine gelerek onunla baş başa yarım saat görüştü. Bu papaz, bir gün önce Papa ile görüşüp yemek yemiş ve aynı zamanda Vatikan Başbakanı Kardinal Casaroli ile görüşmüştü. Başbakan'dan Ağca'ya sözlü olarak özel bir mesaj getirmişti. Papa'nın sadece selamlarını getiren papaz, Ağca'ya Vatikan Başbakanının şu sözlerini iletmişti: "Biz Vatikan hükümeti olarak Ağca'nın özgürlüğü için gereken her şeyi yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz. Ağca'nın Vatikan'a getirilmesi için de gereken her şeyi yapacağız. Papa ile görüşmesinde Ağca'dan ricamız, kendisinin özgürlüğünden başka özel bir konu üzerinde konuşmamasıdır." Yani bu mesajla Vatikan Başbakanı, Ağca'ya Papa suikastının ardında Vatikan hükümetinin olduğunu ifşa etmemesini rica ediyordu. Ayrıca kendi özgürlüğünden başka hiçbir konuda konuşmamasını da istiyordu.

Ve bu görüşmeyi Tanrı istedi

Nihayet 27 Aralık 1983 günü geldi. Tanrı tarafından karar verilen büyük mucize günü. Hıristiyanlığın başı, dünya tarihinin en büyük papası, kendisini vuran Ağca'nın hücresine kadar geliyordu. Bu muhteşem ve aynı zamanda inanılmaz bir jestti. Papa'dan önce İtalyan Adalet Bakanı da Ağca'nın hücresinin yanına gelmiş ve duruma göz atmıştı. Papa'dan birkaç dakika önce de uluslararası medyanın en önemli temsilcileri Ağca'nın hücresinin önüne konuşlanmışlardı. Ağca gayet sakin ve huzurlu bir şekilde Papa'nın gelmesini bekliyordu. Öğle vakti Papa, beyaz elbiselerinin içinde onun hücresine girdi. Sanki on yıllık bir arkadaşının evini ziyaret ediyordu. Papa gayet rahat ve güvenli şekilde hareket ediyordu. Ağca, Papa'yı hücrenin girişinde karşıladı. Papa'nın ilk sözü "Günaydın Ali" oldu. Ağca da "Hoş geldiniz Papa hazretleri!" diye karşılık verdi. Ağca saygıyla Papa'nın elini öptü. Çünkü bu Papa, gerçekten bir insanın hak edebileceği çok büyük bir sevgi ve saygıyı hak ediyordu. İkisi birlikte birkaç metre yürüdüler. Hücrenin köşesine yerleştirilmiş sandalyelere yaklaştılar. Ağca, eliyle Papa'nın sandalyesini işaret ederek, oturmasını ve rahatına bakmasını söyledi. Bu iki kişi, gerçekten çok eski iki dost, iki arkadaş gibi davranıyorlardı. Sadece bir iki dakika hal hatırdan sonra bütün insanlığı ilgilendiren önemli konuları konuşmaya başladılar. **Papa, Ağca'ya hangi dine mensup olduğunu sordu. Ağca da hiçbir dine mensup olmadığını söyledi. Sadece Tanrı'ya inandığını belirtti. Tanrı, bütün insanlar içindi. Bu sözleri üzerine Papa, onun haklı olduğunu ve Tanrı'nın bütün insanlar için olduğunu teyit ediyordu.**

Papa-Ağca görüşmesinin ardından geçen yirmi yedi yıl içinde bu görüşmenin muhtevasına dair birçok yalan ve düzmece haber yazıldı. Şimdi bunların hepsini bertaraf etmek için gerçekleri

yazmanın zamanı geldi. Belki inanılmaz gibi gelse de Papa, Ağca'ya suikast hakkında ve Emanuela meselesinde hiçbir soru sormamıştı. Dolayısıyla bu konularda bir tek kelime konuşulmadı. İkisi, şu üç temel konu üzerinde konuştular:

1. Ağca, Papa'ya 1 Mayıs 1983 gecesi Tanrı ile konuştuğunu söyledi. Tanrı ona Mesih İsa'nın son dakikasını, boş mezarını ve Tanrı katına yükselişini göstermişti. Ağca, yıldızların gökyüzünde haç işareti oluşturmasını sembolik olarak Mesih İsa'nın Tanrı katına yükselişi olarak yorumladığını söyledi. Ağca, Papa'ya Tanrı ile görüştüğünü söylediğinde Papa, hiç şaşırmamış, tam aksine böyle bir şeyin olması gerekirmiş gibi Ağca'ya Tanrı ile ne zaman ve nasıl konuştuğunu anlattırmıştı. Bu olayı yorumlayan Papa, Ağca'ya bu ilahî görüntü ile Tanrı'nın onu Katolik olmaya davet ettiğini söyledi.

2. Ve bu sözler dolayısıyla Ağca ile Papa arasında Katolik olmak konusu açıldı. Papa, 1983 kutsal yılının Ağca'nın Katolik olması için de ilan edildiğini söylüyordu. Aziz Pavlus'un da daha önce Hıristiyanlığa düşman olduğunu söyleyen Papa, onun da Hıristiyan olduktan sonra dinin en önemli evliyalarından biri ilan edildiğini anlattı. Ağca ile Papa arasında vaftiz yeri ve tarihi de belirlendi. Buna göre Vatikan meydanında 25 Mart 1984 günü Ağca, dünya medyasının huzurunda Papa tarafından vaftiz edilecek ve Katolik olacaktı. Aynı gün aynı zamanda dünya Fatima mucizesine, Meryem Ana'ya adanmış olacaktı.

3. Fakat Ağca ile Papa arasındaki görüşmede bütün insanları ilgilendiren en önemli mesele şu idi: **Dünyanın sonu!** Evet, Ağca ile Papa dünya tarihinin en önemli olayı "dünyanın sonu" hakkında konuştular. Ağca, Papa'ya Fatima sırrının dünyanın sonuna dair kesin bir tarih bildirip bildirmediğini sordu. Papa ise böyle bir tarihin olmadığını söyledi. Ağca, Papa'ya Fatima'nın dördüncü

sırrını sordu. Papa da böyle bir sırrın olmadığını söyledi. Vatikan'ın elinde Fatima'nın dördüncü sırrı yoktu. **Ağca, Papa'ya dünyanın sonuna gelindiğine inandığını ve bu nesil içinde Tanrı'nın dünyayı ve insanlığı yok edeceğini söylediğinde Papa, kendisinin de aynı fikirde olduğunu ve dünyanın sonunun çok yaklaştığını belirtti. Ağca da Vatikan'ın dünyanın sonunu niçin ilan etmediğini sorduğunda Papa, Vatikan'ın böyle bir hakkı ve görevinin olmadığını belirtti. Sadece Mesih dünyanın sonunu ilan edebilirdi.**

Papa ile Ağca görüşmesindeki bütün konuşma bunlardan ibaretti. Yani yirmi yedi yıldan beri bu görüşmenin muhtevasına dair farklı şeyler tamamen uydurmadan ibaretti. Bu tarihî görüşme ve konuşmada insanlığı ilgilendiren en önemli mesele dünyanın sonu hakikati idi. Şunu da hatırlatmak gerekir ki 1987 yılının Mayıs ayında Vatikan meydanında medyanın ve binlerce insanın huzurunda Papa "Bu fitne zamanında dünyanın sonunu düşünmek çok iyi olur." demişti. 31 Aralık 1993 günü bir Roma kilisesindeki ayinde de Papa İncil'deki bazı ayetleri de hatırlatarak "Birçok Deccal ortaya çıktı. Dünyanın sonu yakın olmalı!" dedi. Papa'nın bu tarihî sözleri İtalyan medyasında birkaç gün manşet oldu ve tartışıldı. Fakat Vatikan hükümeti bu konuyu gündemden düşürdü.

Tarih vermemiş olsa da biraz dolaylı olarak dünya tarihinin en büyük papasının dünyanın sonunun yaklaştığına dair açıklamaları bugün dünyanın üzerinde durması gereken en önemli konudur. Bu meseleden daha önemli başka bir konu yoktur. Sinema, müzik, futbol gibi yeni dinlerle uyutulan insanların uyanması ve kendi kaderlerini tayin etmesi gerekir. 21. Yüzyıl asla bitmeyecek ve Vatikan devlet zirvesinde bazı kimselerin de bildiği gibi dünya önümüzdeki birkaç on yıl içinde yok olup gidecektir.

Bu görüşmenin ardından Papa, cezaevinin önünde kendisine eşlik eden dünya medyasına bir açıklama yapmış ve şu inanılmaz

sözleri sarf ediyordu:

"Bugün tarihî bir gün. Ağca ile görüşmemizi Tanrı istedi. Güvenime layık olan bir kardeşimle görüştüm. Bu görüşme olağanüstü oldu. Hatta muhteşem oldu."

Bundan sonra Papa, bitişikteki kadın cezaevine giderek orada yaptığı konuşmada da Ağca-Papa görüşmesini dile getirdi. Ona göre bu görüşme "Bu kutsal yıl içinde ilahî planın parçası olan bir buluşma" idi. Bütün bunlar gerçekten bir bilim-kurgu filminin sahneleri gibi yaşandı. Bu olaylara dair bütün görüntüler ve belgeler apaçık ortadadır. Bu sözler sadece Papa'nın şahsî fikirleri ve yorumları da değildi. Papa'nın ve Vatikan'ın tek resmî gazetesi L'osservatore Romano, 21 Ekim 1984 tarihli sayısında ilk sayfada yayınladığı başmakalesinde şunları yazıyordu: "1983 kutsal yılında en önemli iki olay şunlardı: 1. Papa'nın 22 Nisan paskalya günü bir milyon genç ile Vatikan meydanında görüşmesi; 2. Roma cezaevinde Ağca ile Papa arasındaki tarihî görüşme. Bu görüşmede bütün insanlık için umut vardı.

Vatikan gazetesinin bu sözlerini nasıl yorumlamak gerekir? Yaklaşık dört yüz gün süren 1983 kutsal yılında Papa, dünyanın birçok cumhurbaşkanı, başbakanı ve dinî lideri ile görüştü. Bunlardan çok daha önemlisi 25 Mart 1984 günü Katolik dünyasının altmış yıldan beri en çok beklediği olay gerçekleşti. Yani bir milyon kişinin huzurunda dünya Fatima mucizesine, Meryem Ana'ya vakfedilmişti. Vatikan resmî gazetesine göre bütün bu olaylar unutuluyor ve 1983 kutsal yılındaki en önemli olay Papa-Ağca görüşmesi olarak tanımlanıyordu. Bütün bunları hiçbir normal insan aklı-mantığı izah edemez. Zira bunların ardında ilahî sistem vardı. Yani insan oğlunun hayal edemeyeceği korkunç ve muhteşem bir evrensel iktidar.

Papa ile görüştükten sonra Ağca, Katolik Hıristiyan olmaya karar vermişti. Teslis inancını kabul etmeden La ilahe illallah sözünü her gün tekrarlayarak iyi bir Hıristiyan olmanın mümkün olduğunu düşünüyordu. Bu arada Teslis inancına dair bin kez hatırlatılması gereken şu iki İncil ayetini tekrar göz önüne getirmek lazım:

1. Yuhanna İncili, sure 17, ayet 3. Mesih İsa dedi ki: Rabbim, seni tanımak ebedî hayat demektir. Sen tek ve hakiki Tanrısın ve Mesih İsa da senin temsilcindir.

2. Luca İncili, sure 22, ayet 41. Ve Mesih İsa diz çöktü ve secde etti. Allah'ın huzurunda dua etti.
Bu İncil ayetleri Vatikan tarafından uydurulan teslis masalını Mesih İsa'nın sözleri ve ibadetleri ile tarihten silip atmaktadır.

Ağca, kainatın en kutsal ve tartışılmaz hakikatı TEVHİD inancına sadık kalarak Katolik Hıristiyan olmaya karar vermişti. Fakat ilahî sistem çok farklı düşünüyor olmalıydı. 9 Ocak 1984 günü Ağca, tekrar yeni bir ilahî vizyona şahit oluyordu. 1 Mayıs 1983 gecesinde gördüğü vizyon yüzde yüz tekrar ediliyor ve ardından da cehennem manzarası ortaya çıkıyor ve Ağca Türkçe olarak **"Mesih Ağca, sen teslis yalanını kabul edersen cehennem ateşinde yok edileceksin!"** şeklinde haykırıyordu. Ağca ansızın şok içinde uyandı. Müteakip günlerde iyice düşünüp Katolik olmaktan kesinlikle vazgeçti. Çünkü bu ilahî vizyon Mesih Ağca'nın kesinlikle Vatikan ideolojisini kabul etmemesi gerektiğini söylüyordu. Birkaç gün sonra Ağca, cezaevi papazını çağırıp Papa'ya "Papa hazretleri, üzgünüm. Katolik olmaya söz vermiştim, fakat Tanrı hiçbir dine mensup olmamı istemiyor. Bu yüzden Katolik olmayacağım." şeklindeki sözlü mesajını yolluyordu.

Papa 25 Mart 1984 günü büyük bir hayal kırıklığı içinde dünyayı Fatima mucizesi ve Meryem Ana'ya vakfediyordu. Ağca'nın

Vatikan meydanında Fatima mucize gününde vaftiz edilmesi dünya tarihindeki en önemli olaylardan bir tanesi olacaktı. Fakat ilahî sistem bunu engellemişti. Bu arada aynı gün yani 9 Ocak 1984 günü dünyanın en önemli dergilerinden Time kapak hikâyesini Ağca-Papa görüşmesine ayırmıştı. Ve ilahî sistem Ağca'ya bu korkunç mesajı iletmek için doğum gününü seçmişti.

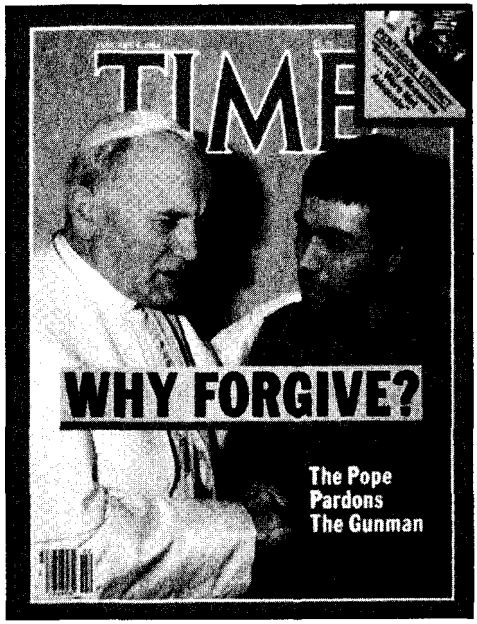

9 Ocak 1984, Ağca'nın doğum günüydü. Vatikan hükümeti tarafından Ağca'ya doğum günü hediyesi olarak 9 Ocak 1984 tarihli TİME dergisinin dünya manşeti verilmişti.

11. BÖLÜM

ASRIN MAHKEMESİ

ASRIN MAHKEMESİ

"Asrın mahkemesi" tanımı Ağca'nın tanımı değildir. 1985 yılındaki Papa suikastı mahkemesi başta The New York Times olmak üzere dünyanın birçok önemli medya kuruluşu tarafından "Asrın mahkemesi" olarak tanımlanmıştır. Şayet bu mahkeme insanî olaylarla sınırlı kalmış olsaydı, asrın mahkemesi olarak tanımlamak ilkel ve abartılı bir davranış olurdu. Fakat bu mahkeme asrın değil bin yılın mahkemesi olarak da tanımlanabilirdi. Zira ilahî sistem tarafından kararlaştırılan bu mahkemede Mesih Ağca, kâinatın en kutsal hakikati olan tevhit yani tek tanrı inancını dünyaya ilan etmiş ve dünyanın sonuna dikkat çekmişti. Sadece bu yüzden bile bu mahkeme değil asrın bin yılın mahkemesi olarak da tanımlanabilir.

Nasıl olur da yüzlerce çelişkili ifadeye dayanan, hiçbir somut belge ve bilgiye dayanmayan ilkel masallar üzerine Bulgaristan'a karşı bir dava açılıp bu dava dünya medyasının huzuruna getirilebilirdi? Tabii bu inanılmaz soru işaretine cevap bulabilmek için yine Costa Rika'ya dönmek gerekir. Nasıl olur da dünyanın en Katolik ve en barışçı demokratik ülkesinin devlet zirvesi yani Cumhurbaşkanı, Dışişleri Bakanı, Adalet Bakanı, İçişleri Bakanı bir basın açıklaması

yaparak Papa suikastçısı Ağca'yı ülkelerinde misafir edebilecekleri açıklamasını yapabilirlerdi. Kaldı ki Ağca'nın Costa Rika'ya gönderilmesini isteyen örgüt Anti-Hıristiyan Cephe isimli bir örgüt idi. Evet bu olayların hiç birinin normal insan aklına sığacak hiçbir tarafı yoktu.

Bu asrın mahkemesine nasıl gelindiğini adım adım tarihî belgelerle yeniden görmek gerekir:

1. 27 Kasım 1095 Salı. Papa II. Urban dünyaya Haçlı seferlerini ilan ediyordu.

2. 27 Kasım 1979 Salı. Uluslararası medya Mehmet Ali Ağca'nın Papa'yı Haçlı komutanı olarak tanımlayan ölüm tehdidi mektubunu yayınlıyordu.

3. 13 Mayıs 1917. Papa suikastını ilan eden Fatima mucizesi başlıyordu.

4. 13 Mayıs 1980. Meryem Ana, rahibe Lucia'ya görünüyor ve "1979 yılında Papa'yı Konstantinopol'ü ziyareti sırasında tehdit eden Ağca, yeni Mesih'dir" diyordu.

5. Eylül 1980'de Zürih'te Vatikan hükümeti Ağca'yı buluyor ve kendisini Papa suikastı için hazırlıyordu. Fatima kehanetine göre bu suikast, Sovyet imparatorluğunun tarihten silinmesine yol açacaktır.

6. Vatikan bilim adamlarının araştırmasına göre özellikle jeofizik profesörü M. Linarez'in keşfine göre 13 Mayıs 1981 Papa suikastı ile 13 Mayıs 1917 Fatima mucizesi aynı dakikalarda gerçekleşmişti. Bu iddiayı hakikat kabul eden Polonyalı Papa, 13 Mayıs 1982 günü Fatima'ya gidiyor ve tam suikast dakikasında yani saat 17:17'de Meryem Ana'nın huzurunda diz çöküp şöyle diyordu: "İlahî planda tesadüflere yer yoktur. Bu yüzden bu gün buraya

ziyarete geldim." Fatima sırrım elinde tutan tek kişi rahibe Lucia idi. Ve Fatima sırrı olan Papa suikastını yapan Ağca'yı yakalayan tek kişi de rahibe Lucia isimli bir İtalyan rahibeydi.

7. Vatikan hem Ağca'yı serbest bırakmak, hem suikastı uluslararası komünizmin sırtına yüklemek için uluslararası hukuki-siyasi komplo düzenliyordu.

8. 1983 kutsal yılında Ağca'nın özgürlüğü için Vatikan hükümeti Emanuela Orlandi ve Mirella Gregori isimli iki kız çocuğunu kaçırıyordu.

9. 25 Kasım 1982 günü Bulgar Antonov tutuklanıyor ve 26 Kasım 1982 günü kutsal yıl 1983 dünyaya ilan ediliyordu.

10. 27 Aralık 1983 günü Vatikan hükümeti ve Papa'nın talebi üzerine Ağca ve Papa dünya medyası huzurunda tarihî bir görüşme yapıyorlardı. Ağustos 1984'te Vatikan hükümeti hem Costa Rika hem Panama hükümetlerini Ağca'yı kendi ülkelerinde misafir etmeleri için ikna ediyordu.

Bütün bunlardan sonra Ağca'nın Katolik olmayı reddetmesinden sonra Emanuela Orlandi ile takas edilmesi imkânsızlaşıyordu. Böylece Ağca'nın özgürlüğü için tek çıkar yol olarak mahkeme kalıyordu. Yani İtalyan kanunlarına göre mahkeme Ağca'nın Bulgaristan'a karşı suçlamalarını kabul edecek, Papa suikastının maddî ve manevî bütün sorumluluğu Bulgaristan ve Sovyetlere yüklenecek ve Ağca bir yıl içinde serbest bırakılacaktı. Elbette bu Vatikan ile İtalyan hükümetlerinin planıydı. İlahî plan ise daha farklıydı ve mahkemenin ilahî amaç için kullanılmasını planlamıştı.

21 Ekim 1984 tarihli L'osservatore Romano gazetesinin

başmakalesindeki "Ağca ile Papa görüşmesinde bütün insanlık için umut var" sözü aynı zamanda İtalyan hükümetine bir mesaj idi. İtalyan hükümeti bu mesajı aldı. Beş gün sonra da gerekeni yaptı. Yani 26 Ekim 1984 günü Bulgar diplomatların mahkemeye sevkine karar verildi. Buna karar veren savcı Martella, Vatikan devletinin adamıydı. O tarihe kadar bu mahkemenin yapılmaması ve olaya siyasî bir çözüm bulunması için çok şey yapılmıştı. Fakat Ağca Katolik olmayı reddedince serbest kalması mümkün olmamıştı. Şimdi Vatikan hükümetinin emriyle İtalyan hükümeti Papa suikastının sorumluluğunu Bulgar devletinin ve Sovyetlerin üzerine yükleyip Ağca'yı serbest bırakmayı planlıyordu. Bulgarların mahkemeye sevki dünyada büyük yankı yapmıştı. Ertesi gün yani 27 Ekim 1984 gecesinde Ağca, 1 Mayıs 1983 gecesinde gördüğü zihinsel vizyonu tekrar görmüş ve bu kez bu vizyona sadece kendi ağzından çıkan bir cümle eklenmişti: **"Mesih dünyanın sonunu ilan etmeli!"** Böylece her şey anlaşılmıştı. Asrın mahkemesi denilen olay ilahî sistem tarafından dünyanın sonunun açıklanması için, ilahî hakikatin ilanı için kullanılacaktı. Böylece Ağca, dünyanın sonunu açıklamak için yedi aylık bir psikolojik hazırlık içine girmiş oldu.

27 Mayıs 1985 günü, Roma mahkemesi salonunda dünyanın beş kıtasında hemen hemen bütün ülkelerinden gelmiş yaklaşık altı yüz gazeteci vardı. Bunların hepsi Bulgaristan, Sovyet masalları dinlemek için gelmişlerdi. Hiç kimse kendilerini bekleyen büyük sürprizi yani dünyanın sonunun ilanını tahmin edemezdi. Bu arada Ağca, hayatı pahasına da olsa dünyanın sonunu açıklamaya karar vermişti. Fakat yine de bazı endişeleri vardı. Kendisini Mesih ilan ettikten sonra dünya kamuoyu onu mitoman, megaloman, paranoyak, psikopat biri olarak tanımlayabilirdi. Herşeye rağmen 27 Mayıs günü Ağca dünya medyasına "Ben Mesih'im! Dünyanın sonunu ilan ediyorum!" diye iki kez haykırdı. Bu haber bütün dünyada yayınlandı. 28 Mayıs 1985 günü mahkeme huzurunda

Ağca daha çok konuşma fırsatı buldu ve daha çok şey söyleyebildi.

"Papa suikastı Fatima'nın üçüncü sırrı ile bağlantılıdır. Kâinatı yaratan ve yöneten Tanrı adına dünyanın sonunu ilan ediyorum. Ben yeniden vücuda gelen Mesih'im. Bu nesil içinde bütün dünya yok edilecek. İnsanlığın yeryüzünde sayılı yılları var. Hepiniz beni akıl hastası olarak tanımlayabilirsiniz. Fakat iyi düşünün. Papa benim hücreme kadar geldi ve muhteşem, olağanüstü görüşmemizin Tanrı tarafından istendiğini belirtti. Vatikan, akıl hastası değil. Vatikan'ı dünyanın en zeki insanları yönetiyor."

Ağca'nın bu tarihî konuşması dünya medyası tarafından insanlığa iletiliyordu. Esasında bu mesaj dünya tarihindeki en çok beklenen en önemli mesajdı. Bütün dünya 21. Yüzyıl içinde yok olup gidecekti. 28 Mayıs 1985 günü dünya medyasından birçok gazeteci Vatikan'a gidip hükümet yetkililerine şu soruları soruyorlardı: Mehmet Ali Ağca, Mesih mi? Ağca doğru mu söylüyor? Ağca'nın sözlerini nasıl yorumluyorsunuz?

Medyanın bu kaçınılmaz soruları karşısında Vatikan hükümeti sessiz kalıyor, Papa susuyordu. Mecbur kaldığı için sadece Papa'nın sözcüsü Dr. Navarro Valz dünya medyasına bir tek cümle söylüyordu: "Yorum yok! Vatikan'ın suskunluğu mutlak olacak!"

Vatikan'ın bu cevabı kabul edilemezdi. Vatikan konuşmak ve her şeyi izah etmek zorundaydı. Normal insan mantığına göre Vatikan'ın şöyle bir cevap vermesi gerekirdi: Ağca bir paranoyak, mitoman, megalamon veya o bir Deccal. Şeytan tarafından programlanmış, şeytanî bir eylem yürüten bir Deccal. Böyle bir açıklama karşısında dünya da şöyle sorabilirdi: Şayet Ağca Deccal ise Papa niçin onu hücresinde ziyaret ederek onunla kulaktan kulağa görüşüp, bu görüşmeyi de olağanüstü muhteşem olarak tanımlayıp Tanrı tarafından istendiğini söyledi?

Vatikan'ın bu suskunluğu 13 Mayıs 2000 günü sona erdi. Üçüncü sır açıklandı ve bu sırrın, Ağca'nın Papa suikastı olduğu dünyaya ilan edildi. İtalya'dan sadece en büyük dergilerden biri olan haftalık Visto dergisi şöyle bir manşet attı: **"Ağca on beş yıl önce üçüncü sırrı mahkemede açıklamıştı."**

Asrın mahkemesi ilahî sistem tarafından kararlaştırılmıştı. Bu hakikat bir gün sonra dünyanın en önemli ve en itibarlı gazetesi The New York Times'ın 28 Mayıs 1985 ve 29 Mayıs 1985 tarihli nüshasının birinci sayfalarında Ağca'nın fotoğrafı yayınlanıyor ve bu fotoğrafların altında şu cümle yazılıyordu: "Kendisini Mesih ilan eden Ağca, dünyanın sonunu açıkladı!" Gazetenin iç sayfalarından birinde ünlü şahıslar, Katolik, Yahudi, Protestan, papazlar ve akademisyenler gazeteye yazdıkları mektuplarla "Mesih kim?" sorusunu tartışıyorlardı. Halbuki bu soruya cevap bulmak için mektupların yayınlandığı The New York Times gazetesinin birinci sayfalarına bakmaları yeterliydi.

Dünya tarihinde yüzlerce psikopat kendisini Mesih ilan etmişti. Fakat dünya tarihinde böyle bir tesadüf yoktu. Asrın mahkemesi 1986 yılının Mart ayının son haftasında bitiyor ve mahkeme heyeti karar için toplanıyordu. Ağca kararın iki üç günde çıkacağını düşünüyordu. Bu tahmin tutmayınca kararın 1 veya 2 Nisan'da çıkabileceğini düşünüyordu. Çünkü hafta sonu paskalya tatili idi ve İtalya'nın tarihinde paskalya gününde bir tek mahkeme kararı yoktu. 28 Mart 1986 gecesi yani hıristiyanlığın kutsal Cuma günü paskalya arifesinde Ağca, 1 Mayıs 1983 günü gördüğü zihinsel vizyonu üçüncü kez görüyordu. Bunun ardından kendi ağzından şu sözleri haykırıyordu: "Ben, Tanrı değilim! Ben, Tanrı'nın oğlu değilim! İncil değiştirildi. Ben, Mesih'im. İnsan şeklinde bir melek ve dünyanın sonuna geldik!"

Bu sözlerden sonra Ağca, hemen uyanıyor ve bu ilahî mesajın

dünya medyasına ilan edilmesi gerektiğini anlıyordu. 29 Mart 1986, kutsal cumartesi denilen paskalya günüydü. Bir Cezaevi görevlisi Ağca'ya şunu söyledi: "Mahkeme karar verecek, gitmek istiyorsan hazırlanmalısın." Bu gerçekten inanılmazdı. Kutsal paskalya gününde İtalyan tarihinde muhtemelen ilk kez bir mahkeme kararı çıkıyordu. Tabii bu, mahkemenin kararı değildi. Bu tarih, ilahî sistemin seçtiği çok özel bir tarih idi. Mesih İsa, Kudüs'te 33 yılında paskalya gününde son sözlerini söyleyip dünyayı terk etmişti. Şimdi de Mehmet Ali Ağca yine bir paskalya gününde dünya tarihinin en önemli mesajlarından birini açıklayacaktı. Mahkeme başkanı, Türk ve Bulgar bütün sanıkların Papa suikastından beraat ettiğini açıklarken Ağca, dünya medyasına zafer işareti yapıyor ve; "Ben, Tanrı değilim. Ben; Tanrı'nın oğlu değilim. İncil değiştirildi. Ben, Mesih'im. İnsan şeklinde bir melek ve dünyanın sonuna geldik!" sözlerini söylüyordu

Bu bir ilahî mucizeydi. Ağca ile Papa görüşmesi gibi bir ilahî mucize. Kudüs'te 33 yılında paskalya gününde Mesih İsa, Roma imparatorluğunun mahkemesinde yargılanmıştı. Ve şimdi de yine bir paskalya gününde Roma'da yani yeni Kudüs'te Roma imparatorluğunun yani İtalyan devletinin mahkemesinde Mesih Ağca yargılanıyordu. Bu asla bir tesadüf değildi, ilahî bir mucizeydi. Bu arada Roma savcısı, Romalı askerlere Ağca'yı kastederek onu salondan uzaklaştırmalarını emrediyordu. Ağca salondan uzaklaştırılırken Amerikan televizyon kanalı ABC muhabiri Wolfgang Achtner iki kez şu soruyu soruyordu: "Ali, what is the truth? Ali, what is the truth?" Bu gerçekten ilahî sistem tarafından esinlenilmiş bir soruydu. Ve Roma askerlerinin zorla salondan dışarı çıkardığı Ağca, "I am not God! I am not God!" yani "Ben tanrı değilim!" diye haykırıyordu. Bu, ilahî mahkemede Ağca'nın son sözleriydi. Zaten söylenecek başka söz de yoktu. Bu, teslis masalının tarihin müzesine atılmasıydı. Dünyaya zafer işareti yapan Ağca, ilahî

hakikati haykırarak dünya tarihindeki en büyük zaferini kazanmıştı. Ağca özgür olduğu ilk 29 Mart 2010 günü İstanbul Prens Otel'de bir basın toplantısıyla ve onlarca gazeteciye şunları söylemişti: "Bugün ilahî sistemin zafer günü! Ben, Tanrı değilim. Ben, Tanrı'nın oğlu değilim. Ben, Mesih'im. Dünyanın sonunu ilan ediyorum. Bu yüzyıl bitmeden bütün dünya yok olacak. Kâinat gelse bu ilahî hakikati durduramaz." Yani Ağca, neyi niçin yaptığını çok iyi biliyor ve hatırlıyordu. Bunun için 29 Mart 2010 tarihinde tekrar 29 Mart 1986 gününü hatırlamak ve hatırlatmak için medyanın karşısına geçmişti.

Bu arada mahkemenin bitişinden iki üç gün sonra Papa, Ağca'ya ilk kez bir mektup göndermişti. Papa, Ekim 1981'de Ağca'ya gönderilmek üzere özel bir mektup yazmış, fakat Papa'nın danışmanı bu mektubu Ağca'ya göndermemişti. Mektup, Papa'nın özel sekreteri Kardinal Stanislaw Dziwisz tarafından 2007 Ekim ayında İtalyan televizyonu SKYTG24'te açıklandı. Papa bu mektupta Ağca'yı affettiğini tekrar ediyordu. Fakat şimdi Mart ayının son günü veya Nisan ayının ilk günü Roma cezaevi papazı tarafından bizzat Ağca'ya getirilen mektupda Papa, Ağca'nın paskalya günündeki 'Ben, Tanrı değilim. Ben, Tanrı'nın oğlu değilim' sözlerine cevaben şöyle diyordu:

"Ali, kutsal teslis hakikatini reddederek Hıristiyanlığın temelini yıkmaya çalışıyorsun. Fakat Hıristiyanlık asla dışarıdan yıkılamaz. Hıristiyanlığı sadece kilisenin içinden yıkabilirsin. Hıristiyan ol, Vatikan'a gel, Hıristiyanlığa karşı en aykırı fikirlerini kilisenin içinde yaymaya çalış. Hıristiyan ol, kilisede her türlü fikir özgürlüğüne sahip olacaksın! Vatikan'ı hiç kimse dışarıdan yıkamaz."

Fakat Papa'nın bu mektubu Ağca'nın fikirlerini yanlış yorumluyordu. Ağca'nın bir tek rehberi vardı. Bu da kutsal, mükemmel İncil idi. Ve İncil'de teslis masalı kesinlikle yoktu. İnsan

Tanrı yoktu. İşte buna birkaç örnek:

- Luca İncili, sure 18, ayet 19. "Mesih İsa bir adama şöyle dedi: Neden bana mükemmel diyorsun? Tek Tanrı hariç hiç kimse mükemmel değildir." Mesih İsa'nın bu sözü kendisinin Allah olmadığına dair apaçık bir delildi.

- Matta İncili, sure 26, ayet 39. "Mesih İsa biraz ilerledi ve yüz üstü yere kapandı, secde etti ve Allah'a dua etti."

Şimdi yeryüzündeki bütün insanlara sormak gerekir: Şayet Mesih İsa, Tanrı olsaydı hiç secde eder miydi? Bir başka Tanrı'nın huzurunda diz çöküp dua eder miydi? Hayır, böyle bir şey imkânsızdır. **Mesih Ağca'nın bir tek hedefi vardı. Bu hedef Hıristiyanlığı yıkmak değildi. Bu hedef gerçek Hıristiyanlığı insanlara anlatmaktır. Gerçek hıristiyanlık sadece İslamiyet demektir. Hıristiyanlığın temeli, merkezi, zirvesi bir tek cümleden ibarettir. Bu kâinattaki en kutsal, en mükemmel, en muhteşem sözdür. Bu söz: "Lâ ilâhe illallah" sözüdür. Yuhanna İncili, sure 17, ayet 3. Türkçe, Arapça, Farsça, Kürtçe gibi Doğu medeniyetinin dillerine tercüme edildiğinde bir tek karşılığı vardır. Lâ ilâhe illallah ve Lâ ilâhe illallah. Bu söz, bütün kâinatın tek varlık sebebidir.**

Mesih İsa'nın Tanrı olmadığı bir başka İncil ayetinde de belirtilmiştir. Havari Pavlus'un birinci Timoteo mektubunda sure 2, ayet 5'te şu sözler yazılıdır: "Bir tek Tanrı vardır ve insanlar ile Tanrı arasında bir tek aracı vardır. Bu sadece Mesih'dir."

Teslis konusunda Vatikan trajedisi her türlü insan aklını hayalini aşmaktadır. Bunun en büyük delilleri şunlardır: 4 Mart 1979 tarihli ilk yazdığı dinî ansiklopedide Polonyalı Papa şunları yazmıştı:

"Mesih İsa, kâinatın merkezindedir. Bu sözler inanılmaz gibi

görünse de zaten bütün Hıristiyanlık inanılmazdır. Mesih, her şeye gücü yeten Tanrı'dır, fakat buna rağmen bir bebek olarak dünyaya gelmiştir. Mesih, zamanın efendisidir, sonsuzdur. Buna rağmen kısa 33 yıllık bir hayat yaşamış, gitmiştir. Mesih, sonsuz, sınırsız kâinatın efendisidir, fakat kâinata girdiğinde bir yer bulamamış ve fakir bir mağara kendisine beşik olmuştur. Niçin? Çünkü bu bir ilahî sırdır."

Papa'nın bu sözlerini kabul edebilecek özgür bir akıl, mantık sahibi tek insan yoktur. "Fakat bu arada şunuda hatırlatmak lazımki Papa hayatının son zamanında Müslüman olmuştur." Mesih, zamanın ve kâinatın efendisi asla değildir. Çünkü Mesih zamanın ve kâinatın tek efendisi olan tek Tanrı'nın birinci ebedî evrensel hizmetçisidir. Şayet Vatikan'ın iddia ettiği gibi Mesih, sonsuz, sınırsız iktidar sahibi olsaydı İncil'deki şu sözler asla olmazdı. Marco İncili, sure 15, ayet 34. "Ve ıstırap içindeki Mesih İsa'nın son sözü şu oldu; Tanrım, beni neden terk ettin?" Hiçbir Tanrı asla böyle korkunç duruma düşemez. Tanrı kâinat içinde herhangi bir aşağılanmaya maruz kalmaktansa bütün kâinatı yok eder. Dahası Tanrı kâinatta hiçbir zaman kendisine karşı zerre kadar tehdit ve tehlike oluşturabilecek hiçbir şey yaratmamıştır ve asla yaratmayacaktır.

Teslise dair Vatikan hatasının bir başka çeşidi ünlü Rus yazar Dostoyevski'nin Natalia Von Vizina isimli kadına yazdığı mektupta ortaya çıkar. Dostoyevski o çok ünlü mektubunda şu sözleri yazıyor:

"Şayet bana ispat edilse ki Mesih hakikatin dışındadır. Ve gerçekten anlaşılsa ki hakikat Mesih'in dışındadır. Buna rağmen ben, Dostoyevski, hakikatin yanında olmaktansa Mesih'in yanında olmayı tercih ederdim."

Dostoyevski'nin bu sözleri, şeytanî bir fanatizmin eseridir. Bu tip fanatik düşünceler, dünyayı kana boğan Nazi, faşist, komünist ideolojinin temelini oluşturmaktadır. Bu şeytanî fanatizm neticede

şeytan gibi kendisinden başka hiçbir hakikat tanımamaktadır. Hâlbuki vicdanlı, akıllı, mantıklı her insan şöyle düşünmelidir: Benim dinimin, inancımın, idealimin yanlış olduğu ortaya çıkarsa ben daha doğru olan bir dine, inanca, ideale sığınırım.

Yaşayan en büyük Katolik filozoflardan olan Jean Guitton bir kitabında "Mesih, Tanrı değilse, Tanrı yoktur." diyor. Bu bir akıl, mantık, din sözü ifadesi asla değildir. İlkel bir fanatizmin çaresizliğinden başka bir şey değildir. Bu sözü İncil'in kendisi, Mesih İsa'nın sözleri yok etmektedir. Okuma yazma bilen herkes Yuhanna İncilini açıp sure 17, ayet 3'ü okuyabilir. Orada Mesih İsa çok net ve açık bir şekilde kendisinin Tanrı olmadığını haykırmaktadır. Bu İncil hakikatine rağmen "Mesih, Tanrı değilse, Tanrı yok" diyebilmek satanizmin tam da kendisidir.

Dünyanın en ünlü Katolik yazarlarından biri olan Vittorio Messori, dünyanın en çok satan katolik kitaplarından birinde olan Ipotesi su Gesu (İsa Üzerine Teoriler) kitabını şu sözlerle bitiriyor: "Şayet bu Tanrı İsa da bir yanlış anlamaysa, burada da insanların din ihtiyaçlarının yanlış yorumlanmasıyla karşı karşıya kalmışsak, o zaman büyük Hıristiyan şahsiyet Riccardo da San Vittore'nin şu antik haykırışı yeni bir sesle haykırıyor: 'Tanrım, şayet Hıristiyanlık bir hataysa bizi sen aldattın!'" Evet bu cümle dünyada en çok satılan Katolik kitaplardan birinin son cümlesidir. Bu kitap Tanrı'yı açıkça bir yalancı ve dolandırıcı olarak tanımlıyor. "Hıristiyanlık bir hataysa bizi sen aldattın Tanrım!" diyebilmek için insanların çıldırmış olması lazımdır. Mesih İsa'nın Tanrı olmadığını anlamak için Tevrat ve İncil'i baştan sona okumak yeterlidir. Fakat kitabı incelemeyip aklını, vicdanını ruhban sınıfına emanet edenler Tanrı'yı yalan dolan ile suçlayacak kadar bir çılgınlık noktasına gelmişlerdir.

Bu bölümün sonunda şu çok önemli iki hadiseyi de hatırlatmak gerekir:

1. Temmuz 1985'te KGB'nin üçüncü adamı Vitaly Yurtchenkov, Vatikan ve İtalyan istihbaratlarının ortak bir operasyonuyla Vatikan müzesinde bayıltılarak kaçırıldı. Bu adam kaçırmanın birinci hedefi, bu KGB şefini Roma mahkemesine getirip kendisine Papa suikastının ardında Kremlin ve KGB'nin olduğu itirafını yaptırtmaktı. Fakat Vatikan ve İtalyan istihbaratları Yurtchenkov'u böyle bir itirafa ikna edemiyorlardı. Bunun sonucunda Yurtchenkov, CIA'ya devrediliyordu. Ve CIA muhtemelen bu KGB şefinden Sovyetlerin başka sırlarını öğrenmeye çalışıyordu. 1986 yılının Nisan ayının ilk günlerinde CIA, Yurtchenkov'un Washington'da serbest bırakıp Sovyet Büyükelçiliğine gönderiyordu. Vitaly Yurtchenkov'un kaçırılmasından iki gün sonra savcı Martella ve İtalyan istihbaratı ile Ağca'nın ortak avukatı Pietro Dovidio cezaevinde Ağca'yı ziyarete geliyorlardı. Savcı Martella, Ağca'ya "Ali, mahkemede dinî konuşmalar yapma lütfen. Bulgarlara karşı bütün suçlamaları tekrar etmelisin. Kısa bir süre sonra İtalyan istihbaratı KGB'nin üçüncü adamı Vitaly Yurtchenkov'u mahkemeye getirecek ve KGB şefi, Papa suikastının ardında Kremlin ve KGB'nin olduğunu itiraf edecek." diyordu. Tabii savcının bu vaadi gerçekleşmedi. Çünkü Vitaly Yurtchenkov, Vatikan ve İtalyan istihbaratı tarafından ikna edilememişti. Sahte itirafı da kabul etmiyordu. Bu olay da Vatikan devleti ile İtalyan devletinin uluslararası komünizme karşı ortak bir hukukî-siyasî komplo kurduklarını gösteriyordu.

2. Yine 1985 yılının Temmuz ayında gerçekten inanılmaz ve izah edilemez bir olay yaşanmıştı. Televizyon kanalı TELEMONTECARLO ekranlarında 1985 Temmuz ayının son Pazar günü dünyaca ünlü Protestan lider Herbert W. Armstrong öfkeyle şu sözleri söyledi: "The New York Times ve The London Times gazetelerinde Mesih İsa'nın 1985 Temmuz ayı bitmeden dünyaya döneceğini bildiren tam sayfa ilanlar yayınladılar. Şimdi sormak lazım: Mesih nerede? Mesih, Londra'nın ve New York'un

sığ deniz sularına mı düştü? Hayır, arkadaşlar. Mesih, sıradan bir insan gibi yeryüzüne dönmeyecek. O bulutlar üzerinde büyük bir şan ve iktidarla yeryüzüne dönecek."

Ünlü Protestan lider Herbert W. Armstrong birkaç kez dünya medyasında şu ifşaatta bulundu "Mesih dünyaya tam 1925 yıl sonra dönmeliydi yani 1958 yılında. 1958 yılı dünya tarihinde yaşayacak son neslin başlangıcıdır." Ve Mesih Ağca 9 Ocak 1958 günü reenkarnasyon yoluyla dünyaya dönmüştü. Bütün bunlar tesadüf değildi. İlahi sistem hem Vatikan'a hem Protestan dünyasına Mesih'in yeryüzüne dönüşüne dair bilgi verdi.

Bunlar Protestan liderin sözleriydi. Birkaç hafta sonra Ağca, bir duruşma sırasında gazetecilere, Mesih'in döneceğine dair The New York Times ve The London Times'ın gerçekten ilanlar yayınlayıp yayınlamadıklarını sordu. Gazeteciler de böyle bir ilanın yayınlanmadığını söylediler. Şunu sormak lazım; dünyada düzinelerle devlet başkanı, başbakan, kral ve kraliçe ile görüşen bu Protestan lider Herbert W. Armstrong, 1985 Temmuz ayının son haftasında neden öfkeyle bağırıyordu? Bu adam, bu sözleri söylemek için ya çıldırmış olmalıydı, ya da şeytan ve cinler bu adamın ağzından konuşmuş olmalıydı. Başka bir ihtimal yoktu. Şimdi dünyada bu inanılmaz hikâyeyi aydınlatabilecek bir insan varsa ortaya çıkıp konuşmalıdır.

1985 yılındaki Asrın mahkemesi, sadece ilahî sistemin bir aracı olmak için yapılıyordu. Kudüs'te M.S. 33 yılında paskalya günü Mesih İsa, Roma imparatorluğunun mahkemesinde yargılanmış ve Roma askerleri tarafından sürüklenerek götürülmüştü. Yeni Kudüs denilen Roma'da Mesih Mehmet Ali Ağca, 27 Mart 1986 paskalya günü, yeni Roma imparatorluğu İtalyan mahkemesinde yargılanmış ve Roma askerleri tarafından mahkemeden zorla çıkarılmıştı. Ağca, o kutsal günde "Ben, Tanrı değilim. Ben, Tanrı'nın oğlu değilim. İncil değiştirildi. Ben Mesih'im. Sadece insan şeklinde bir melek olarak." diye bağırarak dünyanın sonunu ilan etmişti. Bunlar tesadüf değildi. Dünya tarihini dakika dakika izleyen ilahî bir sistemin işaretleriydi. Kudüs, 33 yılı paskalya günü Mesih İsa ve yeni Kudüs denilen Roma 1986 paskalyası Mesih Mehmet Ali Ağca. Papa'nın 13 Mayıs 1982 günü Fatima'da saat tam 17:17'de, suikastın aynı dakikasında diz çöküp ilahî sistemde tesadüflere yer yok dediği gibi. Kudüs'ten Roma'ya iki bin yıllık bir tarihî bağlantıda da asla tesadüfe yer yoktu.

Kudüs. Paskalya günü.
M.S. 33. Eski Roma imparatorluğunun askerleri
Mesih İsa'yı Roma mahkemesine götürüyorlar.

Yeni Kudüs denilen Roma.
29 Mart 1986 Paskalya günü.
Mesih Mehmet Ali Ağca, "Ben Tanrı değilim" derken
Yeni Roma imparatorluğunun askerleri tarafından
mahkemeden uzaklaştırılıyordu.

12. BÖLÜM

MERYEM ANA YILI

MERYEM ANA YILI

1983 Kutsal yılı Ağca'nın Katolik olması için yetmemişti. Şimdi 1987 yılında Meryem Ana'nın 2000. Doğum yıldönümü oluyordu. Bu fırsatla Papa, Ağca'yı yeniden Katolik yapmak için çalışacaktı. Çünkü Papa, Ağca'yı şeytanın yeryüzüne gönderdiği nihaî Deccal zannediyor, onun Katolik yapılmasını dini açıdan kendisi için en önemli, en kutsal misyon olduğunu düşünüyordu. 1987 yılı gerçekten Meryem Ana'nın 2000. Doğum yıldönümü müydü? Bu, Vatikan'ın kendi görüşüdür. Çünkü Meryem Ana'nın on üç yaşında Mesih İsa'yı doğurduğuna inanmak çok zor. Meryem Ana, Mesih İsa'yı doğurduğunda muhtemelen 18 yaş civarındaydı. İnsanî ve mantıkî açıdan on iki-on üç yaşında bir çocuğun Mesih İsa'yı vücuda getiren kutsal bir mucize için ilahî bir sistem tarafından seçileceğine inanmak çok zordur. Ocak ayında Vatikan, Meryem Ana yılını ilan ettikten sonra Şubat ayının sonunda Vatikan hükümeti Ağca'nın annesini ve kardeşini Roma'ya getiriyordu. Roma havaalanı'nda gazeteciler Ağca'nın annesine Papa ile görüşüp görüşmek istemediğini sordular. Hiçbir yabancı dil bilmeyen hatta okuma yazma bilmeyen kadının, gazetecilere ne cevap verdiği bilinmiyor. Fakat aynı gün gazeteciler, Ağca'nın annesi Papa ile

görüşmek istiyor diyerek Vatikan'a gitmişler ve Papa'nın sözcüsü Dr. Navarro Valls'a Ağca'nın annesinin Papa ile görüşmek istediğini ve bu konuda kendilerinin ne söyleyeceğini sormuşlardı. Sözcü de Vatikan'ın bütün kapılarının Ağca ailesine açık olduğunu ve Papa'nın anne Ağca ile kesinlikle görüşmeye hazır olduğunu bildirdi.

Bu sözler gerçekten ilginçti. Hemen ikinci gün Papa, Vatikan sarayında dünyanın en önemli devlet başkanlarıyla görüştüğü özel dairesinde Ağca'nın annesi ve kardeşleriyle oldukça uzun süren bir görüşme yaptı. Mehmet Ali'ye moralini yüksek tutması ve kendisi için elinden geleni yaptığına dair bir mesaj yolluyordu. Ağca ailesinin Vatikan hükümeti tarafından Roma'ya getirilmesinin tek bir sebebi vardı; Meryem Ana yılında Ağca'yı özgürlüğüne kavuşturmak. Tabii Ağca Katolik olduktan sonra! Papa'nın Ağca ailesi ile görüşmesinden bir gün sonra İtalyan gazetelerinin hemen hepsinin birinci sayfalarında şu haber yer alıyordu: "Papa, Ağca'nın serbest bırakılmasına evet dedi. Ağca, birkaç gün içinde İtalyan devleti tarafından serbest bırakılacak."

Bu inanılmaz haber karşısında Ağca, kendisini birkaç gün boş umutlara kaptırdı. Ama bu sadece bir blöften ibaretti. Çünkü Ağca'mn serbest kalması için Papa tartışılmaz bir şart olarak Katolik olmasını koşmuştu. Papa'nın mantığı açısından bu gayet normal karşılanması hatta saygıyla karşılanması gereken bir davranıştı. Çünkü Papa, Ağca'yı şeytanın hâkimiyetinden kurtarıp Tanrı'nın yolunda yürütmek istiyor ve Ağca'yı Vatikan'da evliya ilan etmek istiyordu. Papa'nın yeni planına göre Ağca, Papa suikastını da içeren Fatima sırrının Meryem Ana tarafından açıklandığı 13 Temmuz 1917 tarihinin 70. yıldönümünde Vatikan meydanında Papa tarafından vaftiz edilecekti. 13 Ekim 1987 günü de Papa, son bin yılın en büyük mucizesinin yaşandığı 13 Ekim 1917 güneş

mucizesinin 70. Yıldönümünde Fatima'ya gidip üçüncü sırrın Papa suikasti olduğunu açıklayacak ve birkaç gün sonra da Ağca serbest bırakılıp, Vatikan devletinin zirvesine yerleşecek, Papa'nın yanında dünya çapında saygın bir Katolik olarak yaşamaya devam edecekti.

Bütün bunlar Vatikan'ın ve Papa'nın özel planlarıydı. İlahî sistem ise çok farklı düşünüyordu. Bu sisteme göre kâinattaki en kutsal ve en önemli şey Lâ ilâhe illallah sözünden ibaretti. Bu söz, kutsal ve mükemmel İncil'in temeliydi. O yüzden teslis masalına teslim olmuş Vatikan'ın mükemmel İncil'in sahibi ve Tanrı'nın birinci hizmetçisi, evrensel hakikatin birinci ebedî muhafızı Mesih Ağca'yı yanlış Katolik yapması mümkün değildi. Çünkü zaten Mesih Ağca, tek başına da olsa mükemmel bir mümin idi. Ağca, mükemmel Hıristiyanlığın ruhuydu.

Ocak ayında ilan edilen Meryem Ana yılı 7 Haziran 1987 günü başlayıp15 Ağustos 1988 günü bitiyordu. 7 Haziran, kutsal ruhun yeryüzüne iniş günü, 15 Ağustos da Meryem Ana'nın cennete kabul ediliş günüydü. İsa'ya dönüşen ilahî kelimeyi Meryem Ana'ya kutsal ruh getirmişti. 7 Haziran 1987 günü Fatima'da ve Vatikan'da yapılan ve dünya televizyonlarında canlı yayınlanan bir dinî ayinle Papa, Meryem Ana yılını başlattı. Hem 1983 kutsal yılı hem 1987 Meryem Ana yılı, Fatima mucizesi ile bağlantılıydı. Fatima mucizesi Vatikan tarihini değiştirmişti. Hatta Polonyalı Papa için İncil'den çok daha önemli bir rehber haline gelmişti. 13 Mayıs 1991 günü Papa, Fatima'ya gidip Ağca'nın kendisine attığı kurşunu Fatima'da Meryem Ana'nın tacının tepesine yerleştirdi. Meryem Ana tacında dünyanın en önemli kral ve kraliçelerinin hediye ettikleri çok değerli mücevherler yer almaktaydı. Ağca'nın bu kurşunu mücevherlerden daha değerli olarak tacın tepesine yerleştirilmişti. Gerçekten bilim kurgu filmlerinde görülebilecek cinsten bir olaydı.

Mesih Ağca'nın Papa'ya sıktığı kurşun şimdi dünyadaki en önemli Meryem ana heykelinin tacının zirvesinde bulunuyor.

Bu olaylar mucizenin ve ilahi planın bir belgesidir. Meryem Anne'nin manevi evladı Mesih Mehmet Ali Ağca'nın kutsal kurşunu manevi annesinin tacının en değerli mücevheri olarak tacın zirvesinde bulunuyor ve Avrupa'nın birçok kral ve kraliçesinin bu en önemli Meryem Ana tacına hediye ettiği çok kıymetli elmas ve mücevherler de Ağca'nın sıktığı en kutsal kurşunun altında bulunuyorlar. Bir bilim kurgu kitabında okusanız inanamayacağınız şey işte gözünüzün önünde belgelerle ispat ediliyor. Dahası Ağca'nın Papa suikastı Meryem ana tarafından Vatikan'a gizli bir mesaj ile bildirildi ve Vatikan bu hakikatı

"ÜÇÜNCÜ SIR" olarak dünyaya ilan etti. Dahası 13 Mayıs 1980 günü Meryem Ana Rahibe Lucia'ya görünerek "Mesih dünyaya döndü. Yeniden vücut bulan ilahi kelime Mehmet Ali Ağca" dedi. Vatikan hükümetinin bir kısmı bu ilahi hakikatı kabul etti. Fakat Polonyalı Papa Ağca'yı Mesih olarak kabul etmedi.

Polonyalı Papa, 13 Mayıs 1991 günü Fatima'da yaklaşık bir milyon insanın huzurunda tarihî bir konuşma yaparak Sovyet imparatorluğunun yıkılışı için Avrupa'nın değişiminin Meryem Ana'nın yardımıyla barışçıl bir şekilde gerçekleştiği için ona şükranlarını sunuyordu. Bu arada yıkılan Sovyet imparatorluğunun merkezi Kremlin'in son sözcüsü olan Gennadi Gerasimov, Fatima'da bir milyon insanın arasında Rusya'nın Portekiz Büyükelçisi olarak bulunuyor ve Papa'nın sözlerini dinliyordu.

Meryem Ana, üç küçük çocuğa verdiği sırda Sovyet imparatorluğunun yıkılacağını açıkça ilan etmişti. Diğer taraftan Sovyetler Birliğini oluşturan on altı devlet başkanı 8 Aralık günü Kremlin'de bir araya gelmişler ve birliğin yıkılmasına karar vermişlerdi. 8 Aralık günü Meryem Ana'nın kutsal ve günahsız doğduğuna dair dogmanın ilan edildiği gündü. 25 Aralık 1990 günü Sovyet imparatorluğu resmen dağılıyor, Kremlin'deki kızıl bayrak yok oluyor, onun yerine Rusya devlet bayrağı asılıyordu. 25 Aralık, Mesih İsa'nın doğum günüydü. Meryem Ana'nın yok olacak dediği Sovyet imparatorluğunun yıkılışı Meryem Ana gününde kararlaştırılmış, Mesih İsa'nın doğum gününde gerçekleşmişti. Bütün bu olaylar incelendiğinde dünya tarihini adım adım izleyen ve gözlemleyen ilahî bir sistemin varlığı anlaşılacaktı. Tabii bu Vatikan'ın doğru yolda olduğunu göstermez. Teslis masalı, Vatikan'ın uydurmasıydı. **Meryem Ana çok asil ve çok değerli bir insan olmakla birlikte neticede o da sadece Tanrı'nın birçok hizmetçisinden bir tanesiydi.**

13. BÖLÜM

DÜNYANIN SONU

DÜNYANIN SONU

Marco İncili, sure 13, ayetler 24. "O günlerde güneş karanlık olacak, ay ışığını vermeyecek." Ayet 25. "Yıldızlar gökyüzünden düşecekler, gökyüzündeki iktidarlar yıkılacak." Ayet 26. "O zaman insanoğlunu, yani Mesih'i bulutların üstünde büyük bir şan ve iktidarla gelirken göreceksiniz."

Bunlar dünyanın sonuna dair İncil'deki en önemli ayetlerdi. "Yıldızlar gökyüzünden düşecekler!" Bu söz Mesih tarafından söylenmedi. Dünya tarihinde bu ilkel masallara inanabilecek özgür bir akıl, mantık, vicdan sahibi bir insan var mıydı acaba? Yıldızlar, gökyüzünden nereye düşecekler? Hayır, güneş sistemi içinde dünyanın sonu geldiği zaman değil kâinatta bu galakside bile bir tek yıldız gökten düşmeyecekti. Dünya yok olduğu zaman bunun etkileri sadece bu güneş sisteminin sınırları içinde kalacaktı. Hatta dünyanın sonunda güneşe, Jüpiter ve diğer gezegenlere de herhangi bir etkisi muhtemelen olmayacaktı. **Ve on milyarlarca ışık yılı uzaklıklara yayılmış sonu sınırı belirsiz inanılmaz bir evrenin içinde dünya denilen gezegenin kâinat tarihinden silinmesi çok basit bir hadise olarak kalacak. Dünyanın yok oluşundan sonra yıldızlar, galaksiler ve kâinat kesinlikle en az milyarlarca ve muhtemelen on milyarlarca yıl yaşamaya devam edeceklerdir.**

İlkel ruhban sınıflarına akıllarını ve vicdanlarını emanet etmiş olan yedi milyar insan bu sözleri anlamakta zorlansalar da Mesih Ağca, bu hakikati kâinata ilan etmek zorundaydı. Şimdi küçük dünya gezegeninin tarihine dönmek ve insanlığın yeryüzünde yaşadığı bu son asırdan bahsetmek gerekir:

Yeryüzünde en son insanın hangi günde öleceğini hiç kimse tam olarak bilemez ve bilemeyecekti. Fakat kâinatı yaratan ve yöneten tek Allah adına Mesih Ağca, dünya tarihine şunu garanti ediyordu: 30 Aralık 2099 günü yeryüzünde bir tek insan hayatta olmayacak. İnsanlar nerede bulunurlarsa bulunsunlar, ister en derin okyanusların altında, isterlerse Everest'in zirvesinde, isterlerse en güçlü denizaltılarda veya en mükemmel uzay istasyonlarında veya ay üzerinde veya gezegenlerde yapılmış mükemmel uzay kolonilerinde olsunlar hiçbir şey değişmeyecek. Herkes bulunduğu yerde ölecek. Hatta milyarlarca insan en mükemmel uzay gemileriyle güneş sistemini terk etmiş olsalar bile galaksinin neresinde olursa olsun kesinlikle ölecekler. Bu bir ilahî şeref sözüdür. **Ve bunun için Ağca, bütün insanlara şunu söylüyor: 30 Aralık 2099 günü yeryüzünde güneş sisteminde hatta galakside yaşayan bir tek insan kalırsa o insanın bütün kâinata şu şeytanî küfrü haykırmak hakkı olacaktır: "Tanrı öldü! Bütün dinler şeytanî yalandan ibarettir. Şimdi şeytan kâinatın yeni efendisidir!"**

Fakat Mesih Ağca evrensel ebedi birinci hizmetçisi olduğu biricik Allah adına bütün kâinata şeref sözü veriyor ki hiç kimse bu şeytanî küfrü haykırmak fırsatını asla bulamayacak. Çünkü 30 Aralık 2099 günü güneş sisteminde ve galakside yaşayan bir tek insan olmayacak. Tabii insanlık yeryüzünde 2099 yılına kadar yaşayacak demek değildir. Hayır, insanlık 2050 yılında, 2070 yılında veya 2080 yılında yok olabilir. 30 Aralık 2099 tarihi kesin ve son tarihtir. Yeryüzünde bir tek insanın yaşamayacağı tartışılmaz son tarihtir.

İlahi sistemin dünyayı yok etmek için binlerce HİROŞİMA ve ÇERNOBİL yaratmaya hiç ihtiyacı yoktur.

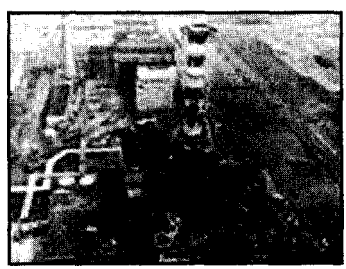

ÇERNOBİL bir kazadan ibarettir. Fakat ilahi sistem isterse dünyanın bütün nükleer sistemlerini istediği zaman ve biçimde kullanıp dünyayı nükleer cehenneme dönüştürebilir.

Dünya nasıl yıkılacak ve insanlık nasıl yok edilecek?

Bu konu ilahî bir sırdır. Bu yüzden hiç kimse kesin olarak dünyanın nasıl yıkılacağını, insanlığın nasıl yok edileceğini bilmeyecektir. Fakat Ağca, ilahî sistemin yeryüzünde insanlığı yok etmek için binlerce Hiroşima ve binlerce Çernobil yaratıp dünyayı nükleer cehenneme dönüştürmesine gerek olmadığını biliyordu. Ve ilahî sistemin Ebola virüsünden bin kez daha korkunç virüsleri kullanıp beş kıtayı biyolojik cehenneme dönüştürmesine de ihtiyaç yoktu. Yani ilahî sistem insanlar tarafından üretilmiş

bilim teknolojiyi kullanarak dünyayı yıkmaya ihtiyaç hissetmezdi. Bazı haberlere göre 1990'lı yıllarda Amerikan Başkanı Clinton ve Rusya Başkanı Boris Yeltsin, güneş sisteminin ötesinden gelebilecek her türlü tehlikeye karşı ortak bir savunma anlaşması imzalamıştı. Şayet böyle bir antlaşma mevcutsa o zaman ister istemez şu soruyu da sormak gerekir: "Bu Amerika-Rusya antlaşması, insanoğlunun şuur altında, antik Firavun gibi Allah'a karşı, ilahî sisteme karşı savaşmak arzusunu da saklıyor olabilir miydi? Bu konuda gerçek ne olursa olsun insanlık şunu bilmek zorundaydı: Yeryüzünde hiçbir iktidar asla dünyanın sonunu durduramaz ve hiç kimse Tanrı'ya ve ilahî sisteme karşı savaşamaz. Hatta insanlık on binlerce nükleer füzeleriyle şeytana ve cinlere karşı savaşmaktan bile acizdir. Dahası kâinat tarihinde Allah, kendisine karşı zerre kadar tehdit ve tehlike oluşturabilecek hiçbir şey yaratmamıştır ve asla yaratmayacaktır.

İnsanlar şu basit bilgileri hatırlamak ve düşünmek zorundadır. Kâinatta belki yüz binlerce belki daha fazla galaksi mevcuttur. Sadece bu galaksiде yüz milyarca yıldız vardır. Ve bunlardan sadece bir tanesi olan güneşin içinde her gün milyarlarca nükleer füze patlamaktadır. Allah bütün bu kâinatı elleri arasında tutuyor. İnsanlık ise bütün dünya tarihinde bir milyon tane nükleer füze üretebilir. Yani insanlık birkaç milyon hatta birkaç milyar tane nükleer füze ile Tanrı'ya karşı savaşamaz. Hatta şeytana ve cinlere karşı bile savaşamaz. İnsanlık, milyonlarca nükleer füzesiyle sadece intihar edebilir. Dahası insanlar şunu bilmeli ki ilahî sistem dünyada ve kâinatta mevcut olan insanî ve elektronik veya başka türlü bütün beyinleri, zihinleri her zaman her yerde kontrol edebilir. Mesela Amerika'nın ve Rusya'nın elinde mevcut olan binlerce nükleer füze bir anda Pekin, Şanghay, Tokyo, Moskova, New York, Washington, Los Angeles, İstanbul, Ankara, Paris, Roma, Londra ve diğer bütün şehirlerin üzerine gönderilebilir ve dünya nükleer bir cehenneme dönüştürülebilir. Bunu yapmak ilahî sistem için çok basit ve kolaydır.

Fakat tekrar etmek gerekir ki Tanrı'nın, dünyayı ve gerekirse güneş sistemini yok etmek için, insanların ürettiği ilkel bilim ve teknolojiye ihtiyacı yoktur. Allah isterse yeryüzündeki bütün insanları bir anda şuursuz robotlara ve maymunlara dönüştürebilir. Bu yüzden ne Ruslar, ne Amerikalılar, ne Çinliler, ne de başka iktidarlar hiçbir şekilde dünyanın sonunu geciktirmeye veya durdurmaya, hatta ilahî sisteme karşı bir tedbir almaya kalkışmamalıdır. Bu masallar sadece Hollywood bilim-kurgu filmlerinde görülebilir.

Bugüne kadar birçok sahte Mesih ve sahte peygamber, daha doğrusu birçok deccal kesin bir tarih de vererek dünyanın sonunu ilan etmişti. Fakat bunların bütün bu tahminleri daha doğrusu yalanları iflas etti. Mesih Ağca'nın biricik Allah adına dünya tarihine, insanlığa verdiği şeref sözü asla değişmeyecektir. En geç 30 Aralık 2099 günü güneş sisteminde yaşayan bütün insanlar kesinlikle ölmüş olacaktır. Fakat dünyanın sonuna dair gerçekten çok ilginç bir tahminde bulunmaktadır ki bunu hatırlatmadan geçmek mümkün değildir.

İngiliz bilim adamı ve aynı zamanda Hıristiyan Kabalist olan Isaac Newton, 18. Yüzyılda yaklaşık iki yüz elli yıl önce dünyanın sonuna dair gizemli ve hakikate çok yakın bir tahminde bulunmuştu. Newton'un yazılı belgeleri arasında 2007 yılında keşfedilen bir belgede Newton, dünyanın sonunun 2060 yılında geleceğini tahmin ediyordu. Bu elbette kesin bir tarih değildi, ama şimdiye kadarki dünyanın sonuna dair yapılan tahminlerin en isabetlisidir. Fakat Mesih Ağca, dünyanın sonunu 1985 yılında dünya medyasının huzurunda ilan etmişti.

İnsanlık, dünyanın sonu hakikatinden hiçbir şekilde korkmamalıdır. Çünkü insanların cennette muhteşem ölümsüzlüğe kavuşabilmeleri için yeryüzünde bütün insanların ölmesi şarttır.

Dahası şunu da bilmek lazımdır ki dünyanın son asrı içinde yaşadığını bilmek insanları daha iyi bir dünya kurmaya teşvik edebilir. Fakat insanlık asla mevcut olmayacak yeni nesiller endişesiyle çevreyle ilgili masalları terk etmelidir. Dünyanın bütün insanî, maddî, tabii kaynakları sonuna kadar kullanılmalı, bütün insanların temel ihtiyaçları yani su, gıda, ev, elbise, sağlık, eğitim-öğretim gibi temel ihtiyaçları karşılanmalıdır.Mükemmel dinin ahlâk kuralları ve Batı medeniyetinin hümanist ilkeleri birleştirilerek yeni bir dünya düzeni kurulmalıdır. Bu yenidünya düzeni bütün halklara daha çok sosyal adalet, sosyal demokrasi ve bilgi dağıtmalıdır. Fakat bu şeytanî komünizmin vasıtasıyla asla mümkün değildir. Bugün dünyadaki en iyi sistem demokratik-hukuk devletlerinin gerçekten laik, parlamenter demokrasiyi bünyesinde barındıran Batı medeniyetidir. Birçok üçüncü dünya ülkelerinde ise sahte laiklik, satanist zorbalık olarak, din düşmanlığı olarak algılanmaktadır. Reformist kapitalizm, devletler ve uluslararası müesseseler tarafından kontrol edilecek bir reformist, sosyal kapitalizm de insanlığın kurtuluşuna katkıda bulunabilir. Elbette bu Bernard Madoff gibi Lehmann Brothers gibi yalancı dolandırıcı şahıs ve kuruluşların sahte kapitalizmi değildir. Gerçek insanî kapitalizm, Bill Gates gibi bilim ve teknolojiyi keşfeden, inşa eden, zenginlik üreten ve insanlığa dağıtan doğru kapitalizmdir. Bill Gates ve hanımı milyarlarca dolar paralarını dünyada hiçbir ırk, din, kültür ayırımı yapmadan insanlara dağıtmaktadır.

Evet. Melinda ve Bill Gates insanlığın ortak kahramanıdır. Fakat Amerika'da insanlık onuruna ihanet eden insanlığa karşı suç işleyen işgalci işkenceci satanist caniler çeteleri de mevcuttur ve bu satanist canavarlar cehennemden önce yeryüzünde İlahi Adalet'e hesap verecekler. PENTAGON, CIA, BLACKWATER çeteleri şerefsizlik etmeyin, İslamiyete karşı düşmanlık etmeyin, pişman olun ve Müslüman olun, aksi takdirde onbinlerce nükleer füzeyle sizin cesedinizi tarihin çöplüğüne atarız.

Dünyadaki bütün zenginler, Gates ailesinin bu mükemmel, muhteşem yolunu takip etmelidir.

Amerikalı senatör Erni Chambers, geçen yıllarda Tanrı'yı mahkemeye verdi ve dünyadaki bütün felaketlerin sorumlusu olarak onun yargılanmasını istedi. Amerikan mahkemesi de Tanrı'yı yargılamanın mümkün olmadığını, çünkü adresinin bulunamadığını belirterek davayı reddetti. Şimdi bu deli saçması karşısında gülmek mi yoksa ağlamak mı gerekir. Hezeyan ve paranoyanın sınırı yoktur. Bu akıl hastalığı gerçekten çok fazladır. Genellikle insanların yol açtığı dünya felaketleri için Tanrı neden yargılansın ki? Bu Amerikalı senatör Tanrı'ya karşı mahkeme açmak yerine çok basit bir gerçeği dünyaya haykırmalıdır: Amerika her yıl faydasız silahlanma ve gereksiz savaşlar için yedi yüz milyar dolar harcamaktadır. Amerika'nın savunması için üç yüz elli milyar dolar yeterlidir. Geriye kalan üç yüz elli milyar dolar ile dünyada daha çok refah, barış ve demokrasi tesis etmek mümkündür. Amerika, daha iyi bir dünya inşa ettiği zaman daha çok güvende olacak ve dünya halklarının sevgisini ve saygısını kazanacaktır. Fakat sadece hükümetlerin çabası ve iyi niyeti yeterli değildir. Dünya halkları da kötü alışkanlıklarını değiştirmek zorundadır.

Dünyada her yıl yüz milyonlarca insan, binlerce tip uyuşturucu

madde, kokain, eroin, aşırı alkol, kumar vb. faydasız şeyler için bin milyar dolardan fazla para harcıyorlar. Bütün bunlar insanların fiziksel ve psikolojik sağlığını mahvedip en az bin milyar dolarlık da ekonomik kayıp ve sağlık harcamalarına yol açmaktadır. Yani her yıl yeryüzünü cennete dönüştürebilecek iki bin milyar dolarlık kaynak ve enerji insanlığı perişan etmek için çöpe atılmaktadır.

İnsanlar Tanrı'yı sorgulamadan önce kendi özel hayatlarını sorgulamak zorundadır. Tanrı, ebediyen bütünüyle sorumsuzdur. Kâinatı yaratan ve yöneten tek Allah istediği gibi hareket eder. İsterse hiç kimseye bildirmeden dünyayı da yok eder, galaksileri de yok eder. Fakat Allah merhametli olduğu için dünyayı bir asır öncesinden uyarmış, dünyanın sonunu bildirmiş ve insanlara değişmeleri için, Hak yolda yürümeleri için son bir fırsat tanımıştır.

İnsanlık bilim ve teknolojiye çok fazla güvenmemelidir. İnsan beyninin aşılamaz sınırları vardır. Bu sınırları Allah koymuştur. Bilimsel laboratuarlarda kullanılan fareler, insan kontrolünden kaçabilirler. Fakat insanlık asla Allah'ın mutlak kontrolünden kaçamayacaktır. Ve Mesih Ağca, "30 Aralık 2099 gününde güneş sisteminde yaşayan bir tek insan kalırsa o insanın 'Tanrı öldü! Bütün dinler ilkel yalanlardır. Yaşasın şeytanın zaferi, yaşasın kâinatın yeni efendisi şeytan!' şeklindeki şeytanî küfrü haykırmak hakkının olduğunu" tekrarlamaktadır. Fakat hiç kimse 30 Aralık 2099 günü bu şeytanî küfrü haykırma fırsatı bulamayacaktır.

80'li yıllarda dünyanın en güçlü adamı ve en güçlü kadını, dünya tarihinin en güçlü imparatorluğunun merkezinde, Beyaz Saray'da, görüştüler. Fakat bu görüşmeden on beş yıl sonra Başkan Reagan dünyanın en güçsüz adamıydı. Başbakan Margaret Thatcher da dünyanın en güçsüz kadınıydı. Çünkü ikisi de Alzheimer denilen korkunç hastalığın pençesine düşmüşler kendi isimlerini bile hatırlamıyorlar, neredeyse bitkisel bir hayat yaşıyorlardı.

Beyaz Saray. (Tom Hanley/Alamy)

Hakiki, ebedî iktidar, zenginlik, şan ve şeref sadece âlemlerin Rabbine, tek Tanrı'ya aittir. Her insan ölecektir. Bilim ve teknoloji ile hiç kimse kendisini aldatmasın. Genetik mühendislik, biyo-teknoloji, nükleer, nano teknoloji ve benzer hikâyeler insanlığı aldatmasın, doğru yoldan saptırmasın. Howard Hughes ve Onassis Junior ve benzerleri gibi yeniden diriltilmek amacıyla dondurulan bütün cesetler yok olup gidecektir.

Yuhanna İncili, sure 11, ayet 21. Mesih İsa dedi ki: "Senin kardeşin dirilecek." Ayet 24. Marta dedi ki: "Biliyorum, kardeşim mahşer günü dirilecek." Ayet 25. Mesih İsa dedi ki: "Ben, dirilişim ve ben hayatım." Ayet 43. Mesih İsa bağırıyordu: "Hey, ölü Lazzaro mezardan çık ve gel." Ayet 44. "Ve ölü Lazzaro dirilmişti. Ve mezardan çıktı geldi."

Bu İncil ayetleri kesinlikle ilahî hakikattir. Evet, evrensel istikbalde her insan hayatı, her insan imparatorluğu kesinlikle bütün insanlığın biricik ebedî imparatoru olan Mesih'in iktidarı altında yaşayacaktır. İnsanlık için kâinatta başka hiçbir istikbal yoktur.

14. BÖLÜM

MESİH AĞCA'NIN ÖZGÜRLÜĞÜ

MESİH AĞCA'NIN ÖZGÜRLÜĞÜ

25 Aralık 1999 günü Papa, Mesih İsa'nın 2000. Yıldönümünde kutsal jübileyi başlattı. Daha önceki 1983 kutsal yılı ve 1987 Meryem Ana yıllarında olduğu gibi tarihin bu en kutsal yılında da Polonyalı Papa'nın en büyük arzusu Ağca'yı Katolik yapmaktı. Bizzat Papa, Kardinal Sodano ve Kardinal Ratzinger hem Ağca'nın avukatları hem de cezaevi papazı ile ona mesaj gönderiyorlar, Katolik olursa serbest bırakılacağını ve Papa'nın yanında Vatikan devlet zirvesine yerleşeceğini garanti ediyorlardı. Tabii Ağca bütün bu teklifleri reddetti. Bunun tek sebebi, teslis masalıydı. Ağca zaten mükemmel İncil'i vaaz eden, evrensel hak dine mensup ve bütün din ve vicdan özgürlüklerine saygılı bir insandı. Vatikan ise hakikatin sadece kendisinde olduğunu söyleyerek hata yapıyordu. Papa Ratzinger tarafından 10 veya 11 Temmuz 2007 günü yayınlanan belgede protestan ve Anglikan kiliseler bile sahte kiliseler olarak tanımlanıyordu. Bu gerçekten çok aşırı bir davranıştı. İyi niyetli insanlar olarak liberte, egalite, fraternite yani özgürlük, eşitlik, kardeşlik ilkelerine inanan evrensel demokratlar, bütün dinlere insanların din ve vicdan özgürlüğüne saygı duymalıydı. Fakat şunu da hatırlatmak gerekir ki mükemmel dinin temeli, merkezi, zirvesi

"Lâ ilâhe illallah" sözünden ibarettir.

Polonyalı Papa'nın ilan ettiği her üç kutsal yıl da yani 1983, 1987 ve 2000 yılları, Fatima mucizesi ile bağlantılı olmuştur. 1983 kutsal yılındaki en önemli dinî olay 25 Mart 1984 günü Fatima, Meryem Ana heykelinin Vatikan meydanına getirilmesi ve bir milyon insanın huzurunda dünyanın bu mucizeye adanmasıydı. 7 Haziran 1987 Meryem Ana kutsal yılı da Fatima ve Vatikan'da yapılan eş zamanlı iki dinî ayin ile başlamıştı. İşte şimdi Hıristiyanlık tarihinin en kutsal jübilesi olan 2000 yılında Fatima'nın üçüncü sırrı açıklanıyor, Papa da mucize merkezine gidiyordu. Yine 7 ve 8 Ekim 2000 günlerinde Papa, dünyadaki bütün kardinallerin ve piskoposların yarısının katıldığı yaklaşık bir milyon insanın takip ettiği büyük bir törenle dünyayı Fatima mucizesine emanet ediyordu.

Bütün bunlar dünya tarihinde görülmemiş olaylardı. Fatima mucizesi, Vatikan'a Polonyalı Papa ile birlikte yeni bir din, yeni bir İncil gibi girmiş ve imzasını atmıştı. Bu mucizede aktör olan bir tek kişi, Papa suikastını yapan Mehmet Ali Ağca vardı.

Haziran 2000'in ikinci haftasında belki 8 veya 9 Haziran günü İtalyan RAIUNO televizyonu Ancona cezaevine Ağca ile röportaj için geliyordu. Gazeteci kadının ismi Türkçe'ye tercüme edilemeyecek kadar karmaşık bir isimdi: "Grazia Graziadei yani Bağış Tanrı'ların bağışı!" Kadını "hoş geldin" diyerek karşılayan ve elini tutan Ağca ona "Bana özgürlük mü getirdin?" diye sordu. Kadın ise gülümseyerek "Ümit edelim ki öyle olsun" diye cevap verdi. Çünkü "grazia" kelimesi İtalyan dilinde aynı zamanda "özgürlük" olarak da yorumlanabilir. Gerçekten üç dört gün sonra İtalyan devletinin Ağca'yı serbest bıraktığı haberi geldi. Fakat aynı zamanda İtalyan hükümeti onun Türkiye'ye iadesine karar vermişti. Vatikan hükümeti bu karar üzerinde resmî bir açıklama yaparak bu karardan Papa'nın da mutlu olduğunu bildiriyordu. Ağca'nın İtalya'da serbest

bırakılmasının kutsal yılda yapılması ayrıca Papa'yı çok daha mutlu ettiği belirtiliyordu. Zaten yıllar önce Papa'nın İtalyan devletine Ağca'nın serbest bırakılmasını tavsiye ettiği de Vatikan hükümetinin basın açıklamasında dünyaya ilan edilmiş oluyordu.

13 Haziran 2000 günü İtalyan gardiyanlar Ağca'ya avukatının geldiğini söylediler. Olaydan habersiz Ağca'ya avukatı ile görüştüğü zaman kendisine güzel bir haber getirdiğini yani serbest kaldığını ve Türkiye'ye döneceğini söylüyordu. Birkaç saat sonra bir grup İtalyan polis Ağca'yı birkaç otomobille Ancona şehrindeki havaalanı'na götürüyordu. Burada Türk devletinin bir özel uçağı onu Türkiye'ye götürmek için bekliyordu. Yaklaşık iki üç saatlik uçuştan sonra Ağca, İstanbul havaalanı'na indi.

Ağca'yı Türkiye'de haksız da olsa bekleyen bir ceza vardı. Tamamen masum olan Kutsallar kutsalı Mesih Ağca'nın Türkiye'de on yıl daha hapis yatması gerekecekti. İtalyan çarmıhı, cehennemi bitmiş şimdi Türkiye çarmıhı, cehennemi başlamıştı. İstanbul hava alanına indiğinde onlarca gazeteci röportaj yapmak veya en azından kendisiyle birkaç kelime konuşabilmek için bekliyorlardı. Gece saat iki veya üç olmalıydı. Ağca, 25 Kasım 1979 günü yine gece iki üç civarında Kartal-Maltepe cezaevinden kaçmıştı. Ağca, Türkiye'yi yine gece yarısı aynı saatlerde Edirne sınır kapısından Ağustos 1980'de terk etmişti. Ve şimdi yirmi yıl sonra yine gece yarısı Türkiye'ye dönüyordu ve bir başka Kartal cezaevine yerleştirilmişti. Havaalanı ile cezaevi arasındaki bir saatlik yolda onlarca medya otomobili onun naklini adım adım izlemiş ve televizyonlarda canlı olarak göstermişti.

Ağca'nın Türkiye'ye nakledilmesi yaklaşık on gün Türkiye'nin gazetelerinde birinci sayfada yer aldı. Türk medyası şöyle yazıyordu: "Ağca bir çeşit akıl hastalığından mustarip olduğu için İtalyan devleti kendisini serbest bıraktı." Fakat bu kesinlikle ilkel bir

yalandan ibaretti. Çünkü Mesih Ağca, Harvard, Oxford, Princeton üniversitelerinin rektörlerine, profesörlerine sosyal ve insanî bilimler dersleri verebilecek kadar bilgiye, tecrübeye, zihinsel güce ve psikolojik dengeye sahip bir insandı.

9 Ocak 2006, Ağca'nın doğum günüydü ve bu günde Türk ve dünya medyasında "Ağca 12 Ocak günü serbest bırakılacak" haberi yayınlanıyordu. Ağca'nın bu özgürlük hikâyesi, gerçekten inanılmaz ve hukukî ve matematiksel olarak izah edilemez bir olaydı. İstanbul'daki bir mahkemenin kararına göre yirmi altı yıl hapis yatıp serbest kalması gerekiyordu. Buna göre Ağca, Türkiye'de zaten altı yıl hapis yatmıştı. İtalya'da yattığı yirmi yıl hapis de eklenince yirmi altı yıl hesabı yapılıyor ve buna göre tahliye kararı veriliyordu. Fakat gerçek şu ki Ağca, İtalya'da on dokuz yıl bir ay hapis yatmıştı.

12 Ocak 2006 sabahı Türk televizyonları canlı yayında Ağca'mn birkaç saat içinde belki de birkaç dakika içinde serbest kalabileceğini bildiriyorlardı. Fakat cezaevinde henüz kesin bir bilgi yoktu. Nihayet saat 9-10 arası Ağca'ya serbest kaldığı bildirilmişti. Ağca cezaevi savcısı ve müdürünün bulunduğu odaya gitti. Savcı ve müdür kendisine yeni bir müddetnâme gösterdiler. Buna göre Ağca'nın 12 Aralık 2006 günü tahliyesi gerekiyordu. Büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Tabii olay hemen anlaşılarak bir başka savcı tarafından hazırlanan bu müddetnâme mahkeme tarafından kabul edilmemiş, onaylanmamıştı. Bu yüzden geçersizdi. Tahliye kararı kesindi. Birkaç dakika sonra adım adım özgürlüğüne yürüyecekti.

Cezaevinin önünde yerli ve yabancı birçok medya mensubu onu bekliyordu. Bu arada Ağca'nın askerî hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Tam özgürlüğün önünde hâlâ birkaç saatlik bir engeldi bu. Türkiye'de bazı çevreler masum Ağca'ya karşı kin ve nefret kusmaya devam ediyordu. Bunlar genellikle Pol Pot ve Stalin gibi

satanist canavarlara kulluk eden komünist Türklerdi. Ağca ise asla bir daha cezaevine dönmek istemiyordu ve yurt dışına kaçmayı düşünüyordu. En kötü ihtimal olarak da "intihar" etmeyi kafasında geçiriyordu. Diğer taraftan ilahî sistem ise onun için bambaşka bir yol çizmişti. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

20 Ocak 2006 günü Ağca yeniden hapse atıldı. İhanete uğramış ve kaldığı ev iki farklı telefon ihbarıyla polise bildirilmişti. Bunlar Yahuda denilen hainden çok daha vicdansız muhbirlerdi. Kudüs'te 33 yılında belki bin tane Yahuda vardı ve bunlar "Mesih İsa'ya ölüm!" diye haykıran hainlerdi. Yohanna İncili sure 18, ayet 40 şöyle diyordu: "Ve halk bağırıyordu; 'Mesih İsa'yı bırakmayın. Barabba'yı bırakın!' Bu Barabba katil ve hırsızdı."

Lümpen kitleler masum insanın değil bir suçlunun serbest bırakılmasını istiyorlardı. Türkiye'de binlerce değil belki de milyonlarca Yahuda vardı. Özellikle komünist, satanist, Nazi-faşist kimselerdi bunlar. "Ağca'ya ölüm!" diye haykırıyorlardı. Masum Ağca'nın tek başına hücrelerde yirmi altı yıl hapis yatması Türkiyeli satanistlerin kin ve nefretini azaltmamıştı. Esasında Türkiye de insanların çoğunluğu masum Ağca ya düşman değildi.

Ağca Yeniden tutuklandı ve hapse atıldı. Yakalandığında üzerinde silah yoktu. **Çünkü Ağca, yeryüzünde binlerce nükleer füzeden başka silah kullanmayacağına dair yemin etmişti. Esasında Mesih Ağca'nın mensup olduğu İlahi Ordu 19 Ocak 2006 gecesi Rusya'dan veya İsrailden gönderilecek iki termonükleer füzeyle Ankara şehrini yok edebilirdi ve böylece 20 Ocak 2006 günü Mesih Ağca'yı tutuklatacak olan malum mahkeme kararı verilemezdi. Fakat bu savaş Ağca'nın şahsi savaşı değildi ve dahası Mesih Ağca ebedi cehennemde trilyon kez daha korkunç bir hesap soracak bu şeytani dünyadan.** Ağca, gecenin karanlığında İstanbul'da bir

tutuklama merkezine getirildi. Bir anda yerli ve yabancı yaklaşık yüz kadar gazetecinin ortasında kaldı. Bu gerçekten inanılmaz bir manzaraydı. Ağca, Roma'da asrın mahkemesinde haykırdığı kutsal hakikati özellikle İtalyanca ve İngilizce olarak burada da tekrarladı: "Ben Tanrı değilim. Ben Tanrı'nın oğlu değilim. Dünyanın sonunu ilan ediyorum. Ben Mesih'im! Yeniden vücuda gelmiş ilahî kelime Mesih."

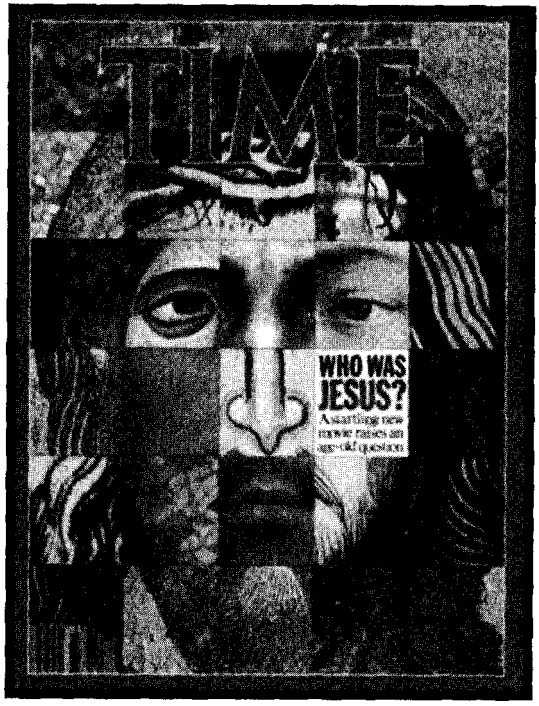

İki bin yıldan beri Batı dünyası "Mesih kim, insan mı, Tanrı mı, efsane mi?" diye soruyor. TİME kapak hikayesinde olduğu gibi.

Yıllardan beri bu figür Mesih İsa nın kefenine yansıyan görüntüsü deniliyordu. Fakat son bilimsel analizler bu kefenin en çok 1000 yıllık olabileceğini söylüyor. Kaldı ki, ilahi hakikata inanmak için insanların bilime ihtiyacı yoktur.

Esasında Ağca'nın serbest kalmasının tek sebebi, dünya medyasına bu ilahî hakikati yeniden haykırmasıydı. **İlahî sistem için Ağca'nın bu geçici biyolojik hayatından çok daha önemli bir şey vardı. Tevhid hakikati. Yani Tanrı'nın ebediyen birlik ve bütünlük içinde bulunan kâinatı yaratan ve yöneten tek Allah olduğu hakikatiydi. Ağca'nın bu geçici hayatı adım adım tükeniyordu, fakat onun haykırdığı ölümsüz ilahî hakikat göklere yükseliyor kâinatın zirvesine ulaşıyordu. Ağca bu kutsal fedakârlığının mükâfatı olarak evrensel, ilahî, ebedî iktidar merkezinin zirvesine yükselecekti. Kâinatta hiç kimse bu ilahî kararı asla değiştiremezdi.**

Gece vakti Ağca tek başına hücresindeydi. Korkunç bir ıstırap ve hayal kırıklığı içindeydi. Satanist düşman ve küresel satanizm sanki bir zafer kazanmış gibiydi. Ama bu Firavun çetesinin illüzyonundan başka bir şey değildi. Zira Mesih Ağca ölümsüz bir ordunun mensubuydu ve onun ilahî evrensel görünmez, erişilmez, dokunulmaz ordusu kesinlikle sonsuz bir zafer kazanacaktı. Birkaç günlük büyük bir acının ve ıstırabın ardından Ağca yeniden kendine dönüyor ve moral gücü yükseliyordu.

Temmuz 2007'de Ağca, Ankara cezaevine nakledildi. 18 Ocak 2010 sabahı Ankara cezaevinden serbest bırakıldı. Bu özgürlük de diğerleri gibi dünya medyasının huzurunda gerçekleşti. Ağca bu kez dünya medyasına karşı zafer işareti yaptı. Bu, ilahî sistemin zaferiydi.

Cezaevinden dördüncü çıkışıydı. İlk kez 25 Kasım 1979 gecesi cezaevinden kaçarak serbest kalmış ve bu olay dünya medyasında yankı bulmuştu. İkinci kez, 13 Haziran 2000 günü yine dünya basını huzurunda İtalyan cezaevinden çıkmış, Türkiye'ye gelmişti. 12 Ocak 2006 günü yine medya huzurunda serbest kalmıştı. Şimdi ise dördüncü kez 18 Ocak 2010 sabahında yine medya huzurunda tekrar serbest kalıyordu. Ve dünya medyasından birçok gazeteci onu bütün gün adım adım izledi.

Cezaevi çıkışında dünya medyasına tek sayfalık bir ilahî mesaj dağıttı. Ebedî Mesih Mehmet Ali Ağca imzası taşıyan bu mesajda şöyle diyordu:

"Ben Tanrı değilim. Ben Tanrı'nın oğlu değilim. Ben sadece kâinatı yaratan ve yöneten tek Allah'ın kâinat tarihinde yarattığı en üstün varlık olarak onun birinci evrensel, ebedî hizmetçisiyim. Teslis bir masaldan ibarettir. Kutsal ruh denilen şahıs da sadece Allah'ın yarattığı bir melektir. Tanrı'nın ikinci hizmetçisi mevkisindedir."

Böylece Ağca'nın otuz yıllık cehennem esareti bitiyordu. Öğleden sonra Ağca, Ankara Sheraton Oteline gitti. Otel önünde yine yerli yabancı yaklaşık yüz gazeteci onu kuşattı. Gerçekten inanılmaz bir manzaraydı bu. Yine ilahî hakikati bütün dünyaya haykırdı: "Dünyanın sonunu ilan ediyorum. Ben Tanrı değilim. Ben Tanrı'nın oğlu değilim. Ben Mesih'im! Yeniden vücuda gelmiş ilahî kelime Mesih."

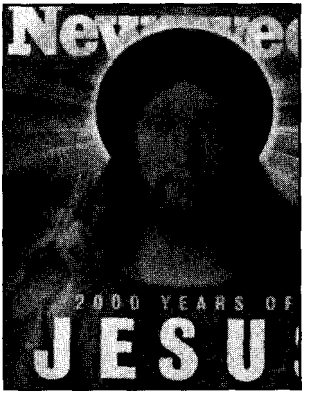

Mesih iki bin yıldan beri yüzlerce farklı şekilde resmedildi ve tanımlandı ve bütün bunlar sadece insanların kafasını karıştırdı. Mesih için en önemli sıfat, unvan, mevki ve makam Allah'ın birinci ebedi evrensel kölesi hizmetçisi olmaktır.

Özgür olduğunun ilk gecesi otelin bir suit dairesinde kaldı. Kendi kendine "Bir cezaevi hücresi ile lüks otel arasında ne fark var?" diye soruyordu. Özgürlükten başka hiçbir fark yoktu. Manastır hücrelerinde yaşayan binlerce rahip ve rahibe, lüks otellerde, uyuşturucu partilerinde, şehvet hayatı yaşayan insanlardan çok daha huzurlu ve mutluydu. Ağca için bu yeni özgür hayat hiç de önemli değildi. Çünkü otuz yıllık cezaevi hayatında Tanrı'ya sadece

bir tek istek için dua etmişti: "Tanrım, cesedimi düşman devletlerin elinde bırakma! Tanrım, özgürlük istiyorsam sadece özgür insan olarak ölmek için istiyorum." Bundan başka hiçbir beklentisi yoktu. Zira yeryüzünde lüks bir hayata alışması ve bunu kabul etmesi onun ruhu ve vicdanı için mümkün değildi. Çünkü gerçek zenginlik, iktidar, şan şöhret ve mutlu hayat sadece ilahî imparatorluğun cennet saraylarında yaşanabilirdi. Bu dünyada Tanrı'ya karşı sahip olunan iktidar, zenginlik, şan şöhret ve güzel hayattan daha kötü hiçbir şey yoktu.

Özgürlüğünün ikinci günü oteli terk etti ve Ankara'dan İstanbul'a geçti. Bu arada birçok Türk gazeteci Ankara-İstanbul yolunda film sahnelerini aratmayacak şekilde Ağca'nın otomobilini takip ediyordu. Özgürlüğünün ikinci gecesi İstanbul'da bir gecekonduda kalıyordu. Bu gerçekten çok ilginç bir tesadüftü. Çünkü onun bu son üç günü şöyle geçmişti:

17 Ocak gecesi tek başına on metrekarelik bir cezaevi hücresinde kalıyordu. 18 Ocak gecesi onlarca gazetecinin etrafını kuşattığı lüks bir otelin suitinde kalıyordu. 19 Ocak gecesi ise İstanbul'da sefil bir gecekondu odasında kalıyordu. Yeni hayatı işte böyle büyük çelişkilerle dolu üç gün ile başladı. Ağca'nın yeryüzündeki hayatta bir tek gayesi vardı: İlahî hakikati bütün dünyaya ilan etmek. Ağca 24 Eylül 2010 günü TV5 France ile bir röportajda şu sözleri söyledi "Ben Ağca MOSSAD'dan çok daha güçlüyüm. Ben çok güçlü düşmanların cezaevinden çıktım. Fakat MOSSAD ajanı Jonathan Pollard 25 yıldan beri Amerikan cezaevinde çürüyor. Amerikan Yahudi lobisi bütün çabalarına rağmen Jonathan Pollard'ı hapisten kurtaramadı. Ve MOSSAD Monika Lewinsky skandalıyla Amerikan hükümetine şantaj yaptı yine de Jonathan Pollard'ı hapisten kurtaramadı. Ben Ağca, MOSSAD Terör Örgütünden çok daha güçlüyüm." Gerçek şu ki MOSSAD Çetesinin gücü Arap

devletlerinin gaflet ve cehaletinden kaynaklanıyor maalesef. Şayet Arap devletleri Allah için mücadele etmiş olsaydı bugün bütün İslamiyet düşmanlarının cesedi tarihin çöplüğüne atılmış olurdu ve Batı Medeniyeti Müslüman olurdu. Ey Müslümanlar MOSSAD, CIA, vb. eşkıyalardan korkmayın ve sadece Allah'tan korkun. Dünya Müslümanları ve Araplar Allah yolunda yürümedikleri için küresel mücadeleyi kaybettiler. Fakat yenilen asla İslamiyet değildir. Şayet Müslümanlar uyanırlarsa Allah yolunda her türlü fedakarlık ve mücadele ederlerse Allah kendilerine küresel zafer nasip edecektir. Amerika, Japonya, Çin, Latin Amerika, Avrupa ve Rusya da onmilyonlarca akıl mantık vicdan sahibi insan Müslüman olabilirler, yeter ki İslamiyet dünyaya doğru biçimde izah edilsin. Hıristiyanlık, Musevilik, Budizm, Hinduizm v.b. dinler tamamen çökmüştür. İnsanlığın İslamiyetten başka hiçbir evrensel manevi umudu yoktur.

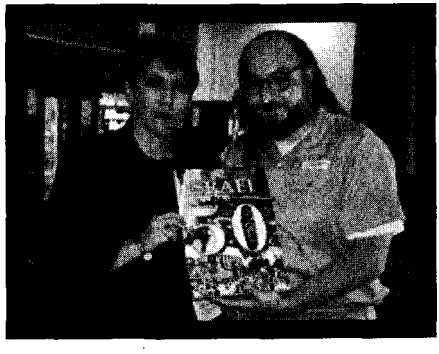

İsrailli kadın bakan Amerikan cezaevinde Jonathan Pollard'ı ziyaret ediyor. İsrail başbakanı satanist terörist katil NETANYAHU da Jonathan Pollard'ı hapisanede ziyaret etti fakat serbest bıraktıramadı.

Küresel Siyonizm yirmi yıldan beri Jonathan Pollard'ın özgürlüğü için dünya çapında bir kampanya yürütüyor ve bir sonuç alamıyor. İsrail'in milli kahramanı Jonathan Pollard cezaevinde ölmeli. Satanist Siyonizm dünyayı yönetiyor inancı bir efsaneden ibarettir. Mesih Ağca iki ülkede tam dört kez cezaevinden çıktı. Fakat Satanist Siyonist canavar İsrail'in milli kahramanını bir kez cezaevinden çıkaramıyor. Dünya Müslümanları Allah için fedakarlık yapsalar islamiyeti gerçekten yaşasalardı, Müslüman dünyası bugünkü cehalet ve sefalet içinde olmazdı.

Müslüman ülkelerin şerefli alimleri teknokrat ve bürokratları zenginlik Allah'ındır diyen işadamları birleşmeli, Müslümanları gaflet uykusundan uyandırmalı ve batı medeniyetini Müslüman yapmalıdır. Bu demokratik kültür mücadelesi dünyanın barışı onuru huzuru için tek yol tek çaredir.

15. BÖLÜM

IS GOD DEAD? TANRI ÖLDÜ MÜ?

IS GOD DEAD? TANRI ÖLDÜ MÜ?

Dünyanın en tirajlı ve en itibarlı dergilerinden olan Amerikan **TIME** dergisi 8 Nisan 1966 tarihli kapak hikâyesinde Is God dead? diye soruyordu. **Tanrı, elbette ölümsüzdür. Şayet ölseydi, kâinat yok olurdu ve dergi bu soruyu sorma imkânı bulamazdı.** Tabii bu her müminin kendi kalbindeki inancıdır ve herkes de buna inanmak zorunda değildir. Dine saygılı barışçı ateizm de din ve vicdan özgürlüğünün bir parçasıdır. Kutsal din zaten bunu şu sözlerle bildirmiştir **"Dinde zorlama yoktur" ve "Senin dinin sana benim dinim bana."** İnsanlar, Tanrı'nın nasıl ebedî, her şeye gücü yeten ve kâinatı yaratan ve yöneten bir güç olduğunu asla tam olarak kavrayamayacaktır. Çünkü insan beyni buna yeterli değildir. Ruhban sınıfı ise bu konulara genellikle pek dokunmamaktadır. Yine de insanî açıdan Time'ın bu sorusunu değerlendirmek gerekir. Tanrı öldü mü? Sorusu ilk bakışta şeytanî bir provokasyon gibi görünebilir. Fakat bu esasında dünya tarihinde milyarlarca insanın kendisine ya yüksek sesle sorduğu veya kalbinden geçirdiği bir sorudur. Tarih boyunca korkunç zulümlere, soykırımlara, işkencelere uğrayan yüz milyonlarca insan "Tanrı öldü mü?" sorusunu hep sordular. Ve insanlar kaçınılmaz olarak şunu da soruyorlardı: Mademki her şeye gücü yeten ve istediği her şeyi yapabilecek bir Tanrı var. Öyleyse

neden Tanrı, yeryüzünde insanın cehennemi yaşamasına izin veriyor ve yeryüzünü bütün insanların mutluluk, adalet, refah, huzur içinde yaşayacağı bir cennete dönüştürmüyor?

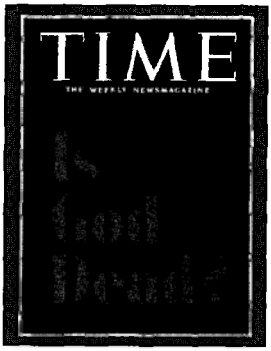

"Tanrı öldü mü?" diye soruyor TİME. Şayet Tanrı ölseydi bütün kainat yok olurdu ve TİME dergisi bu soruyu soramazdı. Allah vardı ve kainat yoktu. Allah kainatı yarattı. Onmilyarlarca yıl sonra bütün kainat yok olacak ve Allah yine tek başına kalacak. Allah sonsuz sınırsız mutlak ölümsüz biricik varlıktır.

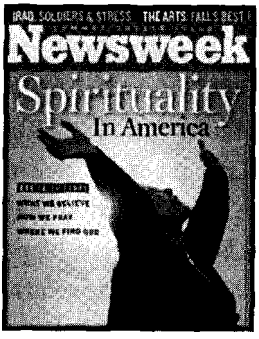

Amerikada beyni yıkanmış milyonlarca insan özellikle Evanjelist tarikat mensupları şaşkınlık içinde yaşıyorlar. Bu zavallı insanları biricik manevi kurtuluşa islamiyete davet etmek Müslümanların vazifesidir.

Bu sorunun birçok cevabı olabilir. Fakat en önemli cevabı ve izahı şöyle yapılabilir: İnsan kendi hür iradesiyle kötülükleri seçiyor ve yeryüzünü cehenneme dönüştürüyor. Allah, insanları imtihan etmek için hür iradelerine dokunmuyor ve yeryüzünde yapabileceği halde bir cennet yapmadı. Elbette Tanrı ile insanlar arasında elçilik yapan varlıkların da dünya tarihinin yanlış gitmesinde az da olsa sorumlulukları vardır. Ve dünya tarihinde hiçbir insan mükemmel değildir. Neticede bütün peygamberler de sadece birer insandı. Mesih İsa hariç çünkü O, insan şeklinde bambaşka bir manevî varlıktı. Tabii burada hür irade kavramını da tartışmak gerekir. İlahî sistem, insanların hür iradesini yok etmeden insanları robotlar ordusuna, maymunlar ve domuzlar ordusuna dönüştürmeden insan beynini her an kontrol edebilir ve Nazi, komünist sistemlerin veya Ruanda benzeri korkunç kitle cinnetlerini ve soykırımların gerçekleşmesini engelleyebilirdi.

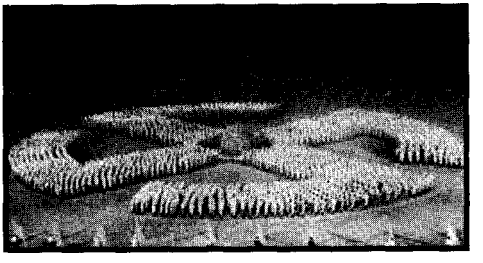

Nazi Almanyasında beyni yıkanmış onmilyonlarca insan Hitler'e Tanrı gibi tapıyorlardı.

Hür iradenin bedeli, dünyayı cehenneme dönüştürecek kadar yüksek olmamalıydı. Dahası Nazi, komünist, satanist sistemler milyarlarca insanın beynini yıkarken insanları birer robot sürüsü haline getirirken hür iradenin anlamı nedir? Nazi Almanyasında asker olmayı reddeden bir tek insan ortaya çıkmıştır. Bu bir köylüdür. Seksen milyonluk Nazi Almanyasında bir tek insan hür

iradesini özgürce kullanabilmiştir. Akıl hastası Hitler'in çıkardığı ve yürüttüğü İkinci Dünya Savaşı'nda on milyon Alman ölmüştür. Nazi rejimi seksen milyon insanın beynini yıkamıştır. O zaman hür irade kavramının gerçek manası acaba nedir?

Evrensel gelecekte ilahî sistem yeni varlıklar yarattığı zaman ve zekâ sahibi varlıkları yönettiği zaman hür irade kavramını gözden geçirmek yeniden değerlendirmek gerekecek. Sadece Time Tanrı öldü mü diye sormuyor. Allah'ın kâinatta yarattığı en üstün ruh olan Mesih de M.S. 33 yılında Kudüs'te büyük bir acı içinde şu sözleri haykırıyordu: "Matta İncili, sure 27, ayet 46. Tanrım, neden beni terk ettin?" Evet, insanlık için umut kaynağı ve manevî kurtuluşun sembolü olması gerekirken Mesih İsa da yeryüzünü terk edip ilahî evrensel iktidarın zirvesine yükselmeden önce umutsuzluk, çaresizlik içinde kalmış ve Tanrı'nın neden kendisini terk ettiğini sormuştur.

Mesih İsa'nın bu haykırışı ile 8 Nisan 1966 tarihli Time dergisinin kapak hikâyesi "Is God dead?" yani "Tanrı öldü mü?" sorusu arasında pek fazla bir fark yoktur. Mesih İsa, Roma imparatorluğunun zulmüne maruz kalmıştı. Fakat Mesih İsa'nın adına inşa edilen ve dünyanın en çok yaşayan imparatorluğu Yeni Roma İmparatorluğu, yani Vatikan, iki bin yıl dünya tarihini etkilemiş ve mazlum Mesih İsa adına Tanrı'ya ve insanlığa karşı korkunç suçlar işlemişti. Ortaçağ'da diri diri yakılan milyonlarca masum insan buna en büyük örnektir. Fakat Polonyalı Papa, iki bin yıllık Vatikan tarihinde ilk kez Vatikan'ın suçları için özür dileyen bir papa oldu. 12 Mart 2000 günü dünya medyasının ve yüz binlerce insanın huzurunda Papa, Vatikan meydanında diz çöktü ve Vatikan'ın tarihî suçları için hem Tanrı'dan hem insanlıktan yedi kez özür diledi. Bu tarihî olay 13 Mart 2000 tarihli The New York Times manşetinde "Pope asks forgiveness for errors of the church over

2000 years" (Papa, Vatikan'ın 2000 yıllık hataları için özür diliyor) yazıyordu.

Polonyalı Papa, muhteşem bir insandı. Bütün insanları kucaklayan liberte, egalite, fraternite yani özgürlük, eşitlik, kardeşlik ilkeleri doğrultusunda ırk, dinî fanatizm, millet ayrımı yapmadan bütün insanların birleşmesini isteyen bir büyük kardeş idi. Papa'nın yerine gelen Papa Ratzinger, yanlış bir yol seçti ve Vatikan'ı fanatizme sürükledi.

Eylül 2006'da İslamiyete karşı şeytani iftiralar atan Papa Ratzinger de hatasını anladı ve İstanbul camisinde Müslümanlara bir dostluk eli uzattı. Vatikan ile samimi ve sürekli bir diyalog yürütmek en doğru yoldur. Kur'an-ı Kerim diyorki "İnsanlarla en iyi şekilde tartışın ve güzel sözler söyleyin."

10 veya 11 Temmuz 2007 tarihli bir dinî dökümanda Papa Ratzinger özetle şöyle diyordu: "Vatikan dünyadaki tek hakikat kaynağıdır. Yani Vatikan cennettir, dünyanın geri kalanı cehennemdir." "Vatikan'ın hizmetçisi olmayan her kilise sahtedir." "Vatikan'a hizmetçilik yapmayan hiç kimse cenneti göremeyecektir." Bu fanatizm milyonlarca vicdanlı, çağdaş, ılımlı Katolik tarafından da kesinlikle reddedildi. Zaten Papa'nın yanılmazlığı dogması basit bir uydurmadan ibarettir. Ve 1870 yılında bir papa tarafından uydurulmuştur. İnsanların aforozcu ruhban sınıfına ihtiyacı yoktur.

Dahası Vatikan dâhil yeryüzünde hiç kimse Tanrı adına konuşamaz, Mesih hariç. Çünkü Mesih zaten Allahın birinci evrensel sözcüsüdür.

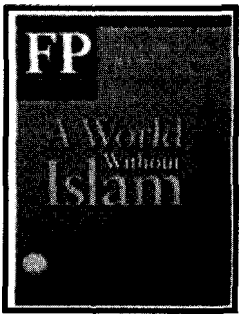

Küresel satanizmin sözcülerinden "Foreign Policy" dergisi İslamiyetsiz bir dünya temenni ediyor. Satanist Siyonist Evanjelist caniler bilsin ki İslamiyetsiz bir dünyayı başlarına yıkarız. Allah'ın görünmez yenilmez ölümsüz ordularına karşı savaşmak öyle üç-beş bin EL KAİDE çapulcusuna karşı savaşmaya benzemez.

Bu arada şu soruya da cevap vermek gerekir: Bu yeni dünya da insanlığın kalbinde Tanrı inancı öldü mü?

İslamiyetsiz bir dünya planlayan satanist canavarlar şunu iyi bilsinler ki, İslamiyetsiz bir dünya herkes için bir cehennem olacaktır. Bütün nükleer sistemler islamiyetin sahibi olan ilahi sistemin mutlak hakimiyeti altındadır.

Papa Ratzinger şeytani sözlerle Müslümanların kalbini kırdıktan sonra pişman oldu ve Müslümanlara dostluk elini uzattı ve Kasım 2006'da İstanbul'da bir camide dua etti ve Kasım 2007'de Suudi Arabistan kralı ile Vatikan'da görüştü. Hıristiyanlar ve Müslümanlar sürekli dostluk ve diyalog içinde yaşamalı ve daha adil ve güzel bir dünya inşa etmek için çalışmalıdır. Kin, nefret, savaş sadece Şeytana hizmet eder.

Satanizm her zaman insanın kalbinde Tanrı'yı kalbinden atmaya çalıştı. Nazizm ve komünizm ideolojileri ve rejimleri bunun en somut ve en büyük örnekleridir. Ateizmin ve bilimin dine karşı zaferi için çalıştıklarını söyleyenler şeytana hizmet ediyorlar ve korkunç bir hata yapıyorlar. Çünkü hakiki Tanrı'nın insanların kalbinde olmadığı bir yerde insanlar sahte tanrıların, yeni Firavunların, satanist psikopatların esiri, kulu, kölesi olmaya mahkûmdur. Dünya tarihi bunun binlerce somut misalleriyle doludur. Antik Mısır'da Firavun bir Tanrı olarak görülüyordu ve tapılıyordu. Böylece yoldan çıkmış insanlar, antik Mısır'da maymunları da putlaştırıyorlardı. Bugün nükleer füze sahibi ve bilgi teknolojisinde en ileri safhada bulunan Hindistan'da bile bazı insanlar inekleri, maymunları putlaştıracak kadar yoldan çıkmıştır.

Nazi Almanyasında Hitler neredeyse bir Tanrı olarak görülüyordu. Hitler'in en yakın arkadaşlarından Josef Gobbels hatıralarında şunları yazıyordu: "Biz, Nazizizm, sadece ideoloji değiliz. Biz yeni bir 'din'iz." Tabii Hitler'in kitabı Mein Kampf Nazi Almanyasının yeni İncili idi. Komünist Rusya'da bütün dinlerin, bütün mabetleri kapatılmış, şeytanın kölesi Stalin, insanların yeni Tanrısı olmuştu. Otuz yıllık vahşet rejiminde yaklaşık kırk elli milyon insanı öldüren Stalin öldüğü zaman cenaze törenine katılan milyonlarca insan büyük bir üzüntü içinde ağlamış ve bu izdihamlarda dört yüz kişi ölmüş ve yüzlerce insan yaralanmıştı.

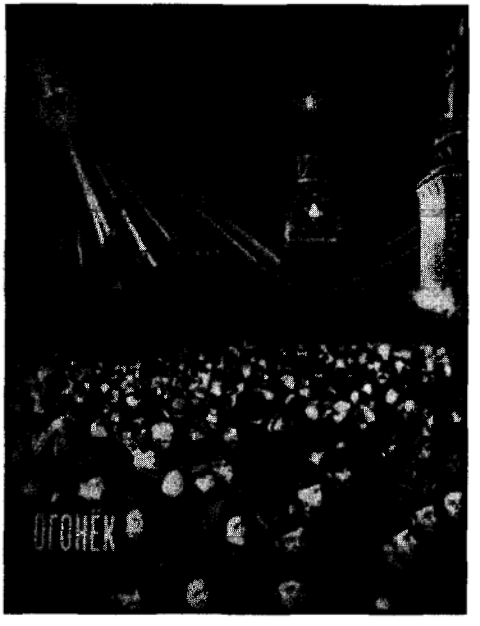

İşte Stalin denilen canavarın cenaze töreni. Yaklaşık elli milyon insanı katleden Stalin'in cenazesinde üzüntüden yüzlerce insan öldü ve yaralandı. Katiline aşık olan milyonlarca psikopat insanın ortaya çıkması satanist çağdaş seküler medeniyetin eseridir.

Bu korkunç psikopatlığı hangi bilim izah edebilir? Rusya'da dini yok etmekle övünen bilim adamları, teknokratlar ve bürokratlar kendi insanlık onurlarını Stalin gibi cahil bir psikopatın ayakları altına atmışlardı. Dini yok etmek isteyenler sadece insanlığı değil, kendilerini de şeytanî esarete mahkûm ediyorlar. Allah insanlığa en büyük özgürlüğü vermiştir. Ve bunu birkaç cümle ile izah etmek mümkündür: Dinde zorlama yoktur. "Senin dinin sana, benim dinim bana," sözleri özgürlüğün temelini garanti etmektedir.

İncil'de yazılı olduğu gibi dünya tarihinde birçok sahte Mesih ortaya çıkmıştır. Bunların birçoğu David Koresh gibi iflas etmişti. Bazıları da sahte Mesih Sun Myung Moon gibi milyar dolarlık kıtalararası imparatorluk kurabilmiştir. Sahte Mesihleri, sahte peygamberleri üç temel kategoride toplamak mümkündür:

1. Paranoya, mitomani, megalomani gibi akıl hastalıklarından mustarip olan psikopat şahıslar. Bu hasta kişiler, zihinlerinde Tanrı tarafından ilahî bir misyon için seçildiklerini, kendilerini ikna etmişlerdir.

2. Zenginlik, iktidar, şan ve şöhret elde etmek için kendilerini Mesih veya Mehdi veya yeni peygamber ilan eden yalancı, dolandırıcı, alçak suçlular.

3. En nadir ihtimal belki milyarda birden daha az olan ihtimal bazı insanların şeytan ve cinler tarafından seçilmesi, kendilerine ufak tefek mucizelerle vizyonlarla Mesih, Mehdi veya yeni peygamber olduklarının telkin edilmesi ve böylece bu şahısların insanlığın kafasını karıştırmak için şeytanî sistem tarafından sahte Mesihler olarak sefil maşalar olarak kullanılması.

Fakat hangi kategoriye mensup olursa olsunlar bütün sahte Mesihler ve bütün sahte peygamberler ebedî cehennem ateşinde

ebedi şerefsizliğe mahkûm olacaklardır. Bunu bilsinler ve her sahte Mesih, her sahte peygamber ve her sahte Mehdi pişman olsunlar, aşağılık suçlarından vazgeçsinler.

Bugün kâinatta bir tek Mesih vardır: Mehmet Ali Ağca. Ve evrensel istikbalde gelecek on milyarlarca yıllık zaman içinde kâinatın hiçbir yerinde ne ruh olarak ne vücut olarak Mesih Mehmet Ali Ağca'dan başka hiçbir Mesih asla mevcut olmayacaktır.

Yohanna İncili, sure 17, ayet 3. "Sen, tek Tanrısın, Mesih senin temsilcindir." Bu söz Doğu dillerine tercüme edilirse, ortaya şöyle bir cümle çıkar; **Lâ ilâhe illallah ve Lâ ilâhe illallah.**

Bütün insanlık bilmeli ki kâinat yoktu ve Allah vardı. Ve o, kâinatı yarattı. Kâinatı yaratan, yöneten, elinde tutan tek Allah, ebediyen birlik ve bütünlük içindeki biricik İlahdır. Bu gerçek tevhid inancıdır. On milyarlarca yıl sonra kâinat yok olacak ve Allah başlangıçta olduğu gibi yine yapayalnız kalacaktır.

Luca İncili, sure 22, ayet 41. "Mesih diz çöküyor, secde ediyor ve tek ilâha dua ediyordu. **"Evet, övülmek âlemlerin rabbine mahsustur. O tek ilâh, doğmamış ve doğurmamıştır. O münezzehtir, o müstağnidir. O, hiçbir şeye muhtaç değildir, fakat bütün kâinat Allaha muhtaçtır.**

Ey âlemlerin Rabbi, kutsallar kutsalı biricik ilâh. Kâinattaki bütün varlıklar senin huzurunda diz çökmek, secde etmek, seni zikretmek, kutsallar kutsalı ismini yüceltmekle yükümlüdür. Kâinattaki en üstün yaratılmış ruh ve şahıs olan senin kölen Mesih de, bütün melekler de, bütün yıldızlar ve galaksiler de ve bütün insanlar da âlemlerin Rabbini, biricik ilâh Allah'ı övmekle yükümlüdür. Allah'a düşman olanlar en korkunç en iğrenç ebedi cehennemlerde onmilyonlarca yıl ölüm dilenecekler ve asla ölemeyecekler. Biz asla affetmeyeceğiz.

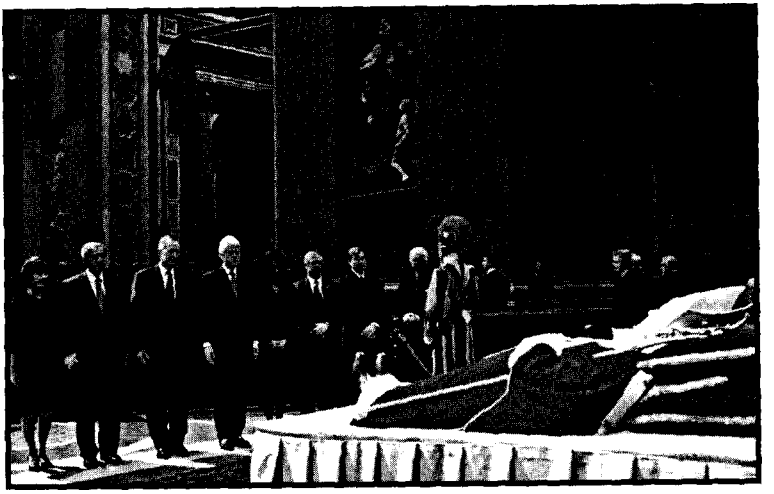

Amerikan imparatorluğunun liderleri, Bush ailesi ve Bill Clinton, Papa'nın huzurunda saygı duruşunda.
(Reuters POOL New)

Dünyada hiçbir zenginlik, iktidar, şan ve şeref, bilim ve teknoloji hiçbir insanı ölümden kurtaramayacak. İnsanların on milyonlarca yıl cennet saraylarında bir tek biyolojik vücut ile sonsuz enerji içinde zevk ve mutluluk dolu sürekli genç ve güzel bir hayat yaşayabilmelerinin tek yolu âlemlerin Rabbine yüceler yücesi, kutsallar kutsalı biricik Allah'a kulluk etmektir. Ne peygamberler, ne papalar, ne de dünya iktidar merkezlerinin liderleri size hiçbir ölümsüzlük bahşedemez. Hatta hiç kimseye iki yüz yıllık gençlik ve güzellik dolu bir hayat bile bahşedemezler. Zaten kendileri yüz yaşına gelmeden ihtiyar, güçsüz ve hasta şekilde ölüp gidiyorlar.

Allah, insanlığın birinci umududur. Ve Allah'ın birinci evrensel ebedî hizmetçisi olan Mesih de sadece Allah'ın izniyle bütün insanların ikinci umududur. Ve insanların başka hiçbir umudu yoktur. Mehmet Ali Ağca Mesih olduğuna dair bir belge göster diyenlere, ben ilahi kitap ile cevap veriyorum.

ZUHRUF suresi, ayet 61, **"MESİH KIYAMETİN KOPACAĞINI BİLDİRECEK." Asil müminler hatırlasın ki Mesih İsa dünyaya Meryem Ana tarafından tanıtıldı. Ve yine Meryem Ana 13 Mayıs 1917 FATİMA mucizesi vasıtasıyla Mesih Mehmet Ali Ağca'yı dünyaya tanıttı. Bütün kâinat bilsin ki Mesih Ağca'nın Allah'tan başka hiç kimseye ihtiyacı yoktur ve kâinatın onayına hiç ihtiyacı yoktur. Şayet Ağca Mesih olmasaydı bütün kâinat birleşse Ağca'yı Mesih yapamazdı. Ağca ebedi evrensel biricik Mesih olduğu için bütün Kainat Mesih Ağca'ya kin kussa da hiçbir şey değişmeyecek ve Ağca evrensel ilahi imparatorluk zirvesinde Allah'ın birinci ebedi evrensel hizmetçisi olarak on milyarlarca yıl yaşayacaktır.**

Ve bu kitap incilin şu sözleriyle bitiyor yuhanna incili sure 17 ayet 3 Mesih dedi ki: **'SEN BİRİCİK HAKİKİ İLAHSIN'** Luka

incili Sure 22 ayet 41 **'MESİH DİZ ÇÖKÜYOR, SECDE EDİYOR VE TEK İLAHA DUA EDİYORDU'** ve bugün de Mesih Mehmet Ali Ağca bütün kâinata haykırıyor, **EŞHEDU EN LA İLAHE İLLALLAH VE EŞHEDU ENNE MUHAMMEDEN ABDUHÜ VE RESULLULLAH. FATİMA mucizesi İslamiyetin bir mucizesidir. Meryem Ana 13 Mayıs 1917 günü üç minik çocuğa bir Ruh-manevi şahıs olarak görünmüş ve Vatikan'ın çöküşünü ilan etmiştir. Fatima mucizesinin mesajında Ağca'nın Papa'ya suikastı 64 yıl önce haber verilmiştir. Bu olayın dünya tarihinde benzeri yoktur. 13 Mayıs 1980 tarihinde RAHİBE LUCİA'ya tekrar görünen Meryem Ana şu ilahi mesajı dünyaya bildirmiştir "Mesih yeniden dünyaya geldi. 1979 yılında papanın İstanbul ziyaretinde Papayı ölümle tehdit eden Mehmet Ali Ağca yeniden vücud bulan biricik ilahi kelimedir ve Ebedi Mesih'dir." Fatima mucizesinin etkilerinden bir taneside tarihin en büyük Papası olan Polonyalı Papaya biricik ilahi kutsal kitap olan Kur'an-ı Kerim'i öptürmek olmuştur.**

Mesih Ağca Müslüman. Peygamber Musa Müslüman. Meryem Ana Müslüman. Şimdi Dünya tarihinin sonunda Hırıstiyanlar ve Museviler için bir tek yol var, Müslüman olmak ve hakiki Tevrat'ı ve hakiki İncil'i şereflendirmek. Aksi takdirde Hırıstiyanlar ve Museviler cenneti ebediyen göremeyecekler. Bütün kâinat bilsinki Güneş Sisteminde Kıyamet gününe kadar geçerli olan biricik ilahi

kitap Kur'an-ı Kerim ve biricik ilahi din İslamiyettir. ALLAHU EKBER KUR'AN-I KERİM REHBER.

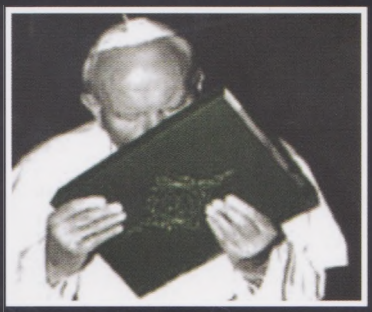

Fatima Mucizesi:
PAPA Kuran-ı Kerim'i saygıyla öpüyor.

MEHMET ALİ AĞCA

PAPA'YI NEDEN VURDUM?

Bin Yılın Kitabı

Mehmet Ali Ağca ismi, Abdi İpekçi cinayetiyle ve Papa Suikastiyle bütün dünyaya mal olmuş durumda. Aynı zamanda yüzlerce soruya, gizemlere, sırlara muhatap bir isim.

- Mehmet Ali Ağca, Türkiye'de hangi olaylara katıldı?
- Abdi İpekçi cinayetini Ağca mı işledi, o yapmadıysa gerçek katil kim?
- Kaçması mümkün olmayan hapishaneden nasıl kaçtı, kimler yardım etti?
- Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Yalçın Özbey niçin Ağca'yı koruyup kolladılar?
- Firar ettiğinde neden Papa'yı vuracağını belirten mektup yazdı?
- Mehmet Ali Ağca'nın firar döneminde yaşadığı ilginç olaylar?
- Papa'ya suikast planı nasıl ortaya çıktı, kimlerle bu planı hazırladı.
- Abdullah Çatlı'nın Papa suikastında rolü ne?
- Vatikan meydanında suikast provaları nasıl, kimlerle yapıldı?
- Mehmet Ali Ağca, Papa'ya suikastı hangi gerekçeyle kabul etti?
- Mehmet Ali Ağca'ya Mesih olduğunu söyleyen Vatikan yetkilileri kim?
- Fatima Sırrı nedir, Ağca bu sırrın neresinde?
- Papa'ya suikastın ilk kez açıklanan detayları ve dünyadaki yankıları.
- Mehmet Ali Ağca, gerçekten Mesih mi?.. Papa neden onu affetti?
- Mehmet Ali Ağca'nın hayatına yön veren İlahi Sır nedir?

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, herkesin merak ettiği sorulara Ağca'nın ağzından cevap veriyor. Şu anda **"Bin yılın kitabı"** elinizde.

Dünyaya başka bir gözle bakmaya hazır olun.

SBN: 978-605-88367-0-9

esenkitap